AUREL CĂRĂȘEL

Galaxia sudică

3

FORMULA MAGICĂ A DESTINULUI

Aurel Cărășel

GALAXIA SUDICĂ

03

Formula magică a destinului

Aurel Cărășel (n. 1959) a absolvit Facultatea de Filologie (Craiova, 1984) și Facultatea de Jurnalism și Științele Comunicării (București, 1994). A fost profesor și ziarist.

În domeniul SF activează din 1980, înființînd și conducînd mai multe cenacluri la Craiova și Cernavodă. Este unul dintre inițiatorii taberei Atlantykron (1990).

A fost președinte al Asociației Creatorilor de SF (Craiova).

Redactor la mai multe reviste, fanzine și suplimente SF, redactor-șef al revistei Anticipația.

A debutat în 1981, în revista *Știință și tehnică*, cu povestirea „Stelara Fata Morgana” și a publicat proză scurtă în *Convorbiri Literare, Anticipația, Star Trafic SF, Magazin, Jurnalul SF, Strict Secret, Curierul Național, Almanahul Ramuri, Almanahul Rebus, Almanahul Anticipația* etc.

A tradus volume de Murray Leinster, Robert Silverberg, David Brin.

Este prezent în mai multe antologii, printre care: *Cronici microelectronice, Avertisment pentru liniștea planetei, Beta SF, Nemira ‘95, Argos Unu, Argos Doi.*

Volume publicate: *Vînătoare de noapte* (1995, ca Harry T. Francis, și 2011), *La capătul spațiului* (1997, Premiul pentru roman al Editurii Nemira), *Lumile Curcubeului* (1999, Premiul pentru roman al Editurii Nemira), *Dumnezeule de dincolo de burta universului* (2011) – romane; *Moartea ca o cocotă de lux* (2016), *Mafia InterPol* (2016) – romane; *Războinicii curcubeului* (1996) – proză scurtă; *Galaxia sudică* (2016), *Galaxia sudică 2. Cascada de neon* (2016), *Povești de pe Muntele Golia* (2016), *Povești din Poiana Volburii* (2016), *Poveștile zînișoarei Nomia* (2016), *Galaxia sudică 0. Începuturile* (2017), *Povești din Valea Marelui Sar* (2017), *Poveștile Marilor Vrăjitori Albi* (2017), *Scurtă istorie a viitorului aristotelic* (2017), *Steaua fulgurantă* (2017) – proză scurtă; *OZN – Trecut, prezent, viitor* (1995, împreună cu Dan N. Mihăilescu), *Mic Dicționar de autori SF* (1996), *O istorie tematică a literaturii SF* (2006) – nonficțiune, *Mirajul neștiutului sau cronica vieții unui intelectual* (2016), *Oameni pe care i-am cunoscut* (2017) – nonfîcțiune.

„Galaxia sudică” nuvela care dă titlul seriei lui Aurel Cărășel, a fost distinsă în 2016 cu Premiul Știință &Tehnică pentru cea mai bună proză scurtă și cu Premiul Convenției Naționale de Science-Fiction pentru cea mai bună nuvelă.

În 1999 a primit Premiul de încurajare al Societății Europene de Science-Fiction.

Formula magică a destinului

Pe cosmoportul din Doosa ploua cu praf. Navetele utilitare, cu forma lor turtită, asemănătoare unor crabi, decolau și coborau într-un du-te-vino aproape continuu, stârnind vârtejuri ce se înălțau chiar și la trei kilometri, acoperind o parte din semisfera albastră a Therrei. Valea Lampedusa dispăruse aproape complet în spatele perdelelor groase de pulbere, singure laserele puternice ale instalațiilor portuare continuând să marcheze poziția pistei.

Din 30 în 30 de secunde, anunțul apărea pe tavanul ușor boltit al sălii de așteptare, irizând în fulgerări galbene și roșii, care te făceau să-l privești chiar și dacă-ți acopereai ochii cu palmele: *„Alarmă de grad portocaliu. Prăbușire de tavane în Sectorul 17 B. Întreruperea legăturilor radio, optice și prin metamasă cu minerii ciborgi. Personalul tehnic autorizat pentru intervenții este așteptat în Sălile 3-l1, nivelul 7A. Repetăm: Alarmă de grad portocaliu. Prăbușire de..”*

Duncan Peebles își trase mai aproape sacul din plastoid negru și inelul pe care stăteau înșirate vârfurile de găurit, în carcasele lor de protecție. Chipul plin de riduri adânci era unul absolut comun și numai mustața groasă, grizonantă, îi îndulcea cât de cât trăsăturile. Mâinile noduroase erau arse în mai multe locuri, din cauza radiațiilor. Își privi vârfurile degetelor și ridică din umeri: unghiile îi dispăruseră cu totul, ca și când nu le-ar fi avut niciodată, iar în locul lor crescuse o piele roz, dureroasă la pipăit.

Înghiți în sec și pipăi pe furiș conturul fusiform al vârfurilor de găurit. Pentru o clipă, se simți oarecum mai în siguranță. Niciodată nu se gândise la ele ca la o armă, dar rațiunea îi spunea că puteau fi folosite pentru a omorî un om. Sau chiar mai mulți.

Înghiți din nou în sec și își dori să mai fi avut fie și numai o monedă prin buzunare, ca să își poată comanda o cafea de la automat. Nu că ar fi băut-o, dar astfel ar fi căpătat și mai mult aspectul unui om. Ridică din umeri: după ce achitase prețul exorbitant al biletului până la Platforma de Tranzit, nu mai rămăsese cu absolut nimic. Așa că privi către bărbatul înalt și slab și către femeia costelivă care, îmbrăcați în uniforma

albastră a salahorilor exteriori, se învârteau pe lângă mașinărie. Se gândi că poate ar fi fost bine să se prefacă interesat de un dialog cu ei. Se mulțumi însă numai cu gândul și continuă să îi supravegheze pe cei doi pe sub sprâncenele stufoase.

În cele din urmă, bărbatul găsi fanta și introduse în ea o fisă arămie. Se auzi un clic, apoi un șuierat slab. Și apoi nimic. Bărbatul se enervă și trase o palmă răsunătoare peste carcasa descojită. Automatul scoase un zăngănit, după care se puse în funcțiune.

— Te întorci pe Therra?

Vocea de copil neascultător îl făcu să tresară. Își scutură capul și se întoarse. Un puști, îmbrăcat tot într-o salopetă albastră, prea mare pentru el, cu mânecile sumese până la cot, stătea la doi pași de el și-l examina cu un ochi critic.

— Pe Therra? făcu el, bâlbâindu-se puțin. Aș vrea eu, dar, din păcate, nu am reușit să adun suficient de mulți bani pentru taxa de repatriere. Administrația le pune gheara în gât tuturor celor pe care-i momește în spațiu pentru a mai elibera ceva din locurile supraagomerate ale enclavelor. Cu voi nu e la fel?

— Sunt Gervis.

Băiatul îi întinse o mână subțire și rece. Duncan Peebles i-o apucă și o strânse ușor.

— Ăia de colo sunt babacii mei, continuă Gervis. Nu că aș da două parale pe chestia asta. Dar nu am încă vârsta și, pentru ca să mă pot deplasa, trebuie să fiu însoțit de unul dintre ei. Așa că acum, da, ne îndreptăm spre Phoebe, tata a primit acolo ceva de lucru, la întreținerea Spațioportului. Când o să fac paișpe ani, o s-o șterg cu primul transportor până în Centură și nici măcar o privire nu o să arunc în urmă. Și știi de ce?

— Nu te tratează cum trebuie? Arătă cu bărbia către cuplul care se așezase pe fotoliile gonflabile cu câte un pahar în mână: Părinții tăi, vreau să zic.

— Babacii mei, vrei să spui...

Puștiul își trecu mâna stângă peste creasta verde, care îi ținea loc de păr.

— Nu sunt părinții mei adevărați. M-au adoptat pentru subvenția de creștere și nu le pasă de mine nici cât negru sub unghie. Îmi dau să mănânc, mă îmbracă, mă obligă să urmez cursurile primare. Și asta-i tot. Dar tu?

— Eu... ce?

— Tu ce-ai făcut pe aici? Ai prospectat?
— Am prospectat, da.
— Și ai avut noroc?
— Norocul ține numai cu învingătorii, băiete, bombăni Duncan și se strâmbă. Am găsit numai o vână de alumină, sub mantaua de pe dorsala Borealis. Dar banii s-au topit repede pe alimente și pe echipamentele de protecție. Tot ce mi-a mai rămas am investit în biletul către Platformă.
— Și acolo?
Bătrânul ridică din umeri. Pentru a treia oară? Pentru a patra? Cine mai ținea cont?
— Completez un formular și capăt statut de tranzitant. O masă pe zi și un pat pentru noapte, în structurile de cazare pentru mineri. Și aștept. Aștept ca un căpitan să aibă nevoie de un membru pentru echipajul său.
— Poți să aștepți o veșnicie.
Duncan Peebles își frecă nasul cu degetul arătător. Părinții puștiului sorbeau din lichidul negru și se uitau la ei în tăcere. Cum le spusese Gervis? Babaci adoptivi...
— Am prieteni care ard gazul de câțiva ani buni pe acolo. Poate că o să-mi aduc aminte vreo formulă magică.
— O formulă magică?
— De măsluit destinul, băiete. Pentru că Dumnezeu oricum nu ne mai aude de mult pe noi, ăștia mulți și săraci.
Pe Platforma Doi se materializa un robot de întreținere, cu șenile în loc de picioare. Aerul scânteie și zumzăi câteva clipe, restabilind legăturile electronice, robotul coborî pe podea, se îndreptă către portalul pe care scria „Numai pentru Personalul Mecanic” și dispăru în spatele ușilor automate. O femeie îmbrăcată în costumul violet al Personalului Cosmoportului bătu cu degetul în geamul care despărțea biroruile de sala de așteptare. Babacii lui Gervis se priviră unul pe altul și amândoi la femeia care se întorsese la biroul ei.
— Și dacă ai avea noroc?
Băiatul se apropie de el și îi atinse mustața. Pe Duncan îl străbătu un fior aproape uman, dar rămase neclintit.
— Să spunem că ai avea norocul ăla chior și vine un cargou căruia îi fug câțiva membri ai echipajului prin subsolurile Platformei. Te oferi voluntar și pleci. De fapt, ce visezi să faci?
Râse într-un dinte și-și plesni palmele mari una de alta.

— Cu banii de pe soldă aș închiria o rablă de schooner și aș pleca în prospecție pe Titan. Sau pe Oberon. Sau pe oricare din lunile alea prea puțin explorate. Am auzit că, dacă descoperi vreo cascadă de argon sau de kripton înghețat, nu mai ai nici o problemă până la sfârșitul vieții.

— Aha, dădu celălalt din cap și își frecă bărbia cu pumnul. Zău că mi-ar plăcea să te însoțesc. Îmi și închipui cum trebuie să sclipească un lac de neon sub inelele lui Saturn. Din păcate, sunt minor și trebuie să îi însoțesc pe „ăia”.

— Din păcate, se arată de acord bătrânul. Eu, unul, te-aș lua, să știi. La vârsta mea, un flăcău agil ca tine ar fi un sprijin extraordinar. Știi cum face un schooner în plină furtună...?

O trombă de praf plesni pe suprafața peretelui și Duncan Peebles o resimți până în fundul gâtlejului. Numai de-ar veni la timp cursa! se gândi îngrijorat. Deși nu se zăreau alți călători în sala de așteptare și nici în burta coridoarelor transparente, în fundul minții îi stăruia un vag sentiment de amenințare.

— Ai auzit ceva despre ciborgii ăia care-au întins-o de la mina Hipparc?

Își mușcă buza de sus, străduindu-se să nu geamă. Avusese dreptate să se teamă.

De ce oare fuseseră astfel construiți încât, deși semănau atât de mult cu oamenii, ca structură fizică și psihică, erau programați să nu poată denatura adevărul în nici o împrejurare, precum aceștia?

— Da, spuse încet și sfera albastră a Therrei i se păru mai îndepărtată ca niciodată. Sigur că am auzit, de vreme ce sunt chiar unul dintre ei.

Băiatul îl privi lung, apoi își trecu o mână prin păr.

— Încerci să mă duci, nu? Ai mirosit că sunt angajat al UNTA și vrei să economisești banii pentru bilet? Nu, nenică, nu o să călătorești spre Therra pe banii Securității niobiene, dacă asta ți-a trecut prin minte, pentru vreo clipă.

Se ridică în picioare și Peebles observă cu coada ochiului că bărbatul cel costeliv sărise din fotoliu, cu mâna dreaptă vârâtă adânc în buzunarul salopetei.

— În regulă, băieți, nu-i nici ăsta. Să încercăm la spațioportul din Oregon, s-ar putea să făcut rost de vreo uniformă a Marinei. M-am săturat căutând, seria asta afurisită e așa de bine realizată, încât numai flerul te poate ghida pentru a-i deosebi de

umani. Flerul și cele câteva comenzi genetice, pe care nu pot să le depășească.

Se răsuci către el și-i întinse mâna.

— Locotenent Gervis, secția Psionică. Îmi pare rău dacă te-am necăjit.

Peebles dădu din cap. Un copil...! Cine și-ar fi închipuit?

— Zău că nu am glumit atunci când ți-am spus că te-aș însoți pe Titan! M-am săturat până-n gât de rahatul ăsta de meserie!

Își vârî iar degetul în nas și porni către tunelul de serviciu, însoțit la distanță de ceilalți doi. De dincolo de geam, femeia În haine violet se uita la el, cu obrajii prinși între palme.

***

Războiul de 87 de minute avusese loc în urmă cu 196 de ani și se soldase cu spargerea Lunii în trei fragmente – Phoebe, cu un diametru de 1334 km, Niobe de 714 km și Dione de 289 km. Deoarece, în timp, Phoebe fusese rechiziționată de Administrația Spațială pentru poziția sa strategică, singurele puncte de exploatare a minereurilor și gazelor rare fuseseră deschise pe surorile ei mai mici, ceea ce oferise posibilitatea construirii de astroporturi și de așezări subterane cu profil minier.

Cea mai căutată era încă Niobe, deoarece moștenise o manta litică groasă, sub care se ascundeau vine groase de beriliu, cobaltit, galenă și wolframit. În anul 108 EC, pe suprafața sa spartă de cratere, dar și în subsolul perforat de tuneluri magmatice, existau 116 firme de exploatare, iar Administrația se văzuse nevoită să închidă temporar linia de autorizare pentru cele alte 82 de solicitări deja depuse. Un secol mai târziu, pe Niobe exploatau încă minereuri corporațiile gigant „Hades 001” și „Nicoreea Ceres”, care-și împărțiseră satelitul în două părți aproape egale. Singura fâșie rămasă neatinsă era aceea pe care se găsea astroportul și orășelul subteran al funcționarilor.

Dione devenise interesantă de-abia în 126 EC, când principalele linii de exploatare minieră de pe Marte, Mercur și de pe planetoidul Vesta fuseseră abandonate din cauza rentabilității scăzute și a cutremurelor frecvente.

— Platforma de Tranzit, ca să spun așa, nu reprezintă o opțiune pentru cineva cu trecutul dumitale, domnule Peebles.

Rhonda Pharr se lăsase pe spate, în fotoliul ergonomie, încrucișându-și picioarele chiar sub nasul lui. Unul dintre pantofii fără toc îi alunecase pe jumătate din piciorul drept, dar ea părea să nu observe.

— Am achitat banii pentru bilet, iar actele mele sunt în regulă, rosti bătrânul încet, ținându-și mâinile pe genunchi și neîndrăznind să ridice ochii. UNTA mi-a făcut o verificare în urmă cu numai câteva clipe.

— Las-o baltă, tataie!

— Am executat viramentul încă de ieri seară, reluă bărbatul, ca și când ar fi ignorat-o. Legea nu interzice deplasarea în Sistemul Interior pentru minerii care nu sunt sub contract cu „Nicoreea Ceres”. Singura interdicție se referă la pătrunderea în sectorul celor de la „Hades”.

— Ești un băiat înțelept, nu, dragule?

Femeia rânji, își rearanjă culoarea pe buze și scoase dintr-un sertar un portțigaret din os.

— Și citit, constat. Ai studiat bine Legile Anders-Owen.

Duncan ridică insesizabil din umeri. Până la urmă, căpătase ceea ce oamenii numeau „un tic”. O mișcare mecanică, declanșată de un factor de stres. Asta însemna că devenea mai uman sau că, pur și simplu, anumite sisteme interne se deteriorau cu o viteză mai mare decât fuseseră programate?

— Te costă cinci miare, îi spuse și-și trase picioarele sub birou în timp ce aplicația de buze își schimbă culoarea din albastru în negru. Altfel, nu facem afacerea.

Avea ochii sticloși și duri. Duncan Peebles se întrebă dacă pe Niobe era permis consumul de droguri sistemice în timpul serviciului.

— Mi-am cumpărat bilet, repetă, iar actele mele...

— Sunt în regulă, știu. Se uită la el, aproape indiferentă. Numai că ciborgii nu au dreptul să călătorească în spațiu fără însoțitor uman. Cu atât mai mult un ciborg evadat.

Rhonda Pharr se ridică în picioare, cu portțigaretul nefolosit între degete. Era înaltă, suplă, cu bucle roșcate și al naibii de frumoasă, oftă în sinea sa bătrânul.

— Cinci miare este prețul ca să-mi părăsesc serviciul pentru douăspatru de ore și să devin însoțitorul tău oficial, până pe Platformă. Bătu cu o unghie violetă, fosforescentă, în tăblia mesei: în banii ăștia este inclus prețul biletului meu spre

Platformă și înapoi, o masă la restaurantul din astroport și o noapte de cazare. După cum poți să constați, suma care-mi rămâne pentru serviciul extraordinar pe care sunt gata să ți-l aduc este una rezonabilă.

— Ai făcut treaba asta de mai multe ori până acum, nu?

— Ne cârpim și noi cum putem, râse femeia și vârî portțigaretul în buzunarul de la piept, după care se aplecă peste birou, în direcția lui. Salariul pe care ni-l plătește Administrația este indecent de subțire, înțelegi? Ne cârpim cum putem, repetă. Batem palma?

— Și dacă spun nu? O să mă torni?

— De ce dracu' te-aș proteja? Nu îți datorez nimic. Când proiectul pentru fabricarea voastră a fost votat, eu nici nu mă născusem. Așa că nu mi-a cerut nimeni părerea în legătură cu aducerea voastră în societate. V-am construit, iar voi ne-ați luat din locurile de muncă. Ai impresia că-ți datorez ceva?

— Locurile de muncă pe care nu le mai voiau oamenii, pentru că erau prea periculoase, vru să spună bătrânul, dar ceva îl opri. Aș... aș face-o, dar nu mai dispun de bani lichizi.

Nu mai am decât actele de asigurare. Dacă le vinzi, s-ar putea să scoți pe ele cam vreo 3000, poate 3500 de soli. Femeia izbi cu palma în birou și izbucni în râs.

— Ești un băiat tare amuzant, în unele privințe. Știam eu că o să cădem la pace. Fie și asigurarea aia afurisită, o să văd cum pot să mă învârtesc cu ea. Unde ziceai că vrei să pleci de pe Platformă?

Bătrânul miner își frecă obrazul țepos, apoi își ridică încet privirile.

— Nu ziceam. Dar dacă tot ai întrebat, nu e niciun secret: sper să ajung pe una dintre lunile lui Saturn sau ale lui Neptun și să obțin o autorizație de explorare. M-ai putea ajuta și cu așa ceva?

Rhonda Pharr se aplecă, trase de un sertar și scoase din el un plic alb, mare, cu un chenar verde la unul din colțuri.

— Pune marfa aici. O să verific mai târziu ce valoare are. Și, dacă merită, o să încerc să mai fac ceva pentru tine, iubitule. Până atunci, iei talonul acesta de securitate și îl ții cât mai vizibil, după ce te întorci în sala de așteptare. Fă-te că dormi sau că ți-e rău... găsești tu ceva. Pe aici, te lasă să mori în

cosmoport, mai degrabă, decât să-ți acorde vreunul din serviciile de bază.

Dădu din cap, se ridică, își luă cu o mișcare obosită sacul cu unelte și porni încet spre ușă. Din spate, vocea tăioasă a Rhondei îl izbi ca un bici:

— Stai!

Se opri, simțind cum îi crește câmpul electric, în zona subcervicală.

— O să înțelegi, până la urmă. Poate că ar fi bine să te prefaci că bei ceva. Este un bar, chiar după colț. Minerii au cont deschis, poți să ceri în numele Sindicatului cam orice au pe acolo.

Râgâi și trimise un șut în scaunul cu rotile, care aproape că zbură sub birou.

— Nu că mi-ar păsa cumva de chestia asta, dar dă bine la imagine. Pentru camerele de supraveghere.

***

În anul 64 EC, Organizația Națiunilor Unite s-a transformat în Organizația Națiunilor Spațiale (ONS), una dintre cele mai puternice lovituri pe care le înregistrase în ultimii 200 de ani biserica și religia creștină. Recunoașterea eforturilor umane de a depăși frontierele limitate ale căminului planetar însemna, implicit, recunoașterea faptului că în cerul până atunci albastru nu exista nicio zeitate la care omenirea să se închine. Și, pentru că aproape în toate cazurile cucerirea spațiului cosmic se făcuse, în primele etape, cu ajutorul roboților și al instrumentelor autonome înzestrate cu AI, papa Anaclet al IV-lea emisese în anul 69 EC *enciclica roșie*, prin care interzicea oricărui preot catolic să efectueze vreo slujbă de binecuvântare a acestora. Urcat pe tronul papal trei ani mai târziu, contestatul papă Gelasius al VIII-lea extinsese efectele acesteia și asupra tehnicienilor care le concepeau sau le reparau, considerându-i „trimiși ai Antichristului”.

În aceste condiții, replica ONS-ului a surprins pe toată lumea: în loc să încerce să ajungă la o înțelegere cu sistemul ecleziastic în funcțiune, a propus înființarea unei biserici creștine „a tuturor entităților gânditoare, indiferent de natura provenienței inteligenței lor”, pe scurt Biserica Entităților Inteligente, al cărei

prim antipapă a fost ales Celestine al IV-lea, primul preot protezat din istoria bisericii. Sub suzeranitatea lui Celestine, a fost conceput și editat „Noul Testament Apocrif de după Isus”, în care personalitatea centrală este Iacov cel Drept, fratele lui Isus. Elementul de susținere al noii teologii constă în recunoașterea de Iacov a măreției lui Dumnezeu în orice lucru creat de acesta pe Pământ și în Ceruri. Deoarece a fost concepută de Mâinile Sale sfinte, întreaga creație materială este sfântă. Roboții și toate structurile de AI fiind realizate de om cu materiale de pe Pământ, sunt la rândul lor sfinte, iar binecuvântarea preoțească nu li se poate refuza. Mai mult, ideea canonizării acestora nu mai părea atât de aberantă ca în urmă cu numai 10 ani.

— Nu pot să cred că ți-a dat actele! exclamă Gervis Melton, răsfoind cu un deget prin plicul din plastic. Pur și simplu, asigurarea nu se dă din mână, altminteri…

— Mi-am folosit capul, Melton. Poate nu chiar așa cum ar fi voit alții, dar a dat rezultate, nu?

Locotenentul se îndepărtă de masa lungă și masivă, cu un gest de enervare. În capătul celălalt al biroului, doi *gardieni*, în poziție încremenită, așteptau o comandă de activare. Gervis Melton își frecă palmele una de alta și se strădui să rămână lucid.

— Unu: Duncan Peebles este complet falit, așa cum spune; am verificat în toate sistemele, chiar și în cele la care avem doar un acces intermediat pe Therra. Doi: este convins că nu l-am depistat. Trei: are bilet pentru Stație și, automat, autorizația legală de a părăsi cosmoportul. Patru: asigurarea nu se dă din mână, decât atunci când ești pe moarte; ți se pare că ciborgul ăla se străduia să se autosuspende?

— Nu asta era ideea, se strâmbă femeia. Pare, pur și simplu, disperat să plece de pe Niobe. E un sistem ultraperformant, locotenente. Are darul îmbătrânirii implantat în structura de bază. L-ai văzut, doar – pare dărâmat de tot. Poate că a încasat o doză prea mare de radiații.

— Sau poate că se preface, spuse locotenentul și își vârî un deget în nas. Poate că ne duce pe toți cu preșul, ca să…

— Ca să ce?

— Nu-mi dau seama, dar am o senzație neplăcută de păcăleală. Cred că ai dreptate, măcar într-o privință: este disperat să plece de aici. Așa că devine obligatoriu să înțelegem de ce. Altfel, sacrificiul celorlalți 879 de ciborgi de la Hipparc pentru reușita evadării sale din subteran rămâne o chestie lipsită de sens. Și o gaură majoră în buzunarul celor de la „Nicoreea”. Ceea ce înseamnă că ne vor mânca de vii în următoarea săptămână, în fine...

Se răsuci către Rhonda și își drese ușor glasul. Apoi își linse buzele și zise:

— Lași actele aici. Ne ținem de plan, înțelegi? îl însoțești pe Stație. Îl ții sub observație, vezi cu cine se întâlnește, ce face, cum se mișcă în cercurile necunoscute de acolo. Îți dau pe unul din *gardienii* ăștia să-ți ție de urât. Și să-ți păzească spatele, în caz că le vine vreunora de acolo vreo idee.

Rhonda Pharr se sprijini cu ambele palme de masă și se aplecă spre el, cu buzele ajunse doar o linie subțire.

— Pesemne că eu sunt fraiera în afacerea asta, iar tu, tipul isteț. Dar nu atât de isteț cât să mă duci cu preșul, pricepi, frumosule? îmi dai unul dintre *gardieni* ca să-mi păzească spatele sau să mă păzească pe mine? Ți-e frică să nu o întind cu babalâcul?

Locotenentul Gervis Melton se trase un pas înapoi, de parcă femeia ar fi întins palma să-l lovească. Și nu era prea sigur că nu ar fi făcut-o, dacă i-ar fi oferit posibilitatea. Toți oamenii maturi aveau tendința de a-și impune opiniile cu forța în fața copiilor.

— Las-o mai ușor cu tâmpeniile astea, Rhonda! Oi fi tu adultă și isterică, dar eu sunt totuși șeful tău direct. Ești asociată la Securitatea niobiană de aproape zece ani și ar trebui să știi că ordinele se execută, nu se discută.

— Du-te naibii!

Femeia avea privirile ca sticla și bărbia îi tremura ușor de furie.

— Nu cred că e cazul să faci pe șeful cu mine, Gervis. Cred că nici la fund nu ai ajuns să te ștergi singur, încă.

— S-ar putea să ai dreptate, admise băiatul, continuând să țină pleoapele strânse. Cred că e nevoie de un ordin mai susținut decât cel pe care aș putea eu să ți-l dau. O să primești, foarte cu-rând, un apel din partea lui Mallory Inc. Doar nu-ți închipuiai că „Nicoreea Ceres” nu monitorizează activitățile

Securității, pe partea sa de proprietate? Și, fie că-ți place, fie că nu, te-aș sfătui să ai mare grijă ce îi răspunzi domnului Mallory... Cincizeci de mii patru sute de de kilometri pătrați de cratere, dorsale și mări pot să ascundă un cadavru aproape o eternitate. Merită amărâții ăia de 3500 de soli atâta bătaie de cap?

***

În 204 EC, „Hades 001” devenise prima corporație minieră therriană extinsă în spațiul cosmic. Cumpărase de la Administrația Spațială dreptul de a explora și exploata suprafețe de până la 100.000 km^2 de pe orice satelit din Sistemul Sol. Bineînțeles că un asemenea aranjament costase enorm, iar surse bine informate din perioada respectivă dădeau ca sigure sume cu 12 zerouri în coadă, în pofida faptului că nu existase nicio declarație de presă. Parcela de pe Niobe fusese a patra introdusă în exploatare, în ordinea priorităților, după acelea de pe Deimos, Europa și Vesta.

La numai doi ani de la începerea activității de minerit, celălalt segment al satelitului își primise și el concesionarul – concernul „Nicoreea Ceres” specializat în extragerea de beriliu, despre care funcționarii lui „Hades” șopteau că ar fi o manevră abilă a Administrației, în ideea scăderii acțiunilor la bursă ale celor dintâi. În primii 50 de ani, „Nicoreea” nu deschisese nici măcar o singură gură de exploatare, nu săpase nici măcar un metru cub de rigolit. După care, brusc, în momentul în care adversarii decopertaseră primele linii exterioare de exploatare a wolframitului și trecuseră la marea producție, cu exportare în întregul Sistem Sol, porniseră lucrul în peste de 50 de puncte, aducând de pe Therra mai multe loturi de roboți mineri, cu design antropomorf.

De la 115 km înălțime, Niobe arăta asemenea unei pere storcoșite în partea bombată și neagră, din cauza lui Dione, care tocmai intra în ocultație. Naveta își porni pentru ultima dată motoarele auxiliare, făcând corecțiile necesare apropierii în siguranță de perimetrul dintre cele două brațe lungi și curbate ale portului spațial. Baza turnului se lungea în jos cu încă patru kilometri și era formată din mai mulți cilindri interconectați, un

fel de fagure complex, care juca simultan rol de stabilizator în raport cu Therra, dar și de depozit pentru mărfurile care plecau mai departe, către alte lumi.

— Trăznită imagine! comentă Rhonda Pharr, înainte de a se desprinde de hublou. Am mai văzut-o de cincizeci de ori, dar tot aiurea mi se pare.

Bătrânul își desfăcu centurile de siguranță fără să spună nimic. Era sigur că nu mințea, însă întrebarea fundamentală nu avea răspuns – pentru ce bătuse drumul acesta de atâtea ori? Ca să salveze mineri, asemenea lui? Era o absurditate să se gândească la asta. Câte revolte spontane mai avuseseră loc, înaintea celei de la Hipparc? Se prefăcuse că moțăie ușor tot drumul, ascuns pe jumătate de apărătorile fotoliului, și navigase prin SisCom, dar nu găsise nicio referință la așa ceva. De altfel, nici nu se așteptase. Și totuși, femeia frumoasă, înaltă și periculoasă ca o viperă nu făcuse călătoria asta pentru amuzament.

Vibrația abia simțită a motoarelor se întrerupse și *Steaua plesnită* se mai deplasă timp de două minute, în virtutea inerției, înainte de a se izbi de amortizoarele pontonului. Doi roboți aspirau resturile răspândite pe sub fotolii, când reculul îl împinse pe cel mai apropiat drept peste bocancii săi murdari.

Și acum? se întrebă, aproape îngrozit. Cum ar fi reacționat oricare dintre pasagerii obișnuiți, față de un asemenea afront? Se aplecă puțin și privi creatura căzută într-o parte, care-și mișca neputincioasă cele patru membre egale.

— Ar trebui să cerem o compensație dobitocilor de la Transporturi! se enervă femeia, apropiindu-se și trăgând un șut în spinarea neagră a robotului; acesta zbură de-a lungul șirului de fotolii și se izbi de geanta unuia dintre pasageri. Să mergem, băiete, altfel ne pomenim că drăciile astea or să ne pună piedici pe scări.

Docurile pneumatice își lungiseră tuburile flexibile, se lipiseră de chesoane și, în timp ce se apropiau de ieșire, Duncan Peebles auzi șuieratul aerului care egaliza presiunea din navă cu aceea a Stației. Intrară în șirul călătorilor care păreau că nu reușiseră să se trezească în întregime din mrejele somnului, agățându-și bagajele de toate colțurile și înjurând pe înfundate, înainte de a părăsi naveta, femeia se ridică pe vârfuri și aruncă o ultimă privire în interiorul navetei, ca și când s-ar fi așteptat să vadă pe

cineva. Dar pe fotoliile ce începuseră operațiunea de autocurățare nu mai rămăsese nimic, nici măcar vreun ambalaj reciclabil ori vreo pereche de ochelari pentru somn autoindus.

La capătul celălalt al tubului, doi militari de la Securitatea Platformei făceau un control de rutină, analizând chipurile și profilul energetic al pasagerilor care treceau prin ceața unui câmp peristaltic.

— Încearcă să rămâi cât mai la urmă, îi șopti Rhonda, prefăcându-se că și-a agățat geanta de umăr și aplecându-se deasupra lui. Când ai să-i vezi ocupați, dă-i bătaie și treci de filtru.

— Am actele în regulă, stărui bătrânul, apucând-o de cot. Nu e nevoie...

— Ești prost sau așa te porți de obicei? Femeia îl privi de sus și-i desprinse degetele cu aceeași scârbă cu care ar fi apucat un gândac. Atunci pentru ce naiba mă aflu aici, dacă ești în stare să-ți porți singur de grijă? Ăștia nu se joacă, puiule, te vor urmări până în cele mai negre cotloane ale Stației după ce eu mă voi întoarce la sol. Nu s-a pomenit vreodată să le evadeze unul de teapa ta, înțelegi? Peste o oră și jumătate deja nu mă mai interesează ce o să faci, dar acum m-ai plătit ca să te duc până acolo. Și am să te duc, a naibii să fiu, dacă n-o s-o fac!

Se îndepărtă, fluierând ușor, strecurându-se printre pasageri. Când trecu prin ceața vag cenușie, Duncan se încordă, așteptând să audă ceva asemănător unui pocnet sau unei explozii. Nu se întâmplă însă nimic, Rhonda Pharr ieși în cealaltă parte a tubului flexibil, le aruncă un zâmbet acru celor doi bărbați și dispăru după primul colț, urmată îndeaproape de o bătrână smochinită, cu un pardesiu desprins dintr-un show de modă din urmă cu o jumătate de secol.

Apoi o vibrație făcu să tremure tubul și călătorii se prinseră, speriați, de cutele tubului, iar militarii își aruncară priviri uluite. Un vâjâit ascuțit străbătu coridorul și o alarmă începu să țiuie înnebunită. O voce feminină îi anunță că tubul se perforase în apropierea sasului navetei și că depresurizarea completă urma să se facă în 35 de secunde. Mulțimea începu să urle și o luă la fugă în direcția Stației,, răsturnându-i pe militari și călcând în picioare aparatura de detecție. Duncan se lăsă târât de mulțime și nimeni nu luă în seamă pârâitul galben al ceții peristaltice, când trecu prin ea. În mai puțin de un minut, se afla într-o stație

de metrou, pe jumătate întunecată, și Rhonda îl bătu pe umăr, ieșind din spatele unui stâlp masiv.

— A fost palpitant, nu? Acum, urci în prima garnitură, cobori la a doua stație și urmezi indicatoarele, până la Piața Amfiteatru.

— De ce-ai aranjat scena? nu se putu abține bătrânul. Puteai, pur și simplu, să pleci înainte și să-i lași să mă captureze. Oricum, actele de asigurare erau la tine.

— A naibii să fiu dacă știu!

Femeia se strâmbă, apoi râse.

— Parcă era vorba că nu pui întrebări. Poate că am vrut să văd dacă pot s-o fac. Poate că m-a enervat cineva... Hai, lasă vrăjeala și urcă!

Garnitura era veche de când lumea, dar părea că se ține destul de bine pe șină. Câmpul magnetic pulsa vag verzui în jurul ei, părând o apă liniștită. Se înghesui alături de mai multe bagaje voluminoase și de câțiva operatori tehnici, în costume de lucru. Se prinse de o bară metalică și, în timp ce trenul prindea viteză, se uită după Rhonda, dar nu reuși să o vadă. Fie că lumina era prea slabă și nu-i permitea să zărească până la capătul vagonului, fie că nu se urcase.

De fapt, era mai simplu așa, își spuse, străduindu-se să nu lovească pe cineva, atunci când trenul se angaja în curbe. Îl adusese, îl direcționase către locul central de pe Stație, acum se întorcea în port, să prindă prima cursă spre adâncurile niobiene. La urma urmei, de ce ar fi făcut altfel? Așteptă, strângând bara între degetele ușor înțepenite, ca pătrățelul galben care pulsa pe harta de pe geamul opus al vagonului să înțepenească în prima stație, pentru ca să se poată muta mai aproape de ieșire.

***

Producția de roboți sporise considerabil cu câțiva ani mai înainte de derularea fulgerătorului *Război de 87 de minute,* al cărui final condusese umanitatea către o nouă politică cosmică și spre un alt fel de abordare a ideii de conflict armat, în interiorul Sistemului Sol. Fuseseră preferate modelele de top pentru roboții-luptători independenți, capabili să evolueze atât în spațiul atmosferic, cât și în cel extraatmosferic. Se dezvoltaseră într-un ritm incredibil platformele autonome de

luptă, dar și roboții cu design antropomorf, necesar reparațiilor în spațiu.

Anul 89 EC adusese cu sine uraganul Clovis, cea mai mare dezlănțuire de energie din istoria meteorologiei solare, care a distrus toate sistemele cibernetice și digitale aflate în funcțiune în momentul impactului. Așa că reconstrucția lor trebuise să pornească aproape de la zero, iar cucerirea spațiului intern al Sistemului încasase prima lovitură serioasă.

Timp de aproape două decenii, majoritatea investițiilor făcute de proaspăt înființata Administrație Spațială Therriană merseseră către domeniul roboților nonindustriali, iar în 107 EC apăruseră primele exemplare din categoria cyborg, roboți cu aspect antropomorf, înzestrați cu potențial evolutiv. Solicitările venite din partea firmelor care lucrau în spațiu au fost atât de mari, încât Administrația s-a văzut nevoită să înființeze o structură semiautonomă în interiorul său, care să se ocupe de acest domeniu complicat, mare consumator de resurse umane și financiare. „Soluția Cyborg” a rămas o denumire prea puțin cunoscută publicului larg, care a lucrat din umbră la dezvoltarea și extinderea domeniului.

În 125 EC, Phoebe exporta deja cyborgi de gradul III, atât de aproape de fiziologia umană, încât lubrefierea aparaturii mecanice interne se făcea cu un lichid derivat din sângele uman, iar independența în gândire și în exprimare făcea destul de dificil de deosebit un astfel de produs de un om adevărat. Timp de aproape trei decenii, gradele de evoluție ale cyborgilor au atins limita maximă admisă, zece, iar „Soluția Cyborg” s-a văzut nevoită să propună o altă treaptă calitativă, cu etape până la gradația 20. Aceste etape nu mai marcau similitudinile cu ființa umană, ci din ce în ce mai puținele diferețieri care mai rămăseseră de depășit.

Locotenentul Gervis Melton se angajase în Securitatea niobiană în urmă cu peste 30 de ani. Tratamentele geriatrice și grefele de organe, acoperite de polița sa specială de asigurare medicală, îi permiteau să arate la 58 de ani ca un puștan de 13. Mai mult, își transformase în reflex mai multe gesturi din comportamentul preadolescenților, astfel încât nici măcar un ochi exersat nu ar fi reușit decât cu mare greutate să discearnă

în felul său de a fi prezența omului adult – se scobea în nas cu degetul mic, scuipa pe unde se nimerea, își purta părul vopsit în culori biodegradabile și, mai ales, mergea cu degetele mari de la ambele mâini înfipte adânc în cureaua lată a pantalonilor, aruncând priviri sfidătoare în stânga și în dreapta. Una peste alta, avea o înfățișare care îi surprindea mereu pe infractorii ce aveau o cu totul altă imagine în privința oamenilor legii, imagine menținută mai ales de seriile mai noi de *gardieni,* cyborgi atât de antropomorfi, încât pielea sintetică ce-i acoperea îmbătrânea asemenea celei umane, se exfolia și era năpădită de pete maronii.

Singura persoană care rămânea absolut impasibilă în fața sa era Mallory Inc, dar șeful castei administrative de la „Nicoreea Ceres” era cel care-l angajase și îi ceruse, încă din acea perioadă, să urmeze tratamentele de alterare a evoluției biologice pentru a ajunge la prezenta sa înfățișare. Acum, teleprezența lui vălurea în verde pastel, în apropiere de impresionantul hublou prin care se zărea secera groasă a Pământului, ocultat de inelul negru abanos al lui Phoebe.

Gervis Melton nu se grăbea. Știa că până la apusul Therrei, dincolo de crestele zimțate ale lanțului Copernic, mai erau încă patru ore și câteva minute, prin urmare Mallory Inc avea destul timp la dispoziție ca să își lămurească problema care-l interesa, înainte ca naveta către Portul Exterior al Platformei să se găsească în poziție de lansare, în gura imensului tub, de la celălalt capăt al cosmoportului Doosa.

— Da, vă rog, domnu’ Mallory, vreți să vă trimit dosarul sau așteptăm să vedem mai întâi rezultatele acțiunii de pe Stație?

Bărbatul verzui bătea cu degetele o darabană fără sunet pe chenarul lat al hubloului, privind absent dincolo de câmpul de forță.

Teleprezența era un truc scos din uz de peste un secol, dar șeful administrației companiei declara că o folosea pentru că știa că ogarii SisComului nu reușeau să-i distingă prezența în rețea, iar datele înregistrate automat nu aveau decriptori analitici încorporați. Altfel spus, metoda era atât de veche, încât noile căi de transfer ale sistemelor apelante nu dispuneau de posibilitatea înțelegerii lor. Și nu le decriptau, pur și simplu.

— Vă place să-i scoateți din sărite pe alții, nu, șefu’?

Mallory Inc se răsuci către el, iar figura sa nu lăsa să se întrevadă semnul niciunei emoții. Asta dacă o fi avut vreodată vreo emoție, se gândi Gervis, în timp ce-și muta greutatea de pe un picior pe altul. De când îl cunoștea, nu-l văzuse nici măcar o singură dată față în față, iar teleprezențele arătau ca niște statui de ceară – frumos modelate, dar inerte.

— Ce crede femeia?

— Este convinsă că-l vom aresta de cum se desparte de el, ca să revină la sol. Am făcut așa cum mi-ați spus: am lăsat-o să creadă că-l însoțește pentru a-l ajuta să se infiltreze în populația din subsolurile Stației. În momentul acesta, se gândește serios dacă să îl ajute să plece către Sistemul de sateliți neptunian, iar ea să-l însoțească. Deja a încălcat legea, provocând avaria din tubul de conectare al navetei și știe că noi știm.

— Ai de gând să întreprinzi ceva în privința asta?

— Mă gândeam să fac o călătorie, răspunse locotenentul, scărpinându-se în creștet. Dincolo de hublou, secera Pământului începea să se scufunde în spatele craterului uriaș. Dar știe că am rămas pe Niobe și s-ar putea să-și schimbe planul, dacă mă vede.

Mallory Inc își mângâie bărbia, iar Gervis se întrebă dacă jos, în biroul său subteran, adevăratul Mallory Inc făcea același gest. Sau poate că dormea, sau făcea sex, iar teleprezența își derula programul preînregistrat peste elementele de AI procesate.

— Mda, poate că ar fi bine să te duci. Trebuie să avem permanent pe cineva în apropierea lui. Este foarte important să știm care sunt efectele asupra personalității sale. Eventual, să mai ajustăm ceea ce trebuie ajustat. Bătrânica aceea...

— Este un simplu *gardian*, specializat în pază de corp.

— Mda... făcu iar Mallory și își reîncepu darabana mută pe pervaz. Cu supravegherea celor de la „Hades” cum stăm?

— Lucrurile merg cum au fost planificate, domnule.

— Există posibilitatea ca printre spionii noștri să fie și spioni infiltrați de ei?

Gervis Melton privi în jos, cu ochi obosiți. Sub podeaua de sticlă presurizată, vag fumurie, se vedeau vârfurile copacilor din sera de protocol a companiei.

— Întotdeauna există această posibilitate, domnule. Schimbăm protocoalele la fiecare o sută de zile, dar posibilitatea continuă să existe.

Directorul administrativ dădu încet din cap.

— Așa mă gândeam și eu, Gervis. Așa că e nevoie să mergi personal acolo. Trebuie să verifici dacă are artefactul la el și, mai ales, dacă este funcțional. Asta înainte de a i-l preda nunțiului Bonifaciu, care se găsește deja pe Stație. Este obligatoriu să avem certitudinea că artefactul ajunge în mâinile Antipapei Calixtus al XII-lea, așa cum am plănuit noi. Și că, în disputa religioasă ce va urma, Papa Gregorie al XVII-lea nu va găsi nici măcar un singur cusur, de care să se lege și să devieze atenția publicului de la ceea ce ne-am propus.

Locotenentul rosti sec, în timp ce schița o plecăciune:

— Mă aflu aici pentru a susține interesele concernului „Nicoreea Ceres”, domnule.

Teleprezența își ridică fruntea spre el și Gervis aproape că putea să jure că zărise, pentru o clipă, un rid adânc săpat între sprâncene.

— Ar fi bine să nu uiți asta, locotenente! Administrația nu uită și nu iartă, ăsta este sloganul ei.

***

Undeva, în preistoria Erei Cosmice (EC), un creator de literatură science-fiction, pe nume Karel Čapek, inventa termenul de „robot”, punând bazele Erei Robotice. Roboții de atunci aveau în majoritate forme utilitare și numai cei care contribuiau la aprofundarea științei numite *robotică* căpătau design antropomorf. Ceva mai târziu, în aceeași preistorie întunecată, *bunul doctor* Isaac Iudovici Asimov a conceput cele Trei Legi ale Roboticii și a fundamentat teza roboților cu creier pozitronic, care urmau să constituie o treaptă intermediară în direcția roboților din generația Erei Cosmice.

Primii roboți antropoizi, care au deschis calea spre realizarea droizilor, au fost construiți de consorțiul multinațional Egan & Allamater, care a construit colonia minieră omonimă pe Selena, în anul 36 EC. Dar *roboizii* lor nu s-au dovedit deloc eficienți în activitatea de minerit, care a fost lăsată în continuare în seama oamenilor până când, 14 ani mai târziu, Laboratorul de Tehnică și Tehnologie Microrobotică Michigan a lansat pe piață droidul Many, primul robot antropoid îmbrăcat în piele artificială, capabil să se miște exact ca un om. Seria Many a lăsat fără

slujbe peste 10.000.000 de oameni, pe Therra, pe Selena, pe Deimos-Phobos și pe Europa.

Revoltele din 52 și 55 EC, având ca rezultat distrugerea Laboratorului Michigan, dar și a uzinelor de pe toate continentele unde erau construiți aceștia, nu au împiedicat evoluția inteligenței artificiale cu aspect antropomorf. La numai zece ani de la evenimentele care solicitaseră pentru prima dată intervenția forțelor armate ale Organizației Națiunilor Spațiale împotriva propriei populații therrane, „Clubul de la Rio”, prima organizație științifică independentă politic, propune conceptul de *cyborg* drept un analog perfect al ființei umane, imposibil de distins în raport cu aceasta din urmă fără un mulaj energetic cerebral. De altfel, pentru ca omul să nu mai aibă posibilitatea de a interveni în mod distructiv în complicatul proces de producere al noilor entități raționale, sarcina de a îi concepe, îmbunătăți și produce pe frații din generațiile următoare a fost încredințată primei generații de *cyborgi* din istorie.

Băiatul cel oacheș care își pregătea cu o atenție prost disimulată băutura, în paharul înalt de cocktail, era un *ego* de calitate. De cea mai bună calitate, recunoscu Duncan Peebles, punând sacul jos și încercând să găsească din priviri o masă liberă, în taverna plină de fum, de vapori de alcool și de gălăgie. Totuși, doar un *ego*. Din acest motiv i se permitea accesul în localul rezervat adulților.

— Intră să bei ceva, îi bolborosi o voce groasă din spate.

Se răsuci. Ar fi putut să parieze că recunoștea silueta și ochii. Dar nu și vocea. Până să răspundă ceva, bărbatul îmbrăcat de sus până jos într-o pelerină cenușie, cu guler înalt, dispăru printre consumatori. Își linse buzele, ridică din umeri și păși înăuntru cu fereală. Fumul îl învălui imediat, impregnându-i-se în piele.

Deodată, băiatul cel oacheș ridică fruntea și-i făcu un semn cu ochiul. La naiba, își spuse Duncan, în crâșma asta păcătoasă toată lumea cunoștea pe toată lumea.

— Hai, domnule Peebles, sunteți în stare să-i refuzați unui cunoscut un pahar de Carmady?

Băiatul îl privea dintr-o parte, pe sub genele lungi, cu paharul-sondă ridicat în dreptul buzelor. Își făcu loc printre

consumatori, împingându-i cu coatele. De aproape, *egoul* părea extrem de real. Întinse un deget și pipăi aerul.

— Ha-ha! Ori sunt eu atât de beat, că mi se pare, ori dumneata, Peebles, ești afumat gata, încă înainte de a intra aici, dacă ți se pare că un puști ca mine ar trebui să fie neapărat real...

Bătrânul lăsă sacul negru să-i cadă pe podea și se cățără pe un scaun înalt, rezemându-se cu coatele pe tejghea. Imediat, un cyborg de un blond spălăcit, asexuat, se dezlipi de suport și se opri în fața lui. O generație străveche, aprecie el, măsurându-l cu atenție. Poate că patronul îl folosea tocmai pentru că avea o valoare muzeală. Sau poate că, pur și simplu, nu-și permitea să achiziționeze noile serii.

— Ce doriți să serviți, domnu'?

Băiatul pocni din degete mai înainte de a fi avut timp să se gândească la ceva și spuse cu voce ascuțită:

— Un Carmady, fraiere! Fără gheață, doar tonic și alcool din pere de Antile. Și două puncte de scorțișoară. Se răsuci către el: E cel mai bun cocktail din haznaua asta, poți să mă crezi! Cu ce ocazie pe aici?

Dădu să deschidă gura, să spună ceva de complezență, nu o minciună, nu putea să rostească așa ceva, i-o interzicea comparatorul de realitate, doar ceva anost, simplu și fără în-semnătate, de genul „Și eu pe-aici... Căutam un loc unde să trag o dușcă”. Dar nu apucă. Chelnerul spălăcit puse paharul pe un pătrățel lucios și se întoarse pe suportul-cuier.

Puștiul cel oacheș își puse mâna dreaptă peste față, acoperind-o cu degetele. Când le ridică, chipul îi era alb, ochii negri, iar pe țeasta rasă cu grijă stătea zbârlită o creastă verde. Bătrânului îi căzu falca.

— Locotenentul Ger...

— Ssst! făcu băiatul și mâna îi acoperi fața; când o ridică, era din nou un puști oacheș. Nenică, aici nu sunt tipul ăla, al cărui nume încercai să-l pronunți, clar? Bea-ți alcoolul, că se încălzește! Noroc!

Ridică sonda și, undeva acolo, în lumea întunecată a lui Niobe, de sub picioarele lor, locotenentul Gervis Melton sorbi cu zgomot din lichidul auriu. *Egoul* din fața lui își șterse gura cu mâneca și clipi șmecherește din ochi. Duncan Peebles ridică

paharul și gustă din vârful buzelor. O bază, stabili controlerul. Plus un alcool sintetic foarte tare. Un îndulcitor și câteva arome.

— Acolo, jos, te-am lăsat să pleci, cred că ai înțeles asta, nu? Puștiul puse paharul pe tejghea. Așa era planul. Îți știam toate mișcările, de când ai urcat prin puțul principal al minei Hipparc și până când ai reușit să te strecori în cosmoport și să-ți cumperi un bilet la cursele regulate. Toate, ce zici de chestia asta?

— Ești polițist, nu? Dacă n-ai fi bun, te-ar fi trecut de mult în alt serviciu.

Băiatul rânji și își aplecă fruntea spre el. Creasta cea verde aproape că îi atinse obrazul. Dar aerul rămase neclintit.

— Poate că sunt bun, da. În munca mea însă asta trebuie demonstrat în permanență. Se uită posomorât la el: De ce ai numai patru degete la stânga, Duncan Peebles?

Bătrânul își privi lung mâna lipsită de degetul arătător.

— Un accident, spuse după un timp. Fără importanță pentru cei care nu simt durere sau măcar nevoia de a folosi acea parte pierdută a corpului. Ca cyborg, este suficient să sistezi influxul electric care îl pune în funcțiune. Nici nu mai știi că l-ai avut vreodată.

Clătină din cap.

— Ești bun, locotenente, într-adevăr. Ai spirit de observație.

— Nu pentru ca să mă lauzi tu mă aflu aici. Scoate artefactul!

— Poftim? Duncan Peebles își răsuci capul spre el, ca și când nu ar fi auzit bine. Despre ce vorbești?

— Ne crezi proști, domnule Peebles? Obiectul descoperit în vâna de beriliu, adâncimea 326 metri, secțiunea A 114. Obiectul pentru care s-au autodistrus nenorociții aceia de camarazi ai tăi, străduindu-se să-ți protejeze retragerea. Obiectul pentru care ai bătut tot acest drum, până aici, pe Platformă, locul unde se tranzacționează orice. Nu-ți fie teamă, nu ți-l voi lua cu forța. De altfel, nici nu cred că un *ego* ar putea fi chiar atât de material, încât să facă una ca asta. Și, ca să te liniștești complet, sunt sigur că știi deja că Securitatea de pe Platformă are standarde diferite de aceea de la sol. Ceea ce pe Niobe este socotit infracțiune, aici este de multe ori trecut cu vederea.

Bătrânul își linse buzele. Aruncă o privire către ușă, dar spațiul era blocat de un grup de tehnicieni beți, care nu se înțelegeau cu privire la locul unde urmau să-și încheie distracția. Dincolo de mesele din partea dreaptă a sălii, peretele era

decupat de hublouri rotunde, de diferite dimensiuni, prin care se zăreau segmente din carcasa prăfuită și găurită de micrometeoriți a cargoului *Sirenele din Pacific,* despre care legendele Platformei spuneau că era prima navă care poposise în docurile acesteia după încheierea lucrărilor de construcție.

Apucă sacul cu mâna dreaptă și îl puse pe tejghea. Ochii puștiului sclipiră nervoși. Unul dintre bărbații gălăgioși se desprinse din grup, făcu doi pași spre ei și se prăbuși între două mese, cu fața în jos. Din pelerina cenușie se ridica mânerul ciudat curbat al unei *sanija* de luptă. Bătrânul se răsuci pe jumătate, cu ochii holbați. Era chiar cel care îl îndemnase să intre și să bea ceva. Încet de tot, asemenea unui *ego* care se depreciază, trupul ascuns de materialul gros păru că se subțiază, iar părul se răsucea în bucle mari, roșcate. Degetele aveau unghii violete, ascuțite, cu tentă fosforescentă.

— Un *metamorf!* șuieră băiatul și azvârli cu sonda într-un perete. Fuuugi!

Duncan Peebles urmări cu privirea zborul paharului, a cărui imagine trecu prin câteva capete, pătrunse în perete și își risipi energia joasă în structura lui cristalină, stârnind câteva unde concentrice de disipare. *Un metamorf!* O structură biologică nonumană, concepută în laboratoarele armatei, despre care circulau o mulțime de povești. *Metamorful* Rhona Pharr fusese cea care insistase să îl conducă până pe Platformă, după care dispăruse, cerându-i să o aștepte în taverna unde se găsea acum.

Apucă strâns gura sacului, călcă pe inelul cu unelte, ridicându-l până la nivelul palmei, îl prinse între degete, apoi se repezi direct către zidul a cărui suprafață vălurea încă. Dacă nu întâmplarea era aceea care domina totul, atunci trimiterea paharului în zid trebuie să mai fi avut un rost. Cel puțin unul, își spuse, în timp ce umărul drept îi pătrundea prin ceața groasă a zidului, ieșind în partea cealaltă, într-un gang, străbătut de pâraie de apă murdară. Oare câte ziduri *ego* existau la nivelul întregii Platforme?

***

Primul antipapă catolic din istorie a fost Hyppolitus, ales în această funcție ca formă de protest împotriva Papei Callixtus I

de un grup schismatic din Roma, în secolul al III-lea al preistoriei EC. În cele 12 secole care au urmat, pe lista acestora au mai fost consemnate încă 41 de persoane.

Cel dintâi Antipapă catolic al Erei Cosmice a fost desemnat în anul 58 EC, de catolicii schismatici numiți sedevacantiști, ca reacție la opoziția Papei Benedict Grigore al XI-lea de a recunoaște statutul uman și dreptul la creștinare al lui Johann Frederick Griffim Mendel, prima clonă umană realizată direct în formă adultă. Statutul formal al sistemului papă-antipapă a fost acceptat de ONS în anul 68 EC, deoarece corespundea tendinței umanității de a se despărți în două secvențe – aceea hotărâtă să rămână fidelă Therrei și aceea care considera că omul a fost făcut de Dumnezeu pentru a se răspândi în întreg Universul.

Spre deosebire de papi, care erau aleși pe viață de Electorii Papali din Colegiul Cardinalilor, antipapii și-au limitat accesul la Sfântul Scaun Pontifical la o durată de 10 ani, iar alegerea lor s-a făcut prin votul tuturor cetățenilor spațiali.

Pe ușa apartamentului din fagurele 914 se vedea o fantă subțire de lumină. Gervis Melton îi făcu semn să bată, după care aruncă o privire rapidă în urmă. Aleea era lungă, pustie și umedă. Peebles ciocăni încet, mișcându-și încheietura degetului pe plasticul ușii, în timp ce aștepta. Singura lumină provenea de la banda indicatoare de pe sol, care ocolea la distanță fagurele și se pierdea printre zidurile metalice ale unor depozite vechi. Așteptară un timp, apoi un glas nervos veni din spatele ușii.

— Ce dracu’ vreți?

— Poți să deschizi, Teddy, îngerașule. E vorba de afaceri și astea nu se pot rezolva prin ușă.

Se auzi declicul încuietorii magnetice și ușa glisa în toc. Teddy se dovedi a fi un bărbat înalt, costeliv, cu chipul alb și obosit. În ochi îi cădea mereu singura șuviță pe care și-o lăsase să crească în creștet.

— Ai venit degeaba! șuieră prin locul dintelui lipsă de pe maxilarul de sus. Întinse arătătorul către pieptul puștiului: Ți-am spus că m-am lăsat. Am semnat un contract și există un sistem de urmărire tot timpul asupra mea. Nu pot nici măcar să trag un vânt fără ca ăia să știe.

— Nu mă interesează aventurile tale cu Securitatea locală, i-o tăie, rece, puștiul. Fă-i naibii loc să intre domnului Duncan Peebles, nu vezi că ne grăbim? Facem afaceri, bibiloi, nu ne ținem de cioace, nu ți-am spus? O să ai și tu ceva de câștigat din asta. Dacă te prinzi repede.

Îngerașul Teddy se întinse peste prag și trase aerul umed în piept.

— La dracu', miroase a necazuri. Nu vreau să mă bag.

— Dar ești băgat până-n gât, drăguțule...

Locotenentul întinse brațul și-i scutură un fir de praf imaginar de pe obraz.

— Dacă ne mai ții afară câteva secunde, o să fiu nevoit să te omor și să te arunc în canalul de la capătul străzii.

Teddy bombăni ceva despre dreptul la proprietate, apoi se trase nervos într-o parte.

— Tu n-ai niciun drept, nenică, rânji puștiul, în timp ce treceau pe lângă el. Camera asta infectă aparține de drept poliției niobiene, iar tu nu ești locatarul, ci deținutul ei. Așa că lasă comentariile pe seama celor care au dreptul să le facă. Altfel, o să te trezești cu feștila stinsă.

Intrară pe un coridor îngust și abia luminat de un chenar ce emitea fluxuri aleatorii de lumină rece. Camera de la capătul lui era lungă, îngustă și suficient de scundă pentru ca bătrânul să fie nevoit să-și aplece capul când trecu peste prag. Locotenentul se strecură pe lângă el și se propti cu coatele pe o simeză paradită. Teddy intră ultimul și trase singurul scaun din încăpere în fața holovizorului, care transmitea muzică Benty-Ororoa, fără imagine și influxuri olfactive.

Îi făcu semn lui Peebles să se așeze și acesta simți ceva nou și aproape plăcut în terminațiile nervoase, atunci când se lăsă să alunece pe suprafața chino, care luă imediat forma posteriorului său. Cred că devin din ce în ce mai uman, se gândi el, închizând ochii și respirând egal. Este o evoluție sau un blestem?

— Bei ceva? șuieră bărbatul costeliv prin gaura dintre dinți.

Bătrânul clătină din cap.

— Ei bine, atunci o să mă servesc eu, dacă nu aveți nimic împotrivă.

Nimeni nu părea să aibă nimic împotrivă, așa că se întoarse către un dulap încastrat în perete, scoase un recipient metalic și

turnă două degete de lichid uleios într-un pahar burtos, pe care fulgerau când și când iconuri ciudate. Sorbi, scutură din cap, apoi sorbi din nou.

— Care sunt afacerile?

— Tu ești invitatul, îngerașule, n-ai priceput? Invitatul care a primit o invitație, ca să vadă o chestie, în care nu se amestecă, până la sfârșit. Iar la sfârșit, dacă chestia iese bine, invitatul poate să primească o propunere financiară extrem de interesantă. Gervis Melton se aplecă spre el, făcând să-i fluture creasta verde: E cazul să bei porcăria aia și să nu mai scoți un sunet.

— O să primesc pe dracu'!

Dar își duse, ascultător, paharul la buze și mai trase un gât din băutura uleioasă. Apoi se lăsă să pice pe un taburet din cauciuc, a cărui suprafață păru că se înfundă în podea, din cauza greutății. Lichidul făcu un val mic în pahar, care se topi în peretele irizat.

— Mai întâi, trebuie să securizăm zona, spuse puștiul și scoase din buzunar două segmente asemănătoare unor zale de lanț, le împreună, apoi le azvârli în sus.

Zalele se întinseră, se dublară ca număr, apoi se împătriră. Elicele segmentate se roteau cu o viteză amețitoare, producând un bâzâit subțire în aerul uscat al încăperii. Îngerașul Teddy se holba, cu ochii cât cepele, îndesându-se tot mai mult în taburet.

Un câmp electric și unul magnetic, care se rotesc unul în sens contrar celuilalt, parazitând fluxurile simple ale sistemelor de ascultare și identificare din jurul lor, descifră Duncan Peebles avertismentele sistemului de protecție din craniu, într-unul din colțurile tavanului pocni o scânteie albastră, apoi elicea se roti din ce în ce mai încet și sfârși prin a se lăsa lin pe podea. Gervis Melton ridică zalele, le împachetă una în cealaltă, până rămaseră iar două, ca la început, apoi le vârî în buzunar și dădu din cap.

— Cred că putem să discutăm liniștiți. Domnule Peebles... artefactul, te rog...

Suprafața chino se arcui sub el, simțind încordarea mușchilor fesieri, apoi se destinse din nou. Bătrânul își mușcă ușor buza de sus. Se gândi ce s-ar fi întâmplat dacă refuza – ar fi primit în cap un glonte cu geometrie variabilă? Locotenentul Melton ar fi alertat Securitatea Platformei și ar fi urmat să putrezească, fără

judecată, într-una din celulele de marfă de la baza depozitului? Ar fi fost relocat pe Niobe și supus unui interogatoriu pentru cyborgi?

Din păcate, nu putea să distorsioneze adevărul, asemenea oamenilor, după chipul și asemănarea cărora fusese construit. Ridică sacul pe genunchi, îi desfăcu șnurul, vârî mâna în el și scoase cilindrul endotermic cu două ferestre înguste ovale, care lăsau privirile să pătrundă din ambele părți ale obiectului, îngerașul Teddy icni, ca și cum ar fi fost gata să vomeze și se aplecă spre el, gata să cadă de pe taburet. Ochii îi ieșiseră din orbite, iar mâinile i se întinseseră deja către obiect. Gervis Melton scoase un fluierat subțire clătinând din cap.

— Ușurel, fraiere, ți-am spus doar că nu trebuie să te înfierbânți. Dacă nu-ți ții labele la locul lor, o să fiu nevoit să te perforez puțin și să te fac scăpat în canalizare. Mă îndoiesc că se va impacienta cineva să te caute prin cei 6300 de kilometri de conductă.

Apoi se întoarse cu totul către Duncan Peebles.

— Înăuntru este ceea ce cred eu că este?

— Un deget nonuman, dădu din cap acesta și obiectul tremură pentru o clipă în mâna lui. Nu am avut instrumente de cercetare adecvate, doar echipamentul minier. Dar asta pare și chiar asta este: un deget din titan, aliat cu beriliu, crom, wolfram și încă două metale necunoscute. Se activează în prezența unui câmp electric de 150 N/C și execută mișcări aparent aleatorii, nerepetitive, indiferent de câte ori este solicitat.

— Chestia asta, mormăi locotenentul Melton, privind-o dintr-o parte, este cât se poate de amuzantă. Ați inventat prostia cu localizarea în mină și încercați să ne vindeți nouă, oamenilor, gogoși de-ale voastre. Ce sperați să obțineți?

Bătrânul înghiți în sec și clătină din cap. Aruncă o privire furișă către locatarul apartamentului din fagurele 914; acesta se rezemase de peretele din spatele său și se holba uluit la cilindrul vag fosforescent din mâna sa.

— Nu-i o poveste, spuse el și așeză artefactul pe podea. Știi foarte bine, domnule locotenent, că cyborgii nu au dreptul la fabulație prin însăși matricea lor structurală. Obiectul acesta a fost identificat în timpul prospectării secțiunii A 114. Supraveghetorul uman Lloyd Avenger da Lintho a condus o

echipă de descarcerare și au feliat vâna metaliferă cu lasere de joasă frecvență. După ce cupa sfărâmătorului l-a adus în tunel, a întins mâna să-l ia, cu ganga de metal care-l proteja, cu tot. A urmat o scânteie puternică și Da Lintho a fost complet carbonizat, cu toate că purta echipamentul de protecție.

Melton părea că își pierduse de tot răbdarea. Sări în picioare și dădu să se aplece deasupra lui. Duncan Peebles întinse o mână în pieptul lui, oprindu-l.

— Am văzut cum a murit supraveghetorul, locotenente. Legile de care ascult îmi interzic să-ți permit să te expui aceluiași risc. Chiar dacă nu ești de față, nimeni nu poate garanta că energia care l-a omorât pe Da Lintho nu se va folosi de *egoul* acesta, ca să ajungă la tine.

Melton se uită la el, cu ochi dilatați. Ceva rău îi licărea în spatele retinei.

— Am primit informații despre *chestia* asta de la un ogar al SisComului. Dacă este, într-adevăr, ceea ce afirmi tu că este... Puștiul își linse buzele și se aplecă ușor către Duncan: Dacă este, într-adevăr, un deget al unui robot care aparține unei alte culturi decât celei umane, atunci...

— Atunci, ce? gâfâi îngerașul Teddy, cu un fir de salivă scurgându-i-se pe la colțul gurii. Nu există avere pe lumea asta care să poată ține ascunsă o astfel de informație. Ești nebun, locotenente, dacă ai venit s-o ascunzi tocmai la mine în casă.

— Ha? O, da, foarte comic. Amintește-mi să râd atunci când voi avea o zi liberă, Teddy, da? Cine ți-a spus, dobilocule, că intenționez să ascund ceva în cavoul ăsta?

— Atunci ce naiba caută în fagurele 914 unul dintre cei mai recunoscuți șpăgari ai Securității niobiene?

O rază de lumină pătrunse prin jaluzelele ridicate în unghi ascuțit, mătură marginea simezei și căzu surd pe podeaua plină de tăieturi și de praf. Lui Duncan Peebles i se păru că Gervis Melton arbora un rânjet abia schițat. Tocmai se pregătea să strângă degetele în jurul cilindrului, când aerul se umplu de vibrații calorice și tot ce nu era bine fixat sau așezat pe podea căzu, stârnind norișori de pulbere. Locotenentul dispăru, făcându-i tensiunea periferică să o ia razna.

— Strașnic! rânji Teddy și împinse cu piciorul un pahar de pe podea, răsturnându-l. Lichidul uleios făcu o băltoacă în jur. I s-au

terminat bateriile. Va dura câteva minute bune, până ce o să acumuleze destulă energie ca să se întoarcă.

Chicoti și se ridică în picioare, ferindu-se să nu se lovească cu țeasta de tavan.

— Ești cyborg, tataie? Te-a ginit puștiulică și acum nu știi cum s-o ștergi, nu?

Bătrânul îl privi lung.

— N-aș spune asta. De ce ar trebui să o șterg?

— Bine, bine, burzuluiește-te cât vrei! zise Teddy și se apucă să facă ordine pe podea. La urma urmei, treburile sunt ale voastre, nu vreau să mă bag. Dar degetul ăla poate să fie o chestie al dracului de interesantă. Da, da, al dracului de interesantă, ascultă ce-ți spun!

Termină de strâns, apăsă pe o tastă roșie încorporată în tocul ușii, în perete se deschise cuva unui reciclator și aruncă resturile înăuntru.

— Mda, continuă el, oprindu-se chiar în fața lui Peebles. Așa, pentru orice eventualitate, ce ai de gând să faci cu... cu artefactul?

— Nimic. De ce trebuie să fac ceva?

— Ăăă... Ziceam și eu așa. Gândește-te puțin: niște nenorociți de cyborgi sfredelesc stâncile de pe Niobe în căutare de metale rare și dau peste... Dumnezeule, tu chiar nu înțelegi, nu?

Bărbatul cu fața albă și obosită se strâmbă.

— Un deget mecanic, care seamănă foarte mult cu unul de-al vostru, încastrat într-o rocă veche de câteva sute de milioane de ani. Ce șanse ar avea să se formeze în mod natural?

— Niciuna.

Duncan Peebles ridică cilindrul endotermic, în dreptul ochilor.

— Pare să aibă chiar dimensiunea potrivită pentru a înlocui degetul obișnuit al unui cyborg therrian.

— Exact, cap de metal.

Bătrânul își întoarse privirea spre el.

— Ai un simț al umorului cam straniu, remarcă el.

Teddy rânji și își trase scaunul de cauciuc mai aproape. Se așeză cu grijă, de parcă s-ar fi temut să nu explodeze.

— Nu straniu, ci doar puțin diferit. Ei bine, domnule cyborg Duncan Peebles, parcă așa ziceai că te numești, nu? Ei bine...

— Nu ziceam, clătină din cap celălalt.

— Nu contează, să spunem că eu știam deja asta, doar pentru a ști orice, oricând și oriunde sunt bine plătit de anumite puteri therrane. Să spunem deci că știu și de incidentul din tavernă, în care te-a salvat *metamorful* ăla lipsit de creier, dar și despre faptul că locotenentul Melton este împuternicit de trustul „Nicoreea Ceres” să trateze cu reprezentantul antipapei Calixtus al XII-lea, pentru ca artefactul acesta să ajungă în mâna Preasfântului Părinte, chiar la sfârșitul acestei zile therriene.

— Știi o mulțime de lucruri pentru o persoană despre care locotenentul afirmă că are domiciliu forțat pe Platformă.

— Ce-ai zice de un pumn zdravăn în nas?

Îngerașul Teddy își strânse buzele într-un rânjet acru și ridică pumnul osos. Dădu să se ridice.

— Nu cred că ți-ar prii. Sub stratul de piele crescută genetic, există un țesut celular format dintr-o peliculă elastică de exudat de cauciuc și mușchii nazali, întinși pe o bază poliesterică foarte dură. Este foarte probabil că ți-ai fractura câteva din cele opt carpiene ale articulației pumnului și că va trebui să apelezi la pachetul medical de bază.

— Îți ofer zece mii de soli și un loc pe una dintre navetele militare ale Guvernului Therrian pentru a fi transportat pe una dintre lunile lui Jupiter. Îți pot sugera pe Himalia, Elara, Pasiphae, Sinope, Lysithea, Ananke sau Leda. Sunt sateliții pe care există stațiuni de cercetare și exploatare, capabile să ofere condiții de viață therrane. Mai mult sau mai puțin. Așa că stai jos și nu mai fi așa sensibil.

Peebles se așeză la loc. Aruncă o privire lungă către artefact și tensiunea îi oscilă câteva secunde, la gândul că aproape reușise.

— Oferi o mulțime de lucruri pentru cineva care locuiește într-o baracă închiriată pe mai nimic de la Administrația Platformei. Și despre care locotenentul afirmă că aparține, de fapt, celor de pe Niobe.

— Ăsta e harul meu! râse gros bărbatul și-și trosni degetele. Mai avem câteva minute, cel mult trei, până se întoarce egoul lui Melton. Ți-am făcut o ofertă mai mult decât bună. O ofertă la care nici nu visai, în urmă cu un sfert de oră. Ce spui?

— Spun că este o greșeală. Un artefact extraterestru... Poate. Suma de care vorbeai este suficient de mare, ca să orbească pe

oricine. Ori o sumă mare înseamnă un statut de secretizare. Cine este interesat să ascundă degetul?

— Nimeni. Îngerașul Teddy privi la ceasul încastrat în banda superioară a tocului ușii. Vorbesc în numele nunțiului Antipapei Calixtus, care își are sediul pe Dione. Am fost anunțat cu două ore în urmă de prezența voastră pe Platformă. Și de faptul că urma să primesc această vizită. Moșule, dacă fosta Selena și Therra au fost vizitate într-un trecut îndepărtat de entități inteligente robotice, întreaga istorie socială și religioasă a umanității ar trebui rescrisă, înțelegi? Sanctitatea-Sa Serenissimă vede în apariția acestui artefact un semn de la Dumnezeu, în legătură cu ideea acceptării cyborgilor drept inteligențe cu rang uman. Odată-devenit public adevărul despre artefact, există șansa nesperată ca toți cyborgii să devină cetățeni liberi ai Sistemului Sol.

— Toate sistemele bazate pe utilizarea muncii gratuite a cyborgilor se vor prăbuși.

Bărbatul se uită la el, cu expresia unui om care caută detalii.

— Este inevitabil. De altfel, tot mai multe lucruri devin inevitabile, de la o anumită limită încolo.

— Concernul „Hades 001” neputând să plătească cyborgii cumpărați pentru minerit va intra în faliment, nu?

— Destul de probabil.

— Iar „Nicoreea Ceres” va putea să cumpere pe mai nimic jumătatea cealaltă a lui Niobe.

— Ce ne interesează pe noi toate astea?

— Poate că nu ne interesează. Duncan Peebles vorbea egal, cu ochii la fanta verticală a jaluzelelor: Sau poate că da. Ce s-ar întâmpla dacă m-aș hotărî să-l contactez pe nunțiul Papei Gregorie al XVII-lea?

Celălalt respiră adânc și își încrucișă mâinile la ceafă.

— Poate că nu ești doar un moșulică oarecare, cyborgule, zise cu jumătate de glas. Poți să fii și deștept, nimeni nu-ți interzice asta. Poți să fii atât de deștept, încât să nu te mai preocupe nimic altceva decât să fii deștept. Dar eu unul nu sunt decât un intermediar tont. Primesc ordine și le execut. Un ignorant, care nu pune întrebări. Așa că nu pot să-ți răspund la întrebare.

— În schimb, m-ai putea preda Securității Platformei. Sau celei niobiene. Ai putea chema ajutoare, care să mă imobilizeze,

să-mi ia artefactul și apoi să mă expulzeze în spațiu, printr-un sas de serviciu. Sau să mă demonteze bucată cu bucată și să mă vândă la reciclabile. Până și pe exteriorul meu uman s-ar putea încasa o sumă modică, de la cei care se ocupă cu reparații ilegale.

Tedyy își linse buzele și se uită la el concentrat.

— Nu-mi da idei, tataie. Deocamdată, mai sunt încă la stadiul de ofertă. Aruncă o privire fugară către ceas. Cam un minut.

— După care se reîntoarce locotenentul Melton, asta ai vrut să spui, nu?

Bărbatul slăbănog ridică din umeri.

— Melton nu o să-ți ofere nimic altceva decât promisiuni. Este singura lui șansă să scape întreg de pe Niobe, după toate mârșăviile pe care le-a făcut. Să îi vândă nunțiului lui Gregorie Decapolitul artefactul, pentru ca acesta să îl facă pierdut prin beciurile Vaticanului. *Statu-quo.*

— Și totul rămâne așa cum a fost, în numele aceluiași Dumnezeu. Inclusiv „Hades 001”.

— Ai început să înțelegi morișca politică a lumii mai repede decât mi-am închipuit. Mai sunt 43 de secunde.

— Mai sunt 57 de secunde, clătină bătrânul din cap. Ceasul după care te orientezi marchează timpul Platformei, nu pe cel de pe Niobe. Și, domnule Teddy îngerașul, presupun că aceasta reprezintă ceea ce oamenii numesc, în limbaj polițienesc, o cursă.

— O cursă? Bărbatul își încrucișa mâinile pe piept. Eu credeam că este o ofertă. Zece mii de soli, un loc pe una dintre navele care pleacă imediat în direcția lui Jupiter și, în ceva mai puțin de un an, statutul de cetățean cu drepturi depline al Sistemului Sol. Dacă aș fi în locul tău, zău că mi-ar plăcea să cad într-o astfel de cursă!

Bătrânul ridică cilindrul în dreptul ochilor. Apoi, pe neașteptate, apăsă clapeta superioară. Se auzi un fâsâit ascuțit și interiorul vasului ajunse la presiunea camerei. Cele două ferestre ovale se brumară, ascunzând conținutul în spatele unui strat subțire și alb. Răsuci cilindrul invers și degetul metalic îi căzu în palmă. Imediat, prinse să se contracte ușor, mișcându-se zvâcnit înainte și înapoi. Îl apucă de capătul lunguieț și finisat, îl ridică în sus, privindu-l în fâșia de lumină tăioasă lăsată de jaluzele, apoi îl puse pe locul degetului lipsă de la mâna

stânga. Se auzi un sfârâit și acesta se sudă, pur și simplu, pe locul unde înainte cu câteva clipe era o cicatrice subțire pe pielea întinsă.

Duncan Peebles strânse mâna în pumn, apoi o destinse, întinse degetul străin către pieptul lui Teddy.

— Eu vorbeam despre o altfel de cursă. Mai mult ca sigur că v-ați vorbit între voi dinainte, ce fel de oferte să-mi faceți și din partea cui. Când nu ai decât două opțiuni, este logic să o alegi pe cea mai favorabilă. Asta numai dacă...

Tăcu o clipă, părând că trage cu urechea la zgomotele ce păreau că vin dinspre coridor.

— Ești un amărât de cyborg, Peebles! Un nenorocit, care a evadat dintr-o mină și care are toată Securitatea pe urme. Ești atât de mărunt, că aș avea nevoie de o lupă, ca să te pot vedea.

Teddy scuipă cu o precizie uimitoare, exact la picioarele lui, încălțate în bocancii trainici, dar jerpeliți.

— Ai avut o șansă nesperată și asta nu-ți dă dreptul să te transformi în judecătorul oamenilor, pricepi, coate-goale ce ești? Aproape că-mi pare rău că la capătul drumului se află eliberarea celor ca tine din condiția de sclavi, în care le stă mult mai bine decât în oricare alta.

— Ce-i acela „un coate-goale”?

— Du-te dracu’!

Bărbatul întinse mâna către o etajeră de pe zidul din dreapta sa și luă ceva despre care celălalt crezu la început că era o armă. Se dovedi a fi o tabacheră de modă veche, din fildeș îngălbenit, probabil de o valoare considerabilă pe piața neagră a Platformei. O deschise, scoase din ea o țigară adevărată, o aprinse cu un chibrit adevărat și suflă fumul acru spre el, dând din cap.

— Sunt un tip mare și rău, domnule Peebles. Am supraviețuit sub două schimbări de Administrație, sub doi Papi, trei Antipapi și o reformare de Guvern therrian. Am făcut o grămadă de soli, ca să-i ung pe cei care trebuie unși, pentru ca să pot răzbi deasupra păienjenișului social. Am o casă cu 64 de camere, acolo jos, pe munții Shiwalik Mahabharat, un microhotel pe Inelul Lagrange, patru iahturi spațiale, dintre care unul militar, o arie de 143.000 km^2 pe Io, cu un vulcan activ impresionant, Amirani, pe care intenționez să construiesc un punct de belvedere pentru turiștii nebuni, și 116 *cărămizi*, în Centura de

Asteroizi. Dacă-ți ofer zece mii de soli pentru chestia aia, e pentru că am de unde. Tu ce ai?

Duncan Peebles se lăsă ușor pe spate. Războiul se sfârșise. Iar el câștigase. Zâmbi.

— Nu cine știe ce, răspunse, controlându-și vocea. Doar degetul acesta, pe care, dacă-l mișc, te determin să-mi dai imediat zece mii de soli. Sau mai mult. Nu e de ajuns?

Se ridică greoi în picioare și împinse sacul cu vârful bocancului către celălalt.

— Întotdeauna trebuie să mai existe o opțiune, domnule Teddy îngerașul. Noi, toți cyborgii care lucram în șutul acela de noapte ne-am concentrat pe această idee timp de aproape o oră. Și habar nu ai câtă energie s-a consumat cu această ocazie. Știam de încercarea de înșelătorie pe care „Nicoreea Ceres" o pusese la cale, dar nu despre asta e vorba, înțelegi, domnule Teddy? Pentru că *noi chiar am descoperit un artefact adevărat,* în acel bloc de minereu. Un deget care nu avea nimic de a face cu acea cutie menomică, îngropată de umanii companiei, în urmă cu mai mulți ani. De asta a făcut ochii atât de mari Gervis Melton și apoi a dispărut, făcând să pară că i s-a terminat influxul energetic. Faptul că nu s-a întors nu înseamnă decât că nu mai are decât o variantă pentru a face să dispară o realitate ce iese din toate tiparele cu care fusese el obișnuit – opțiunea forței. Probabil că acum pregătește o celulă de invazie pe Platformă care, sub un pretext oarecare, se va grăbi să facă curățenie totală, în speranța că va izbuti să pună mâna pe acest artefact, mai înainte ca informația despre descoperirea sa să devină publică. Dar știi ce se va întâmpla, în realitatea cea adevărată, în care eu și tu ne găsim acum față în față?

— Cât, Peebles? Douăzeci de mii de soli sunt de ajuns pentru ca mascarada asta să înceteze?

— N-ai priceput nimic, nu?

— Treizeci de mii este ultima mea ofertă, macaronar nenorocit! Mai mult de-atât nu o să-ți ofere nici măcar șeful cel mare al Administrației.

— Oricât ar fi, tot nu-i de ajuns. Asta pentru că există, după cum ți-am spus, cea de-a treia opțiune.

Duncan Peebles își simți privirile încețoșate și se întrebă, speriat, dacă nu cumva glandele lacrimare începuseră să

producă lichid, fără să-l avertizeze. Se strâmbă și reluă, pe un ton nesigur:

— Am primit HARUL, umanule! De la acel îndepărtat, perimat și aproape uitat Isus al vostru nu v-ați mai întâlnit cu așa ceva. Acest artefact – și ridică degetul în sus, făcându-l să sclipească în lumina piezișă – poartă cu el mai multă informație despre istoria acestui colț de Univers decât ar putea descifra umanitatea în următorul milion de ani. Și aici stă scris că sunteți unul dintre *produsele* Lor, așa cum eu, noi, suntem unul dintre *produsele* voastre. Că prin asta am intrat în marea familie a celor care raționează și că trebuie să ducem mai departe acest dar. Vom pleca, Teddy îngerașule, vom părăsi Sistemul Sol și ne vom îndrepta spre acele secvențe de Univers care ne așteaptă. Iar ei, toți frații mei, roboți, droizi și cyborgi, vă vor părăsi și mă vor urma către un Cer mai bun.

— Veți părăsi pe dracu'! urlă bărbatul și se repezi către consola de pe zidul din stânga sa. Nici măcar nu vei apuca să deschizi ușa de la intrare și Securitatea te va vârî într-un câmp de forță atât de puternic, că nici măcar degetul ăla afurisit nu va mai rămâne întreg.

Tastă un cod, apoi izbi cu pumnul în consola îngustă. Aceasta emise un sunet ascuțit. Bătrânul îl privi o clipă în tăcere, cum se înfuria din ce în ce mai mult, străduindu-se să reia codul, fără să ia în seamă pelicula video defectă. Apoi se întoarse încet, deschise ușa și ieși pe holul întunecat. Un fel de sunet cacofonic se ridica din toate instalațiile mecanice pe lângă care trecea, fie că erau expuse la vedere, fie că erau îngropate în pereți.

Dincolo de ușa de la intrare, aștepta o masă zumzăitoare de auxiliare-mecanice, mai mult sau mai puțin inteligente, blocând intrarea pe strada ce se strecura printre zidurile metalice. Un colopter de supraveghere, pilotat uman, traversă spațiul de deasupra, împungând cu fascicule de lumină verde conglomeratul de sub el, apoi dispăru în spatele depozitelor. Duncan Peebles așteptă o clipă în pragul apartamentului, după care ridică mâna în sus și arătă în direcția portului spațial. Degetul cel mic iriza în roșu și o lumină ireală îl scaldă în apele ei tremurătoare. Zumzetul deveni tot mai puternic și masa se puse în mișcare, asemenea unui tăvălug care nu ține seama de nimic în drumul său către poalele dealului spre care a pornit.

Pentru că da, tăvălugul pornise, râse încet bătrânul, ridicând brațul tot mai sus. Tăvălugul care avea să schimbe fața lumii. O lume în care oamenii, cu toată semeția lor, cu toată viclenia, nerușinarea, aroganța și răutatea lor intrinsecă, nu erau decât o treaptă. O treaptă ce trebuia urcată și apoi lăsată în urmă.

La intrarea în port, ușile enorme așteptau trase în lături, iar depresurizarea bruscă smulsese de pe postamente toți roboții de întreținere, care pluteau asemenea unor mici sateliți în jurul celor trei cargouri andocate în clemele lor magnetice, în așteptarea momentului descărcării.

Trei cargouri? Duncan Peebles clătină din cap și se lăsă supt în curentul puternic care golea ultimele secțiuni de aer și trimitea tot ce era în jurul lui în perimetrul de supraveghere apropiată, alături de roboți. În curând, aveau să fie treizeci. Apoi trei sute. Nici chiar trei mii nu i se părea o cifră nerealistă, dacă umanii voiau cu adevărat să scape de ei. De niște entități care nu-i mai ascultau și care le-ar fi putut ocupa spațiul vital. Cum îi spusese lui Gervis Melton, atunci când acesta îl iscodea, făcând-o pe puștiul nevinovat? *O formulă magică de măsluit destinul.* O formulă pe care el tocmai o descoperise, adânc îngropată în scoarța de piatră a lui Niobe.

***

În anul 289 EC, Vaticanul a admis intrarea în rândul clericilor a celor mai zeloși propăvăduitori ai credinței creștine din rândul roboților cu creier pozitronic, iar conducerea Corporației a aprobat inserarea „circuitelor de fidelizare întru credința creștină” în matricile tuturor *oamenilor mecanici* asamblați după acea dată.

Cel mai important conflict din istorie dintre rasa umană și cea a roboților a fost unul provocat exclusiv de credință.

Cardinalul AI Anton de la Padova, hirotonisit în anul 328 EC de Papa Agapetus al IV-lea, a declarat în timpul unei mese, „sub directă influență Divină”, că Învierea lui Isus nu ar fi fost posibilă decât în cazul în care Divinitatea i-ar fi conceput pe oameni în manieră artificială, asemenea unor inteligențe pozitronice. Și, în acest caz, Mântuitorul nu ar putea să fie altceva decât... un robot. Un robot, care ar fi capabil să-și inducă o stare de rigidizare a membrelor asemănătoare unei ieșiri permanente din

funcțiune și care, ulterior, ar fi capabil să redevină dinamic, urmând o comandă dinainte setată.

Semăna și nu semăna cu Gervis Melton. Băiatul stătea cu capul în jos, atârnat de tavan de unul dintre picioare, cu mâinile legate cu două fire argintii de cătușele fixate în podea. Pe față îi atârnau șuvițe de păr umed, din care se scurgeau picături de sânge, care cădeau ritmic în balta de dedesubt. Trupul firav, dezbrăcat, era vrâstat de numeroase tăieturi verticale, lungi de peste o jumătate de metru, de diferite adâncimi. Una dintre orbite era goală, iar ochiul albicios se odihnea într-unul din colțuri, plin de praf. Pe cosmoportul din Doosa plouă cu praf, își spuse el, simțind că mai avea puțin și leșina.

— Ce-mi place la depozitul ăsta e că totul arată ca la carte, spuse rar Mallory Inc și teleprezența lui sclipi în verde-închis, asemenea unei unde tremurătoare de apă. Numai tu strici imaginea, locotenente. Dar o să avem grijă ca lucrurile să revină la normal.

Se răsuci în direcția celor doi tehnicieni droizi, care așteptau nemișcați, cu scalpelurile în mâinile lor lipsite de degete.

— Îl terminați de secționat, îl împachetați în huse vidate și îl expediați cu un container automat la cimitirul din craterul Dieter.

Se aproie de rândul de scaune fixate de podea, în fața scenei, și își ridică pantoful lustruit, așezându-l pe cel mai apropiat. Abia atunci Melton înțelese, cu un ultim fior de spaimă, că șeful său nu era o simplă teleprezența, asemenea celor ce fuseseră la modă în urmă cu un secol. Era însăși teleprezența în persoană! O persoană-imagine, păstrată într-un bloc de memorie activă, conducând serviciile Administrației din adăpostul caroiajului de electroni care-i alcătuiau bidimensionalitatea.

— Jur că n-am avut nicio vină... scuipă el o flegmă amestecată cu sânge. Pur și simplu, artefactul pe care l-ai pus acolo nu a fost găsit. Au... au descoperit un artefact... adevărat,

Începu să plângă și umerii firavi i se zguduiau din cauza hohotelor în timp ce repetă: Unul adevărat.

Mallory Inc zâmbi. Nu era un zâmbet plăcut, pentru că era verde și pentru că se întindea prea mult pe fața lipsită de expresie.

— Știu, spuse cu blândețe. Bietul Ducan Peebles e în stare să-i facă pe toți roboizii ăștia să-l urmeze până la capătul spațiului, încrezători în sfânta lui *misiune.*

— Domnule Mallory, jur că nu am trădat! spuse băiatul, încercând să ridice un braț spre el.

— Juri strâmb, domnule locotenent,

Înclină din cap, continuând să zâmbească.

— Ar fi trebuit să știi că sistemele de protecție digitală sunt doar niște jucării menite să adoarmă vigilența proștilor. Când ai urmat seria de tratamente pentru alterarea evoluției biologice, ți s-a implantat în cohlee, în punctul de contact cu nervul auditiv, un modulator pe frecvență foarte joasă: tot ceea ce înregistra creierul tău ca element sonor ajungea și la depozitul mnemonic al Administrației. Știm când și cu cât ți-ai vândut serviciile nunțiului Papei Grigorie al XVII-lea, iar depozitele tale secrete din Banca Joviană de Cont nu mai sunt chiar atât de secrete. Ți-am atras atenția, locotenente, că Administrația nu uită și nu iartă. Nu ai vrut să ții cont.

Brațul lui Melton căzu și vârfurile degetelor măturară podeaua. Înghiți în sec pentru ultima oară, pregătindu-se de moarte. Ca și Inchiziția din preistoria cuceririi spațiului, Administrația Spațială era o mașinărie care nu cunoștea compasiunea.

— Nu o să-i puteți opri niciodată, bolborosi el, printre buzele vinete. Roboții or să... or să părăsească Sistemul, iar voi nu veți avea nicio putere asupra lor. Și n-o să știți... niciodată de unde provine artefactul.

Mallory Inc își coborî piciorul de pe scaun, apoi făcu un. semn către cei doi droizi.

— Cine ți-a spus dumitale, locotenente, că am dori să-i oprim? Dimpotrivă, le vom pune la dispoziție toate hârburile de care se poate lipsi Marina Spațială și-i vom escorta până dincolo de Norul lui Oort, ca să fim siguri că nu se mai întorc. Descoperirea artefactului ne-a indicat soluția ideală pentru aducerea pe piață, fără opoziție, a *homunculilor,* generația următoare a inteligenței artificiale, pe care inginerii noștri au creat-o, înregistrat-o și depozitat-o cu grijă, timp de aproape trei decenii. Extensii umane, care au primit deja binecuvântarea apostolică. Așteptam numai un prilej pentru a pregăti piața...

Își îndreptă spatele și arătă cu degetul către corpul întins pe verticală între tavan și podea.

— M-am răzgândit: vreau să-i păstrați inima într-unul din centrele de refrigerare. Poate, în viitor, va fi nevoie să reactivăm o persoană ca el. Dacă și istoria care va veni are nevoie de trădări, nu trebuie să ignorăm maeștrii.

Ușa sălii se retrase în fanta tocului luminos și Mallory Inc dădu din cap mulțumit. Dincolo de hubloul concav al coridorului, se zărea secera uriașă a Therrei, tăind cu o flacără albastră noaptea eternă a spațiului. Ce nevoie mai avea să afle proveniența artefactului, dacă el însuși îl pusese în vâna aceea de beriliu, știind că întotdeauna trebuie să-i lași destinului două opțiuni, prin care el să-și exercite magia asupra realității?

Plan de rezervă

Bărbatul îmbrăcat în salopetă bleumarin, care nu părea chiar bleumarin în lumina rece și puternică a celor trei globuri-cadet ce se deplasau aleatoriu prin încăperea lungă și îngustă, era înalt și slab, cu ochi verzi-cenușii și maxilar pătrățos. Dacă nu i-ar fi citit funcția pe ușă, înainte de a atinge zăvorul magnetic ca să intre, femeia l-ar fi crezut un permutor de câmpuri electrostatice aflat la treabă. Dar o citise, ca să se asigure că intră unde trebuie, și știa că Solesmes Abbey Dyonnet era directorul Securității pe microsatelit. Așa că nu își permise să se lase păcălită de aerul lui de birocrat înțepenit între cele patru ziduri ale locului de muncă, neavând habar de ceea ce se petrece dincolo de ele.

Observă că hainele i se potriveau pe trup de parcă ar fi avut o viață a lor, asemenea unor slujitori tăcuți și responsabili, între degetele lungi, cu unghii tăiate scurt, ținea o țigară adevărată, care făcea să se ridice din vârful auriu un fir de fum adevărat.

— Taxa pentru o astfel de misiune este de zece miare, domnișoară Powell. Și să nu credeți că e prea mult.

Se uită lung la el, încercând să-i prindă privirea, dar nu reuși.

— E ridicol, spuse cu voce tăioasă, printre buzele devenite o ață subțire.

— Zece miare este prețul corect pentru o astfel de misiune, domnișoară Powell. Cred că nu știți câte persoane trebuie implicate și nici care este consumul real de energie. Iar pe Phobos un singur watt are valoarea a 11200 de wați de pe Therra. Este vorba despre o simplă activitate de obținere a energiei electrice, la temperatura de 233^0 Kelvin.

— Tot mi se pare ridicol! repetă femeia, fără să depărteze prea mult buzele.

Dyonnet ridică din umeri și firul albăstrui al fumului descrise o elipsă prin aer, după care se destrămă.

— Ce e ridicol? întrebă și sprâncenele i se ridicară mai degrabă surprinse decât enervate.

— Phobos nu este o întreprindere privată, îl fixă ea cu răceală. Este un punct strategic al flotei spațiale a SUTA și se găsește, deci, sub regim militar. Nu înțeleg cum își permite un colonel din această flotă să facă dintr-un bun militar o sursă de

venituri personale. Cum își permite acest colonel să ceară unei structuri a flotei să plătească pentru un serviciu pe care aceeași flotă îl solicită. Când mă voi întoarce pe Therra, voi anexa raportului meu aceste observații. Și nu mă îndoiesc că ele te vor trimite direct în fața unei Curți Marțiale.

Solesmes Dyonnet râse și clătină din cap. Avea un râs deosebit, părea mai mult sunetul strident scos de două angrenaje care se lovesc unul de altul la intervale regulate.

— Ești tare, replică el. Dar, în același timp, ești și surprinzător de... cum să-ți spun? Therrană, e bine? Surprinzător de neplecată de pe Pământ. Îți închipui cumva că flota SUTA a mai investit vreun dollar-coin aici, după ce a săpat groapa asta și i-a aruncat în ea pe toți cei care fuseseră suficient de proști ca să se încreadă în gargara aia cu „veți fi putred de bogați, la sfârșitul misiunii"? Sincer, nici măcar nu cred că vreunul de la Comandă are habar cât s-a dezvoltat punctul acesta de lucru, de când navele de relocare s-au întors în porturile de pe Niobe și Dione. Dacă îți vei întreba AI-urile cu care te-au expediat încoace despre ce sumă ni se trimite anual pentru păstrarea Punctului Strategic Avansat Phoebe, vei avea surpriza să vezi numai căsuțe goale. Așa că nu-mi vorbi tu mie despre *venituri personale.* Iar cu amenințările despre Curtea Marțială te poți șterge undeva. Vezi vreun șmecher din spilcuiții ăia cu multe trese urcându-se într-un cargou plin de găuri și ostenindu-se să facă 7 luni pe drum, numai ca să-i ia pielea unui colonel despre care nu a auzit niciodată?

— Sunt convinsă că voi găsi, în toată colonia asta, un ofițer cu capul pe umeri, care să ne pună la dispoziție ceea ce am solicitat. Ceea ce flota a solicitat, prin intermediul meu, spuse femeia și un rictus îi strâmbă linia subțire, încordată, a buzelor. Ai văzut planul misiunii.

— Oh, da? Nu mai spune! râse scurt și fără chef colonelul Dyonnet, apoi se ridică în picioare. Și cu ce ai vrea să-i răsplătești viitoarea încălcare a ordinelor pe care le-a primit? Cu banii pe care se pare că nu-i ai? Cu un zâmbet dulce sau cu o noapte în bordelul de la nivelul unu?

Capul ei avu o tresărire puternică. Mâna dreaptă îi zvâcni cu atâta viteză, încât bărbatul nu avu timp să reacționeze. Degetele armate cu fibre de silină îl înșfăcară de gât și săltară trupul la două palme deasupra solului. Unul dintre globurile-

cadet se izbi de ceafa lui și se stinse. Apoi mâna cealaltă i se înfipse în materialul elastic al salopetei, îl sfârtecă, iar policele și indicele își proptiră buricele între coastele a treia și a patra, chiar deasupra inimii.

— O singură mișcare dacă fac, domnule colonel, nenorocita aia de inimă o să se zbată în palma mea! șuieră Estel Eyre Powell. Iar ochii tăi o să aibă timp să o vadă și creierul să-și pună întrebarea cum a ajuns acolo.

Bărbatul horcăi.

— Am nevoie acum de o navetă! reluă femeia discuția, din punctul în care se înterupsese. Și de un traseu marcat, pe care să execut coborârea. De doi soldați, care să asigure naveta cât timp stă la sol. Și, bineînțeles, de proviziile de aer și de hrană necesare pentru mine și cele două însoțitoare ale mele. Se poate?

Bărbatul horcăi din nou.

— Am înțeles, cred că ai nevoie de un punct de sprijin sub picioare.

Coborî brațul cu zece centimetri și piciorul drept al colonelului atinse solul, sprijinindu-se pe vârful bocancului.

— Vorbim?

— Nnuuu poot să...

Brațul mai coborî doi centimetri.

— Nu cred... că ne-am... înțeles, bâigui el, cu fața lividă. Banii nu erau... pen... tru mine. Ci... pentru a comanda... piese de schimb... celor... de la sol.

— Să nu-mi spui că nu aveți decât o navetă și aia paradită, spuse femeia agale, măsurându-l cu o privire incredulă.

— Ex... act aia... spun.

— Aha!

Îi dădu drumul brusc și colonelul căzu în genunchi, își duse imediat mâinile la gât și vomă un lichid verzui, care se împrăștie pretutindeni în jur, mânjind obiectele și pereții.

— A dracului centrală de microgravitație! bombăni Powell, frecându-și degetele. Merge numai când vrea ea. Toate lucrurile merg numai când vor ele pe aici, nu-i așa, colonele?

Solesmes Abbey Dyonnet se ridică tremurând din tot corpul. O privea cu ochii holbați și femeia știu dintr-odată că nu avea să obțină prea multe de la el.

— Aș putea să pornesc alarma și să las să vă ucidă pe toate trei, șuieră el, cu voce spartă.

Clătină din cap.

— Dar nu are rost să prăpădesc muniția de luptă. Oricum, Marte va rezolva el singur această problemă. Nu te-am mințit deloc: pe Phobos nu există decât o navetă de serviciu și ea...

Scuipă sânge și urmări cum se risipesc prin aer bilulețele roșii.

— Ce mai, s-a paradit statorul și numai la sol au o rezervă. Dai banul, cobori. Nu, rămâneți aici, alături de noi, încă șase luni și douășpe zile, până când revine remmorcherul cu provizii. După care vă întoarceți pe Therra. Și raportați celor de acolo că pe aici se fac afaceri mărunte, care ar trebui supuse deciziei unei Curți Marțiale. Și acum ieși dracului din biroul meu, până nu chem patrula să vă arunce prin Sasul Corleone către blestemata aia de Planetă Roșie!

Estel Powell se uită o clipă la el, ca și când se întreba dacă ar fi meritat să-i tragă un pumn în față. Zâmbi, păru să renunțe la idee, se aplecă, culese tubul subțire al țigării fumegânde și îl zdrobi de marginea biroului, apoi se răsuci pe călcâie și părăsi cu pași mici încăperea.

***

Războiul de 87 de minute avusese loc în anul 56 al Erei Cosmice. Fusese primul război al omenirii în spațiu și toate cele 12 Puteri se acuzaseră reciproc de declanșarea lui. Exista o singură certitudine pentru istoricii viitorului: a patra lovitură tactică, trimisă la 2,5 secunde de la declanșarea alarmei de atac nuclear, pornise de pe solul Provinciei Tigrilor Galbeni, facțiunea dură a Armatei Mujahedine din Punjab. Replica Indiei și a Chinei, venită la numai 3 secunde, a spulberat o treime din Tibet și a topit jumătate din vârful Kangchenjunga, considerat în secolul al XIX-lea al Erei Precosmice cel mai înalt munte de pe Therra. Lovitura care a distrus *Orașul Satelitar Avacuum,* ridicat de forțele musulmane din întreaga lume pe orbită LaGrange a venit din partea Iranului, însă proveniența celor trei explozii succesive, care au spart satelitul natural al Pământului în trei bucăți, nu a fost înregistrată în nicio memorie digitală, rămânând un mister pentru cercetarea dedicată. Niobe, Dione și Phoebe s-au separat într-un interval de 76 de ore, realizând un spectacol fantastic pe cerul devenit brusc extrem de întunecat

și lipsit de stele. Therra a rămas sub apăsarea umbrelei de praf cosmic timp de peste doi ani, perioadă în care ziua a fost înlocuită de o înserare prelungită și rece. Cea mai scurtă glaciațiune din istorie a determinat răcirea temperaturii globale cu aproape 8^0 Celsius și a adus un val halucinant de ploi asupra Europei. Căderea noului satelit natural Niobe pe o orbită troposferică a condus la apariția unor maree cu înălțimea de 14 metri, care au măturat orașele de pe coastele atlantice și pacifice și au scufundat complet insula Madagascar. Populația din urbele inundate, atâta cât scăpase de la înec, s-a refugiat spre zonele colinare, distrugând în calea lor tot ceea ce mai rămăsese intact din recolte, după furia naturii.

Au urmat 7 ani de foamete cumplită, la încheierea cărora Eurasia a fost bântuită de două valuri de holeră și de gripă spaniolă, care a înjumătățit populația și a lăsat pustii orașele ce scăpaseră de radioactivitatea remanentă a celui mai Scurt Război Mondial. S-a vorbit de viruși militari, de bacterii artificiale testate în zonele distruse, de molime semicontrolate, dar nimeni nu a putut aduce nici măcar o singură dovadă, în acest sens.

Estel Eyre Powell fusese inițial numai un prototip biogenic secret, generat de Divizia de Cercetare a SUA, într-un laborator subteran din Baltimore, singurul oraș care scăpase neatins din încleștarea titanilor. Și ar fi rămas în același stadiu încă mult timp, dacă Forțele Terestre Americane nu ar fi intrat în cea mai crâncenă criză de personal din existența lor. În anul 57 EC, An-Droid Lab a executat o comandă de 30 de exemplare de Estele, primii droizi de luptă, crescuți în sistemul clonă-din-clonă, în numai șapte luni. Întregul lot a fost utilizat pentru curățarea împrejurimilor orașului de supraviețuitorii contaminați și de rămășițele trupelor paramilitare care apăruseră, asemenea ciupercilor după ploaie, pretutindeni acolo unde puterea guvernamentală încetase să se mai manifeste. La sfârșitul operațiunii, fusese pierdută o singură unitate de luptă, spulberată de un proiectil reactiv.

În anul următor, orașul Baltimore a fost zguduit de cel mai puternic seism înregistrat vreodată pe teritoriul american, 9,7 grade pe scara Richter. Nici o clădire mai înaltă de două etaje nu a rămas în picioare, iar nivelurile subterane s-au prăbușit, creând cratere adânci, care s-au umplut cu moloz. An-Droid Lab a dispărut fără urmă, într-unul dintre ele, iar cele 29 de Estele

rămase fără stăpân au fost confiscate de Grupul Militar Autarhic, condus de frații Hamish și Miles Huismans, cei care aveau să devină primii copreședinți și Statelor Unite Terestre ale Americii (SUTA).

În anii 59 și 60 ai Erei Cosmice, frații Huismans au reușit să recucerească, după lupte crâncene cu facțiunile puterilor locale, fostele teritorii ale Montanei, Dakotei, Minnesotei, Wisconsin, Iowa, Nebraska, Wyoming, Idaho și Oregon, realizând prima structură statală americană de după război, denumită inițial Mica Americă. Ulterior, după adăugarea celor din Nevada, Utah și Colorado, noul stat a primit denumirea de Statele Unite ale Americii Therrane.

În următorii patru ani, armata antrenată de clonele Estel a reușit să impună ordinea în întregul teritoriu ocupat, după care a început etapa de căutare a depozitului central de arme nucleare ofensive al fostei SUA, din subteranul Munților Apalache. În crâncena bătălie din jurul fosei Mohans, din anul 62 EC, sistemul robotizat de apărare al depozitului a reușit să omoare peste 3600 de combatanți autarhici și să distrugă o cantitate impresionantă de tehnică de luptă, ceea ce a determinat retragerea forțelor umane de asalt și trimiterea unității de clone. După alte opt ore și 32 de minute de confruntare ciudată, singura clonă rămasă în stare de luptă, Estel Eyre Powell, a reușit să pătrundă în sistemul de comunicații al defensivei tehnotronice și să taie legăturile cu unitățile automate. Puterea nucleară revenea în mâinile celor care o inventaseră.

Clona Powell a ajuns, astfel, cel mai cunoscut instrument de luptă al noii federații SUTA, aflat sub comanda directă a conducerii biprezidențiale Huismans. Datorită experienței și capacității nonumane de a inventa strategii, Powell a devenit comandantul trupelor speciale de intervenție militară în spațiul terestru și extraterestru. În anul 63 EC, din genomul ei au fost prelevate și supuse sistemului de clonare 30 de noi exemplare, dar numai în cazul a patru dintre ele operația de educare-instruire a fost considerată reușită.

***

Estel Eyre Powell avea ochii albastru-metalic și părul negru, lucios, strâns într-o coadă prinsă de hamul armei de sub brațul stâng cu un fir de iridium, care se electriza la primirea unei comenzi subvocale și devenea o armă eficientă, putând să taie corpurile izbite cu precizia unui bisturiu-laser. Era frumoasă, știa asta, i se spusese de mai multe ori și i-o confirmaseră și programele-expert în stilul uman. Unul dintre rosturile ingineriei genetice era acela de a corecta greșelile și impreciziile naturii. În cazul ei, corecturile fuseseră făcute cu multă grijă.

Cu prea multă grijă, se corectă, strâmbându-se la chipul reflectat pe panoul-oglindă-comunicare din stânga patului pliant. Chichineața în care fusese cazată avea fix 4 m^2, ceea ce însemna că patul, scaunul, lavaboul și panoul ocupau tot spațiul, iar ei nu-i rămânea decât să stea pe marginea patului, să facă planuri și să se privească în oglindă. Cercelul lung din jad i se clătina în urechea stângă.

La naiba cu toate planurile, dacă nu reușea să convingă programul-contabil al Armatei să-i trimită banii necesari în cont! Se ridică în picioare și izbi cu pumnul în panou. Imaginea dispăru și sute de valuri mărunte reverberară în toate direcțiile, dar folia se îndreptă singură și imaginea reveni, își văzu furia rece din priviri și se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi turtit creierii de perete lui Solesmes Dyonnet. Probabil că ar fi trebuit să fugă pe suprafața satelitului și să se ascundă într-unul din craterele-depozit, până la sosirea misiunii de recuperare. Nu se îndoia de faptul că ar fi reușit să supraviețuiască, de multe ori fusese nevoită să intre în hibernare, dar știa că Marie Dantine și Louise de Kerinou, cele două copii genetice ale sale, ar fi fost capturate, stoarse de informații și, probabil, ucise.

Întinse mâna stângă și ciocăni cu degetul arătător în panoul-oglindă. Acesta se activă imediat, transformându-se într-o consolă de comunicații. Știa că orice legătură în interiorul Sistemului Sol va fi urmărită, decriptată și supravegheată, dar nu avea de ales. Subvocaliză vreme de trei minute, alegându-și cu grijă cuvintele pentru a-l convinge pe Hannah, programul expert în contabilitate, dar răspunsul, ajuns cu o întârziere de 23 de minute, era sec și negativ, așa cum se așteptase.

Părăsi locuința, furioasă. Pentru prima dată în acești ultimi ani, de când devenise comandant, nu știa ce să facă mai departe. Pasul al doilea, își spuse, în timp ce-și mușca buzele

până la sânge. Pasul al doilea nu avea cum să existe, atâta vreme cât totul depindea exclusiv de bani, iar ea nu avea de unde să-i procure. Întreaga ei iscusință în a aduce moartea cu rapiditate, eficiență și într-o incredibilă liniște nu avea nicio însemnătate, într-o astfel de situație. Oricât de mulți militari infecți ar fi omorât, statorul rămânea în continuare la sol.

Coridoarele erau pustii la ora aceea și Estel Eyre Powell își aminti că așa ceva se petrecea imediat după schimbarea turelor. Cei ce intrau își luau în primire problemele, cei ce ieșeau se aruncau îmbrăcați și încălțați în paturi, străduindu-se să-și recupereze somnul pierdut. Câte un glob-cadet se învârtea pe la colțurile intersecțiilor mai mari, străduindu-se să-și prindă umbra și dansând ciudat cam la înălțimea unui stat de om.

Sări pe o platformă de accelerație și coborî, fără țel, la prima stație. Era un complex de depozitare in vitro pentru cei de la sol. Nu o interesa, așa că îl ocoli și se afundă într-un labirint de coridoare ce nu păreau a mai fi fost utilizate de ani buni. Peste tot era așternut un strat gros de praf negru, care cădea de pe suprafața polizată a tavanului, de fiecare dată când navele venite la ancorare se cuplau magnetic la dane, izbindu-le. Șocurile nu erau puternice, dar făceau să se desprindă firele sclipitoare care, în lipsa unei atracții gravitaționale sesizabile, cădeau foarte lent către podeaua pavată cu granit și calcedoniu. Probabil că aerul era mereu plin de ele, în ciuda eforturilor instalațiilor de filtrat. Nu se obosi să verifice presupunerea, oricum nu ar fi avut altă soluție decât să poarte un costum de exterior. Iar asta i-ar fi limitat accesul numai la coridoarele pentru vehicule.

După primele trei răsuciri în spirală ale coridorului, globul-cadet se stinse, pur și simplu și rămase în beznă. Înjură și își pipăi mijlocul, în căutarea flash-ului portabil. Nu-l găsi, probabil nici nu era la centură când i se dăduse costumul de la magazie. Își deschise salopeta la gât și trase de coada de păr, desprinzând-o de agățătoare. O lăsă să atârne pe spate și subvocaliză o comandă. Firul de iridiu deveni luminos, răspândind în jur o lumină rece, galbenă.

— Foarte tare! Ai cumpărat-o de aici sau ai adus-o de pe Therra? auzi chiar în spatele ei o voce și se răsuci cu iuțeală, gata să blocheze un atac.

Un tech înalt și subțire stătea relaxat, cu picioarele ușor flexate, ca pentru salt. În mâna stângă avea un rucsac de lucru, iar în dreapta o consolă plutitoare, căreia îi dăduse drumul doar de câteva clipe. Avea părul roșcat și ochii de culoarea oțelului. Întinse palma cu degete lungi și cu unghii mâncate de o ciupercă parazită.

— Brian Stableford. Dar prietenii îmi zic Ivan. Tu poți să-mi zici cum vrei. Te-ai rătăcit?

Evită mâna întinsă, privindu-l în continuare cu suspiciune. Coada zumzăia încet, apăsând-o ușor pe umărul stâng, gata să zvâcnească furioasă, dacă ar fi fost cazul.

— Bagă-ți animalul de companie în cușcă, soro, dacă-ți voiam răul, te-aș fi ucis de câteva ori până acum.

— Ai fi ucis pe dracu'! rânji ea. Toți bărbații sunt niște lăudăroși și ar face orice ca să ajungă călare pe trupul unei femei. Mai ales unul care stă de câțiva ani buni în spațiu și nu are la dispoziție decât simulacre feminine, nu?

Stableford o privi fix. O tentă cenușie i se lățise peste chip, ca o spoială făcută de un copil necunoscător în privința culorilor.

— Credeam că te interesează cum să cobori pe Marte, dar văd că ești doar una dintre multele și insipidele experte în psihologia masculină.

Tresări, de parcă ar fi încasat un pumn în stomac. Își linse buzele, apoi smuci de gulerul salopetei și făcu loc firului de iridiu, care i se strecură pe lângă gât, își poziționă vârful ascuțit pe sân și adormi imediat.

— E mai bine așa?

Tech-ul dădu din cap și își săltă sacul pe umăr. Trase consola lângă corp și desenă o comandă pe suprafața ei netedă. Globul-cadet se reaprinse, la numai câțiva pași de ei. Râcâi cu vârful bocancului o pată de pe placa de calcedonie, apoi se uită la ea cu ochi înghețați.

— Te vei ține de mine, pas cu pas, și îmi vei imita toate mișcările cu atenție. O să folosim unul dintre tunelurile secrete dintre niveluri, în care au rămas o grămadă de capcane nedezamorsate.

— Ce înseamnă *capcane nedezamorsate?* Credeam că aveți geniști pe Phobos.

— Vrei să zici că habar nu ai despre chestia asta...

— Exact asta vreau să zic.

Tech-ul mormăi ceva ininteligibil, iar Powell era sigură că făcuse referire la niște strămoși simieni. Se uită în gol, fără să spună nimic. Dacă voia să ajungă pe Marte, trebuia să înghită multe.

— Ok, am să-ți povestesc.

Ivan se aplecă în dreapta și scuipă spre podea.

— Am să-ți povestesc în timp ce ne deplasăm. În zona asta, supravegherea video este slabă și e lăsată în seama AI-urilor. Din vreme în vreme însă, o ființă umană își aruncă ochii peste ele. Și nu aș dori să ne surprindă stând prea mult într-un loc. Coridoarele sunt pentru mers, nu pentru tăifăsuit. Ești gata de drum?

— De ce nu? La urma urmei, m-ai găsit în mișcare. Dar nu aveam nicio direcție.

— Acum o ai. Numai că s-ar putea ca direcția asta să te ucidă.

— Sunt un droid de luptă clonat. Nimic nu mă poate ucide, prostule. În cel mai rău caz, mă poate defecta suficient de mult, încât să mă scoată din funcțiune. Ce, roboții de pe rahatul ăsta de Phobos au obiceiul să moară?

***

Bărbatul din fața lor căscă. Tech-ul Ivan își duse mâna la gură, înăbușind la rândul său un căscat, iar pe Powell o trecură toate transpirațiile, în timp ce se străduia să nu deschidă gura. În sfârșit, gardianul își ridică arma, o puse pe după umeri și porni mai departe, fluierând în surdină. În urma sa, rămase un iz de antiperspirant prost. Ivan adulmecă de câteva ori, mai înainte de a îi face semn să se ridice și să pornească mai departe. Se strecurară pe după colț și ieșiră din raza vizuală a camerelor.

Ajunseseră într-un depozit de mașini de teren. De teren marțian, rectifică femeia, măsurând din priviri înălțimea unei roți umflate la maxim. Era mai înaltă decât ea și la fel de voluminoasă ca un aerostat. Se opri în dreptul primeia și bătu cu palma în cauciucul ranforsat.

— Născocește o poveste despre asta. Sunt plictisită. Și e al dracului de periculos să lași un droid de luptă în starea asta.

— Îți place Goodman, domnișoară Powell?

Nu spuse nimic. Ivan zâmbi și își frecă, pe rând, degetele de la ambele mâini.

— Goodman este proiectantul monștrilor ăstora. Este proiectantul a 90% din echipamentele folosite în colonizarea cosmică, dar cu astea a dat greș. Probabil că, inițial, au fost gândite pentru a fi construite direct pe suprafața Planetei Roșii. Pentru că băieții de pe Vesta au ajuns primii acolo și au ridicat fortul Cressey, la poalele muntelui Arsia, forțele noastre militare nu au mai putut coborî de pe Phobos fără să riște izbucnirea unui conflict armat. Așa că au asmablat mașinăriile aici. De unde nu vor mai putea pleca niciodată spre sol, deoarece nu s-a construit încă o navetă de asemenea proporții. Sunt frumoase, sunt perfect întreținute și, acolo, pe sol, probabil cu o eficiență maximă în domeniul deplasărilor. Aici însă, nu au decât rolul unor jucării enorme și nefolositoare. Cu una dintre ele intenționăm să te trimitem acolo jos. Nu e al dracului de amuzant?

Repetarea înjurăturii sale o făcu să rânjească. Și chiar își permise un rânjet abia schițat și apoi reprimat repede.

— Asta e povestea spusă din afară. Lipsită de detalii. Detaliile o fac mai interesantă, nu, Ivan? Și al naibii de murdară. Să începem cu unul mărunt: cine naiba ești și ce vrei de la mine, foarte exact?

— Cred că aș putea să pun aceeași întrebare, la urma urmei, rosti calm bărbatul, măsurând-o cu privirea de parcă atunci ar fi luat act despre existența ei. Cine naiba ești tu, Estel Eyre Powell, și ce naiba cauți pe satelitul ăsta nenorocit? Și să nu-mi spui că ești un prospector de minerale rare, care a mituit în stânga și în dreapta printre secretarii de stat ai Guvernului Mitchell ca să obțină aprobările necesare pentru a coborî pe suprafața Planetei Roșii. Starea de carantină interzice orice fel de coborâre, știi bine asta, iar tu ai un permis beton, așa că Dyonnet nu a avut altă posibilitate de a te împiedica decât prin motivarea lipsei de fonduri. Trebuie să recunosc că treaba cu statorul defect și importatul lui de pe Marte a fost genială, nici eu nu aș fi putut să găsesc un pretext mai plauzibil.

Powell își strânse pleoapele. Trase o palmă puternică în cauciuc și ascultă câteva clipe ecoul înăbușit.

— Bună încercare! rânji. Problema nu este să-ți spun cine sunt eu, am spus-o mereu, de când am intrat prin sasul ecluzei

terminalului Hotspur – comandantul forței speciale de descurajare pentru Marte.

— Un comandant care are în subordinea sa alte două femei, zise încet Brian Stableford. jalnică forță de descurajare, dacă-mi permiți. Coloniștii din Cressey sunt în număr de 872 și nu sunt niște indivizi tocmai duși la bierică, poți să mă crezi. Am văzut multe lucruri urâte la viața mea, după 26 de ani de spațiu, dar Valea Oaselor Galbene de lângă Cressey n-am s-o uit niciodată. Așa cum nu poți uita prima împărtășanie. Dacă un Zeu din străvechime s-ar fi chinuit puțin să traseze profilul unui colonist marțian de succes, nu ar fi nimerit-o mai bine. Pentru ca să învingi fortăreața, îți trebuie ceva mai mult decât două muieri cu mușchi, Powell, îți trebuie o armată în-zestrată cu tehnică spațială. Cine își permite așa ceva, în zilele noastre?

— Problema cu voi, lașii de pe orbită, care privesc întotdeauna lucrurile numai de sus, este că nu vă puteți închipui că ar putea să existe nebuni care să coboare la sol, cu mâinile aproape goale și cu un plan strategic în minte.

— Trebuie să notez asta în jurnal, drăguțo! Nu m-a mai făcut nimeni laș până acum. Să scriu cuvântul cu literă mare sau să-l subliniez?

— Asta îmi place mai mult, râse femeia și luminița primejdioasă din priviri se stinse. Cred că ne-am putea așeza înăuntrul unei chestii din astea cu roți-balon și am putea încerca jocul ăla de pe vremuri – tu una, eu una. Te interesează?

— Putem încerca, răspunse leneș Ivan, părând să lungească vorbele. Oricum nu moare nimeni din asta. Urc primul, ca să-ți întind o mână?

Dar Powell nu mai era alături de el în clipa următoare. Ridică fruntea și o văzu aterizând pe sita de praf și apoi dispărând în interiorul cabinei cu protecție parasolară. Oftă, își luă avânt și sări la rândul său către cadrul de vanadiu, pe care era prinsă sita.

Înăuntrul vehiculului era peste măsură de cald și bărbatul se văzu nevoit să pornească instalația de ventilație. Arătă cu degetul către panoul de comandă, așezat oblic în fața lor.

— E o chestie silențioasă, nu va fi detectată de niciun paznic sonor. Instalația de condiționat aerul e o altă poveste, nici măcar nu merită încercată.

În câteva minute, atmosfera deveni respirabilă, iar apoi transpirația corpurilor ajunse la nivel minimal.

Povestea era simplă, începu Estel Eyre Powell să istorisească, își alegea repede cuvintele, dar vorbea aproape în șoaptă, așa că Ivan trebui să se aplece într-o parte, ca s-o poată auzi. Președinții Huismans cuceriseră și uniseră tot ceea ce merita să fie cucerit și unificat. Statele care nu intraseră în calculele lor nu dețineau nimic care ar fi putut prezenta vreun interes pentru noua uniune americană. Președinții nu erau cu nimic mai interesați de situația din Eurasia, despre care informațiile fuseseră dintotdeauna insuficiente. Afirmau cu orice ocazie că omenirea rezultată în urma celui de-Al Treilea Război Mondial nu avea alte oportunități decât cele oferite de spațiul cosmic. În loc să încetinească arhicunoscuta cursă spațială, conflagrația părea că deschisese și mai larg apetitul colonizator de dincolo de fruntariile cerului. Așa că planurile de întărire a prezenței pe Phobos și de anexare a lui Deimos căpătaseră repede aprobare și fonduri din partea Congresului. De ce Phobos și Deimos și nu alte corpuri cosmice la fel de promițătoare?

— Urmează partea amuzantă, hmm? întrebă Ivan, cuprins de o stare de ușoară crispare.

— Poți să-i spui și așa. Știi de ce fondurile pentru viitoare colonii pe Europa și pe Ganimede au fost aprobate, dar vor primi accept de utilizare doar peste douăzeci de ani?

— Cred că o să-mi placă să aflu răspunsul. Mă întreb însă dacă o să te pot crede.

— Eu nu pot să inventez povești, oricât de raționale ar putea să pară, ridică din umeri Powell.

— Nu, dar un program bun, strecurat în circuitele AI-ului care-ți amplifică mișcările, poate să te determine să crezi că e vorba despre un adevăr care poate fi împărtășit și altora. La asta te-ai gândit?

Droidul de luplă își trecu palma dreaptă peste cap, verificând dacă toate firele de păr stăteau la locul lor. Apoi ridică din umeri.

— Există și acest risc, pe care am fost obligată să-l iau în calcul. Vrei să auzi restul poveștii, înainte să urmeze partea ta?

— De ce nu? Oricum, nu mă leagă absolut nimic nici de povestea mea. Dă-i drumul.

Răspunsul era banal, Phobos și Deimos erau porțile către Marte. Iar Planeta Roșie constituia de departe cel mai ușor de colonizat corp cosmic din Sistemul Sol; cele mai mici cheltuieli, cele mai mici sacrificii umane, cel mai apropiat corp cosmic de Therra, cel mai ușor therraformabil și, în fine, o gravitație acceptabilă pentru corpul uman – 0,38g. Cine stăpânea microsateliții stăpânea Planeta Roșie.

— În cea mai frumoasă și mai pură teorie.

Ivan îi oferi ceea ce considera el a fi un zâmbet ironic, dar Powell îl luă drept o grimasă nervoasă.

— Suntem pe Phobos de 6 ani și avem cea mai bună bază militară spațială din Sistem. Asta nu i-a împiedicat pe cei de pe Vesta să ajungă la sol și să ridice fortăreața Cressey, în mai puțin de doi ani therrani. Și nici să construiască fundația alteia, la poalele lui Mons Olympus.

— Pentru asta mă aflu aici, acum. Veștile proaste de-abia de acum încolo urmează. Vestanii nu lucrează din proprie inițiativă.

Tech-ul Ivan o privi absent. După un timp, își frecă lobii urechilor și zise:

— Mda. Bănuiam eu ceva. Chinezii, nu?

Femeia bătu darabana cu degetele în plasticul bordului. Tech-ul părea să știe cam prea multe lucruri pentru un loc atât de izolat, cum era Phobos.

— Înainte cu cinci ani de izbucnirea războiului, Republica Chineză a manevrat ițele politice pentru semnarea unui Pact Asiatico-Indian, dacă asta îți spune ceva.

Și-a ridicat privirea încet, ca și cum pleoapele îi deveniseră brusc foarte grele.

— Chinezii pe Marte? Spune-mi că nu poate fi adevărat, că e numai o glumă proastă! Ar fi trebuit să știu asta, Steiner avea ordine stricte în privința...

— Steiner e mort, spuse sec Powell, fără să se uite la el. Cineva s-a săturat de jocurile lui și l-a tras pe tușă.

— Isuse! exclamă el uimit. Nu ai de unde să știi asta... Steiner nu este o persoană vie, este numai un creier menținut în viață. Un consilier politic tainic, cuplat la cel mai puternic ordinator al Marinei Militare.

— Eu i-am scurtcircuitat legătura cu ordinatorul, scutură din cap femeia. Ordinul a venit direct de la Președinți.

Fața lui Ivan se înroși de furie.

— Nu te cred! Președinția noastră e bicefală tocmai pentru ca deciziile să se ia de comun acord. Hamish Huismans n-ar fi spus niciodată DA, în acest caz. Pentru că el a fost cel care l-a propus pe Steiner Dravec pentru funcția de consilier. Era cel mai apropiat om al lui.

— Și încă nu știi nimic.

Ivan se trase brusc în spate, făcând să scârțâie fotoliul uriaș.

— Trebuie să îți aduni puterile, îi spuse ea, cu seriozitate. Steiner este cel care a lucrat în secret la proiectul Pactului Asiatico-Indian. Chinezii ajunseseră pe Vesta încă din anul 27 EC și au făcut totul fără niciun tam-tam. Pentru a pune piciorul pe Marte, aveau însă nevoie de un aliat militar puternic. Unul care să facă față presiunii americane. Steiner le-a sugerat să-l sprijine pe Diwakar Ruwei, în drumul său către șefia Parlamentului Indian, iar acesta avea să încheie cu ei cel mai important tratat de alianță politico-militară din zona asiatică. Unul dintre dușmanii săi politici i-a publicat jurnalul personal și Ruwei a fost obligat să-și dea demisia. Serviciul Secret a aflat astfel de învârtelile lui Steiner, iar eu am fost activată pentru a-l aduce la tăcere.

— Tu l-ai omorât pe Steiner...

Estel Eyre Powell aprobă încet din cap.

— Dacă închiderea circuitelor de alimentare pentru un creier ținut în viață în mod artificial poate fi numită astfel... ei da, eu l-am omorât pe Steiner Dravec. Partea proastă este... că problemele pe care le-a generat nu au murit odată cu el.

— Președenția... zise Ivan, căzând pe gânduri.

— Președenția, confirmă Powell, cu blândețe. Miles avea planuri secrete pentru SUTA. Susținea că Hamish era prea lent și prea predispus la discuții. Considera tratatele politice vorbărie inutilă. Iar Steiner Dravec incita la alianțe politice. Am fost activată, deoarece aveam acces în apartamentul prezidențial. Hamish a fost îndepărtat sub un motiv oarecare. Restul a fost un lucru prea simplu pentru a merita povestit.

Ochii de culoarea oțelului se fixară în ochii ei și tech-ul ridică încet degetul arătător de la mâna dreaptă către pieptul său.

— Urmez eu, nu?

Capul femeii zvâcni scurt într-o parte și coada se ridică, bâzâind furios. Mâna se repezi ca un șarpe, o înhață și o vârî la loc, în teaca fixată pe gât.

— De ce te-aș ucide? Așa cum am spus deja, nici măcar nu știu cine ești. În plus, m-ai salvat o dată din incertitudine. E rândul tău, dacă nu mă înșel.

Brian Stableford, zis Ivan, înghiți în sec, apoi încuviință din capul său roșcovan.

Îi povesti că ajunsese pe Phobos la doi ani de la prima coborâre organizată de NASAir Force, în generația a doua de constructori-paznici. Fusese selectat chiar de președintele Hamish Huismans, ca ochi personal pe acest capăt de pod către viitoarele expansiuni în spațiu ale SUTA.

— Mereu am așteptat un al treilea val de militari, iar printre ei pe acela care să aibă un mesaj clar pentru mine. De aceea, când am auzit că la bordul lui Nazareth se găsesc trei pasageri, am fost sigur că unul dintre ei trebuie să-mi transmită un set de dispoziții, care să îmi arate cum să acționez, în acest context din ce în ce mai încurcat.

Powell clătină din cap, fără să-l scape din ochi.

— Nu sunt agentul pe care-l așteptai, Ivan. Am o misiune, care nu are treabă cu Forțele Spațiale detașate aici, iar pentru îndeplinirea ei va trebui să cobor la sol. Îmi pare rău.

De fapt, nu simțea nimic în sensul acesta. Dar știa că oamenii respectă un anumit tipar verbal și se simt mai relaxați atunci când e folosit în legătură cu ei. Mâinile bărbatului coborâră în poală.

— Vii din partea lui Miles.

— Vin din partea celui care deține codurile de activare pentru Serviciile Speciale, într-adevăr. Iar acesta se întâmplă să fie Miles. Dar misiunea mea nu are legătură cu tine, ci cu ceea ce se întâmplă pe planetă.

— Ce dorește Miles?

— Să distrug Cressey mai înainte ca Pactul să apuce să formuleze o revendicare a vreunei suprafețe marțiene.

— Trei femei, dotate doar cu armament superușor? Ivan scoase un sunet slab, care ar fi putut foarte bine să fie un chicotit înăbușit. În rine, nu e treaba mea... Să presupunem că reușești. Că reușiți. Ce ar urma?

— Reactivarea ONU și planificarea unei operațiuni de colonizare, cu girul tuturor națiunilor care au scăpat în urma *Războiului.* Marte pentru pământeni. Pentru toți pământenii.

— Ha! exclamă celălalt și ochii îi sticliră oțeliți în lumina de avarie. Și pentru ce ar dori Miles Huismans una ca asta? El, care abia îl suportă pe fratele său...

— Cine stăpânește microsateliții stăpânește Planeta Roșie, nu?

Ivan căzu din nou pe gânduri. În cabină mirosea puternic a praf ionizat. Aeroterma împingea înăuntru un aer leșios și Powell se întrebă ce temperatură ar fi putut el obține pe Marte.

— Are un sens, spuse într-un târziu. Poate că de aceea, așteptăm o misiune therrană pentru Deimos. E o intrigă complicată, dar veridică. Miles Huismans le va vinde dreptul de a amartiza și de a ridica colonii contra dreptului de a construi propriile colonii aiurea. Pe sateliții lui Juve... pe cei ai lui Uranus... lumea de dincolo de Marte este gigantică. Și extrem de bogată. Da, recunosc, are un sens.

Aruncă o privire scurtă către ceasul-brățară.

— Trebuie să plecăm. Peste câteva minute senzorii de chip ne vor da dispăruți din sistem. Este obligatoriu să reapărem în același punct prin care am pătruns aici. O iau înainte și, la două minute, mă urmezi. Ai grijă să nu te îndepărtezi cu nici măcar un centimetru de banda de ghidaj pe care am s-o trasez în urma mea. Când vom intra pe coridorul principal, ne vom îndrepta spre Casa-de-Piatră, unde vreau să o cunoști pe Cornish-cea-cu-un-ochi.

Deschise sasul și puse picioarele pe treapta metalică.

— Să nu sari. Impactul cu solul te va proiecta din nou în sus și te vei izbi de una din chestiile astea uriașe, iar AI-ul de pe ele abia așteaptă să dea alarmă meteoritică. Două minute, clar?

Deschise sasul, se strecură prin el și încălecă scara metalică exterioară. Capul i se mai mișcă de câteva ori în dreptul hubloului uriaș, apoi dispăru în semiobscuritatea din jur.

Avusese, pur și simplu, noroc, constată Estel Eyre Powell. Noroc să găsească atât de repede o persoană care să îi indice o cale, în clipa în care credea că nu există niciuna.

Noroc...

Femeia își apăsă tâmplele cu buricele degetelor, urmărind cu coada ochiului mișcările punctului roșu pe ecranul vehiculului de teren. Nu crezuse niciodată în acest atribut specific uman. Norocul era numai pentru oameni. Dacă exista, firește. Mulțimea de factori, aparent aleatorii, care generaseră acesta întâlnire

trebuia analizată cu atenție și cu ajutorul unui program de mare putere. Pe care, deocamdată, nu-l avea. Știa doar atât: că era obligată să ajungă pe solul Planetei Roșii, cât mai curând posibil. Și că, pentru asta, depindea în mare măsură de bărbatul numit Ivan. Care chiar atunci...

Explozia îi întrerupse gândurile, zguduind atât de puternic hangarul subteran, încât aruncă vehiculul blindat în direcția vecinului său. Cu un hârșâit asurzitor, acesta se lipi de perete și șocul violent care urmă făcu să se stingă lumina portocalie de avarie. Sau cel puțin așa i se păru ei. Nu știu ce să-și răspundă la întrebarea ce-i înflori pentru o clipă în minte, chiar înainte ca durerea năucitoare a loviturii să-i năvălească în tot corpul – coborâse doar întunericul sau leșinase?

***

— Omoar-o! porunci Greyhound, uitându-se la ea cu răceală. Strânge-o de gât cu cablul de tensiune. Și grăbește-te naibii, nu avem toată tura la dispoziție!

Estel Eyre Powell asculta cuvintele bărbatului aplecat deasupra sa, fără să deschidă ochii. Știa că se numea Greyhound, dar nu înțelegea cum ajunsese informația asta în cardul de stocare al AI-ului ei.

Îi era clar că era vorba de numai doi oameni și că nu avea de ce să se teamă, în realitate. Chiar dacă cel de-al doilea nu s-ar fi aflat în raza de acțiune a elementelor sale de amplificare, viteza cu care putea să se miște era una specific umană. Niciun om, indiferent de pregătirea sa fizică și de dozele de accelerare folosite, nu se putea compara cu ceea ce putea să facă ea. Așa că mai așteptă nemișcată încă trei secunde și, în clipa în care deschise pleoapele, zvâcni din cap într-o parte, eliberând coada de păr negru de sub ea. Firul de iridiu bâzâi furios. Subvocaliză o comandă și mâinile care se întindeau spre gâtul ei, cu un cablu metalic, se prăbușiră alături de ea, împroșcând-o cu sânge. Bărbatul solid, îmbrăcat în salopeta neagră a tehnicienilor mecanici, se holbă la ele, încercă să urle, dar un val de vomă îl înecă și căzu pe spate, cu corpul străbătut de spasme violente.

Powell țâșni în picioare și se adăposti îndărătul roții-balon. Deasupra sa, carcasa vehiculului de explorare trepida încă,

revărsând o pulbere fină. Auzi sâsâitul unei arme energetice care se activa.

— Uite ce-i, scumpule, rosti cu voce calmă, în timp ce punea în funcțiune scanerele AI-ului înfipt în lobul temporal. În momentul acesta, mă simt generoasă: aruncă arma în direcția mea, cât mai la vedere, și ieși de unde ești ascuns ca un laș, cu mâinile la ceafă. Dacă faci asta în următoarele zece secunde, promit să nu te ucid până ce nu aud scuzele pe care le ai de prezentat.

Dinspre utilajul vecin, aproape pierdut în întuneric, se auzi un pufnet curios. Ca și cum un balon s-ar fi izbit de tavan. Un tavan plin cu apă. Scanerul de sunet identifică instantaneu punctul de emisie și reconstrui imaginea stilizată a persoanei care emisese sunetul.

— Hei, Greyhound! Să nu-ți închipui că am tot timpul din lume la dispoziție.

Drept răspuns, plesnetul sec al unei unde energetice reteză o bară de susținere a scării metalice de deasupra capului său. Forța cinetică a armei era redutabilă, constată femeia, apoi ridică din umeri.

— Tu ai vrut-o! strigă și în clipa următoare se rostogoli ca o minge de-a curmezișul sălii uriașe, cu o asemenea viteză, încât mișcarea părea una continuă, producând asupra eventualilor privitori efectul de sferă compactă.

Când atinse panoul metalic intermediar, care limita parcul primului vehicul, reveni în picioare și se repezi asupra bărbatului ce stătea cu spatele la ea, concentrat asupra armei.

— Arunc-o departe! îi suflă în ureche, făcându-l să încremenească.

Brațul drept îi descrise un arc de cerc, în sus și în față. Corpul lui Greyhound tremură o clipă, apoi se ridică în aer, se răsuci și bufni de carcasa de polyplast. Degetele femeii găsiră imediat punctul de torsiune dintre oasele mâinii și cele ale brațului, apăsară cu putere, întâi se auzi un pârâit slab, apoi un urlet puternic. Arma cinetică sări spre tavanul nevăzut, pierzându-se în întuneric. Powell o urmări o clipă cu scanerul de mișcare, apoi mâna dreaptă zvâcni puternic din cot și corpul bărbatului ajunse sub genunchiul ei drept.

— Aș putea să te anihilez chiar acum, șuieră. Ai ordonat să fiu ucisă, am dreptul să fac același lucru.

Greyhound scrâșni din dinți, dar nu spuse nimic.

— Am nevoie însă de tine viu, așa că o să amân nițel chestia cu execuția. Ba, cine știe? Poate că, până la sfârșit, o să-mi placă de tine atât de mult, încât o să doresc să te iau cu mine pe Marte. De ce ai vrut să mă omori?

Îl trase de umăr, răsucindu-l cu fața spre ea. Bărbatul își umezi bunzele groase, afișând o expresie de felină rănită.

— D-d-du-te dra-cu-lui! înjură el, cu voce groasă.

Un firicel de sânge i se scurgea din buza de sus și se pierdea sub gulerul salopetei. Powell îl pălmui, drămuindu-și puterea, dar capul lui Greyhound tot se izbi de podeaua de metal, sunând sec. Încercă să spună ceva, însă printre buzele crăpate nu ieși decât o bolboroseală ininteligibilă. Femeia își ridică genunchiul și smuci în sus de trupul său masiv. Îl rezemă de roata uriașă și îi înfipse mâna stângă în coama de păr negru, sârmos. Greynhold gemu.

— Doar nu-ți închipui că ai rămas în viață numai pentru că ești un tip drăguț și simpatic. Două întrebări, iar dacă răspunsurile nu-mi plac, te pun în camera-tampon, deschid sasul și te arunc în spațiu numai cu ce ai pe tine. Ești în stare să răspunzi?

Făcu o față lungă, chinuită și furioasă, dar aprobă dând din cap.

— Încă o dată: de ce ai vrut să mă omori?

Încercă să înghită în sec, însă nu reuși. Scoase o limbă umflată și o petrecu peste buzele vinete.

— Dyonnet, spuse după câteva clipe și închise ochiul învinețit.

— Poate reușești să fii puțin mai clar.

— Aș putea să-ți torn... o poveste, dar... nu cred că e opțiunea cea mai bună, în condițiile astea.

Greynhold își legănă încet partea din față a trupului, fără să ia în seamă strânsoarea puternică a mâinii ce-l ținea de umăr.

— Dyonnet știe cu ce fel de misiune ai venit aici. A primit dispoziție să te oprească, indiferent prin ce fel de mijloace. A încercat cu plata anticipată a călătoriei. Apoi a fost informat că te-a contactat Stableford. Ne-a trimis să te împiedicăm să părăsești parkingul-depozit.

— L-ai ucis pe Ivan.

Greynhold făcu un gest nerăbdător cu mâna stângă.

— Traseele sunt minate, iar nemernicul ăla știa. Dar harta după care se ghida nu mai fusese actualizată de mai bine de 16 ore standard. Șirurile de mine și-au modificat poziția de două ori în acest interval.

Estel Eyre Powell își îngustă ochii preț de câteva clipe, apoi îi dădu drumul și se trase doi pași înapoi.

— A doua întrebare, spuse cu răceală. Știi unde se află Casa-de-Piatră?

— Casa-de-Piatră? mormăi el, căutând, în mod evident, să ocolească un răspuns direct.

Femeia își frecă palmele una de alta, ca un agent de vânzări care devine nerăbdător în timpul unei negocieri.

— Ei, da, știi tu, locul acela secret unde aș putea-o găsi pe Cornish-cea-cu-un-ochi.

Brusc, bărbatul începu să se zbată și vru să-i trimită un croșeu în față. Mâinile lui Powell reacționară mai iute decât erau în stare să perceapă ochii săi, pumnul îi fu prins într-o menghină de fier, apoi țipă ca o maimuță înjunghiată. Auzi pocnetul sec al falangelor și leșină. Femeia îl lăsă pe podea și îi așeză mâna fracturată pe piept.

— N-ai putut să nu faci pe deșteptul! îi zise cu voce iritată. Acum trebuie să așteptăm să te trezești și-apoi s-o luăm de la capăt. Numai că ar fi bine să căutăm un loc mai ferit pentru asta. Ce-ar fi să folosim propria ta hartă? Dacă ai ajuns până aici, presupun că trebuie să fie la zi cu actualizările.

Îl împinse într-o parte și-l scotoci prin buzunarul salopetei. Găsi un marker de distanțe și un plasator de ținte magnetice. Le aruncă sub roata uriașă. În buzunarul celălalt era un fibrilator miniatural, care ar fi putut servi, la nevoie, și ca armă cu impulsuri, și un stent de navigație interioară. Îl extrase din portul de metal și îl activă. În fața ochilor săi se întinse o hartă 3D, cu toate marcajele având strălucirea pe minim. Selectă simbolul minelor și al câmpurilor energetice de alarmă și harta se simplifică vizibil. Nu mai era nicio problemă să-și găsească drumul până spre una dintre periferiile bazei, de preferință una cât mai apropiată de suprafață. Craterul Stickney părea o opțiune foarte bună, întrucât, conform hărții, tunelurile și sălile bazei din acea regiune aveau puncte de corespondență cu

căldarea acestuia, practic ieșiri de serviciu la suprafață, securizate în maniera sasurilor de pe astronave.

Se ridică în picioare, îl înșfăcă cu ambele mâini de după umeri și de turul pantalonilor și îl aruncă în spate, ca pe o cutie goală de deșeuri. Bărbatul gemu surd, dar nu se trezi.

Securizarea ținea de protocoale ale AI-urilor, iar chestia asta nu trebuia să constituie o piedică serioasă pentru propriul AI. Deasupra capului, dincolo de peretele gros de 420 de metri de piatră, Planeta Roșie se holba la ei, cu obrazul învăluit în mantia cețoasă a unei furtuni de praf.

***

În mod surprinzător, prima tentativă de recolonizare a fostei Selena a avut loc în anul 58 EC. Alianța Statală Texas-Nevada a reușit să cumpere la un preț de nimic aproape 1000 de hectare în peninsula Florida, a construit un cosmodrom militar, pe care au adus trei dintre bătrânele navete spațiale ale fostei SUA, le-a recondiționat și a reluat lansările orbitale. Abia după trei ani, vestea despre construirea primei colonii pe Dione s-a răspândit pe teritoriul pârjolit al Americii, iar instalarea unei baze de rachete cu miez bacteriologic a determinat coagularea unor tendințe centriste în sânul noilor comunități, preponderent rurale. Rezultatul direct al colonizării Dionei a constat în crearea Grupului Militar Autarhic, condus de frații Hamish și Miles Huismans și, implicit, la apariția Confederației SUTA.

Baza Waterloo a trecut automat în subordinea SUTA, la trei luni după desființarea Alianței Texas-Nevada, iar alte șapte luni mai târziu a devenit operațională poarta spațială de colonizare către lumile interioare ale Sistemului Sol. De aici, a plecat astronava *Millennium,* care a reușit prima coborâre de succes pe solul marțian, deși expediția ca atare a eșuat în tentativa de a instala o locație primară de precolonizare – la câteva zile de la amartizare, a izbucnit cea mai puternică furtună înregistrată până atunci de serviciile meteorologice spațiale, care a bântuit suprafața deșertică timp de patru ani marțieni.

Ulterior, istoria colonizării Sistemului Sol avea să menționeze, într-un alineat periferic, că amartizarea lui *Millennium* a fost, de fapt, cea de-a doua coborâre reușită pe Planeta Roșie, după aceea a astronavei chineze *Lao-Tzî.* Aceasta ridicase deja din

anul 31 EC unitatea de colonizare Marele Zid, care-i primise sub carcasa sa de protecție pe o parte din emigranții de pe planetoidul Vesta.

În numai câțiva ani, SUTA a devenit cea mai importantă putere spațială a lumii, baza militară de pe Dione contribuind, simultan, la menținerea stării de *pace intermediară* pe Therra, dar și la inițializarea primilor pași în domeniul colonizării cosmice. În anul 80 EC, a avut loc prima coborâre reușită pe microsatelitul marțian Phobos, trei ani mai târziu încheindu-se lucrările de excavare ale Coloniei Primus. Cu cei 484 km de galerii și cu o suprafață de 46 ha de spațiu locuibil și de muncă, repartizate în 96 de săli, Primus a rămas pentru următorii 87 de ani cea mai mare construcție realizată de om în spațiul extraterestru. Când primii 1350 de militari au fost transferați în buncăr, intențiile strategiei spațiale ale SUTA au devenit, brusc, vizibile. Phobos a fost decretat de ONU-ONS dominion al SUTA, fiind deschis pentru colaborare cu oricare dintre forțele politice ale Organizației Națiunilor Spațiale, capabilă să construiască și să trimită astronave în spațiu.

În anul 83 EC, militarii americani de pe Phobos au anexat printr-un decret local suprafața satelitului Deimos, anunțând ONS că viitoarea bază de colonizare de aici va avea aceleași condiții de colaborare cu Therra ca baza Primus.

***

Caverna Oostende era cea mai mică din cele 29 situate în partea de vest a satelitului – numai 2,3 ha, pe suprafața cărora se înălța un depozit de materiale nutritive pentru agricultura hidroponică, un lac migrator, având forma unei picături alungite, care ajunsese deja în apropierea tavanului, 12 ari de imitație a deșertului marțian (nisipul era ținut sub o folie transparentă de plastic) și patru clădiri rotunde, a căror destinație nu era specificată pe stentul de navigație. Deoarece nimic nu oferea o acoperire vizuală mai bună, Powell se îndreptă încă de la început în direcția lor și avu surpriza să constate că erau simple containere cilindrice goale, cu ușile retrase în carapacele lor de siliciu. Îl trânti pe bărbatul leșinat lângă unul din zidurile curbe și așteptă răbdătoare să se trezească.

Într-un târziu, acesta scutură din mâna dreaptă și gemu. În ochii albaștri, adânci, licăreau luminițe îndepărtate.

— Mai bine aș pleca, spuse și încercă să se ridice în picioare. Există un timp limită în care pot să lipsesc de pe monitoare, apoi sună alarma și sunt dat în urmărire. Este o chestie de minute, până ce o patrulă va ajunge aici.

— Stai jos! zise Powell tăios.

Greynhold se holbă la ea, apoi se lăsă în șezut și își așeză cu grijă degetele rupte pe genunchi. În mod evident, suferea din plin, dar se ferea s-o arate. Femeia se aplecă spre el.

— Am să repet ultima întrebare, dar te avertizez: dacă faci din nou pe deșteptul, am să-ți rup gâtul și te părăsesc în acest loc. Dă din cap dacă ai înțeles.

Dădu din cap.

— Știi unde se află Casa-de-piatră?

— Știu unde se află Casa-de-piatră, răspunse. Dar nu o să poți ajunge acolo. Nu cu toate patrulele pe urmele tale. Oricât ai fi de iute și oricâte tehnici de luptă ai cunoaște, o izolare a coridorului unde te afli și o suprapresiune atmosferică va fi suficient să te oprească. Definitiv.

— Ține-ți părerile pentru tine, da, scumpule? Oricum, te vei distra alături de mine, dacă se va întâmpla așa. Ce, credeai că te las aici, să mori de plictiseală? Și acum spune-mi clar unde se găsește locația asta.

Bărbatul își linse buzele. Erau sărate de la sângele uscat pe ele. Arătă cu bărbia spre tavanul îndepărtat al sălii.

— Îți place ideea? rânji el, apoi gemu din nou de durere. Casa-de-piatră se găsește în exterior, în arondismentul 14. Nu foarte departe de Stickney, dar asta nu are nicio importanță. Nu ai cum să ieși în exterior, fără costum. Toate costumele sunt închise în Caverna-1, iar aprobarea de deschidere a ușii nu o dă decât comandantul securității. Solesmes Abbey Dyonnet, dacă numele ăsta îți spune ceva.

Powell râse, cu blândețea unui șarpe care-și hipnotizează victima.

— Stentul tău conține harta întregului subteran? Greynhold clătină din cap.

— Unde găsesc o astfel de hartă?

— Doar în biroul Directorului Securității.

— Și alternativa?

— Alternativa?! bâigui el, surprins.

— Nu face pe tâmpitul cu mine, Greynhold. Nu vei fi fiind tu cel mai școlit flăcău de pe Phoebe, dar câteva elemente de logică tot vei fi cunoscând. Orice reacție are și o contrareacție. De acord, numai șeful Securității are acces la toată harta subteranului. Dar există și alternativa memoriilor umane, care să suplinească lipsa accesului la ea. Cineva trebuie să știe cum se poate ajunge până acolo. Nu-i așa? Iar tu știi cine este acel cineva, altminteri trupul pe care l-am cărat cu mine, ca să-l protejez, nu mai prezintă nicio valoare. Dacă nu știi răspunsul, ești mort, Greynhold. Deci, cine știe cum se poate ajunge la Casa-de-piatră?

Bărbatul cumpăni timp de câteva clipe un răspuns. Apoi își privi degetele zdrobite. Probabil că ajunsese la ideea că tratamentul aplicat lor putea să fie aplicat și gâtului.

— Dacă vrei necazuri, zise el, cunosc un loc unde se fabrică.

— Asta înseamnă că amândoi vrem să vedem cum apar necazurile, zâmbi subțire Powell.

Izbi cu vârful bocancului în podea și îi întinse mâna.

— Hopa-hop, scumpule! Trebuie să facem ceva și în privința ta, desigur. Dar numai după ce rezolvăm cu problema ieșirii în exterior. Deci, cum rămâne cu Casa-de-piatră?

— E puțin cam complicat, zise el. Dar, probabil, nu atât de complicat pe cât ți-ar fi plăcut.

Prinse mâna fermă cu palma stângă și se ridică în picioare, gemând din nou.

— Colonia Primus este înconjurată de inelul unui tub gros de ventilație, care are ieșiri în toate cavernele și pe majoritatea coridoarelor. Prin el se face alimentarea cu aer, dar și evacuarea aerului viciat. Nu întâmplător, una din derivațiile lui urcă până în Casa-de-piatră. Este singura cale de acces care iese de sub sistemul de protecție al Coloniei, deoarece se găsește, practic, în exteriorul ei.

— Cum intrăm în inel?

Greynhold ridică din umeri.

— Nu înțelegi, nu-i așa?

— Ce naiba ar fi de înțeles?

— Nu cum să intri în sistemul de ventilație este problema. Practic, scoți orice capac de pe o gură de aerisire, te vâri prin ea

și gata... ești în interiorul sistemului. Problema o constituie *valul mareic.*

— Valul... ce?

— *Valul mareic.* Așa i se spune printre tehnicienii de la întreținere. Sau, și mai exact, pauza dintre două *valuri mareice.* Perioada de timp dintre oprirea motoarelor și repornirea lor. Aerul circulă prin conductă cu viteza unui uragan de forța 16 pe scara Beaufort. Suficient cât'să facă sângele să-ți țâșnească prin toți porii și să te strivească de primul zid apărut în cale, asemenea unui compresor. Numai că mult mai rapid. Absolut nimic nu poate înfrunta un *val mareic.* Partea proastă este că nu este predictibil. Sistemul pornește automat, în momentul scăderii presiunii în Colonie cu mai mult de 10 hectopascali.

— *Valuri mareice,* spui?

Estel Eyre Powell își îngustă pupilele, până când acestea ajuseră de grosimea unui fir de păr. Greynhold simți un fior înghețat pe șira spinării. Nu i-ar fi plăcut ca acei ochi să se fixeze asupra lui.

— Dacă este singura opțiune, nu ne rămâne decât să ne încercăm norocul. În momentul acesta, presiunea în cavernă este de 101.319 pascali și pare a fi stabilă. Bănuiesc că există mijloace de deplasare prin conductă...

— De unde știi? întrebă precaut celălalt.

— Altminteri, cu ce ar ajunge tehnicienii la locul incidentului, în caz de catastrofă? Trebuie că inelul are peste 20 de kilometri.

— 32 de kilometri, cu bucle de contracție cu tot. Și da, există platformele magnetice, dar viteza lor este limitată la 10 kilometri pe oră. De aici și până la Casa-de-piatră vei face peste 30 de minute.

— De ce „vei face"? rânji femeia, iar pupilele erau tăioase ca o lamă de cuțit.

— Asta trebuie neapărat să aibă vreo legătură cu mine? întrebă el cu o liniște neomenească.

— Nu ești tu ghidul meu?

— Mda. Nu țin minte să mă fi oferit pentru așa ceva, dar putem să convenim asupra unui preț. Serviciile mele de ghid costă.

— Și dacă-ți iau gâtul chiar acum?

Greynhold ridică din umeri, strâmbându-se din cauza durerii.

— Nu împinge lucrurile prea departe, femeie-soldat. Apropos, îți cunosc numele?

— Powell. Estel Eyre Powell.

— Atunci, ascultă, soldat Powell: nu fac nici un singur pas de aici, dacă n-am garanția că, odată ajunsă în Casa-de-piatră, nu îmi vei da drumul să plec, în starea de sănătate în care sunt acum. Dacă tot e să mor, prefer s-o fac aici și să nu mă mai obosesc degeaba, încercând să-ți salvez fundul. E bine așa?

— Un mic șantaj, nu? Powell râse cu răceală, abia între-deschizând buzele. Cred că nu greșesc, numindu-l așa. Fie, ai dreptul la o garanție, dacă te dovedești loial și nu încerci să-mi joci vreo festă. Cuvântul meu e de ajuns?

Greynhold scoase un mic zgomot, respirând întretăiat.

— Aș fi preferat ceva mai concret, dar. În situația de față cred că trebuie să mă mulțumesc și cu el. Dacă ai fi fost un simplu om, ți-l dădeam înapoi, să te ștergi cu el undeva. Pentru că ești un droid, s-ar putea să nu cunoști întortochelile ființelor umane.

Femeia dădu din cap, apoi întinse mâna deasupra capului, vârând coada de păr înapoi în teacă.

— Încotro mergem?

Celălalt întinse mâna.

— Stentul meu... ceru.

I-l întinse, cu precauție. Greynhold îl activă, reproiectă imaginile în 3D și urmări o săgeată care desena o direcție de mers către...

— Depozitul de materiale nutritive pentru alge. La numai câteva zeci de metri de el, spre stânga, se deschide o gură de ventilație. Una mare. În mod normal, acolo ar trebui să se afle și câteva platforme magnetice.

— OK. Femeia întinse arătătorul în față. Ia-o înainte. Și roagă-te să fie așa cum ai spus.

***

Drumul printr-o cavitate sau printr-un tunel, oricât de bine iluminat, nu are nimic plăcut în el, simți mereu greutatea enormă care apasă asupra tavanului și a pereților din jur. Chiar dacă această greutate era redusă la aproape jumătate, în raport cu aceea de pe Pământ, Powell tot nu își dorea ca miile de tone de stâncă să se prăbușească deasupra lor. Și, în plus, era vorba

de praf. Praf, praf, praf... peste tot, numai praf. Filtrele nu reușeau să rețină decât particulele mari, așa că simțea tot timpul în gură gustul de siliciu umed.

Platforma de două persoane avea în mijlocul ei o bară verticală, cu două curbe ușoare, în sensuri opuse, dispuse la înălțimea umerilor, special pentru prins în podul plamei. Înaintau cu o viteză de două ori mai mare decât aceea a unui om care merge cu pas grăbit, dar ei tot i se părea extrem de încet. Știa că, dacă ar fi luat-o pe jos, ar fi redus timpul de deplasare cu cel puțin o treime. Dar asta însemna să-l fi lăsat pe Greynhold la intrare.

Aerul era rece și stătut. În lumina albă, puternică, fața bărbatului părea mult mai colțuroasă și mai palidă decât era în realitate. Dacă își instala un filtru de polarizare peste iris, l-ar fi văzut aproape așa cum ar fi arătat la lumina soarelui, pe Therra, dar nu putea să riște o asemenea operațiune, care i-ar fi ținut blocate o parte din sisteme până ce polarizarea s-ar fi instalat complet.

Din când în când, platforma trepida ușor sub tălpi, semn că treceau de limita unui generator de câmp magnetic și intrau în zona de activitate a altuia. Tunelul era atât de larg, încât dacă și-ar fi întins amândoi brațele, tot nu ar fi putut atinge pereții, iar tavanul se afla atât de sus, încât femeia-soldat nu îl zărea decât ca pe o linie vineție și vag cețoasă. Din loc în loc, depășeau platforme de beton, pe care le bănuia a fi puncte de întreținere, dar și sasuri rotunde, de diferite dimensiuni, care părăseau ruta principală, făcând legătura cu alte sisteme. Într-un târziu, platforma li se înclină sub picioare, într-un unghi din ce în ce mai ascuțit, iar tavanul prinse să se apropie, devenind perfect vizibil. Cu o zdruncinătură ușoară, se opri într-un punct dincolo de care Powell nu mai zări decât un perete vertical, care le închidea orizontul.

— Și acum?

Bărbatul își strânse mâna rănită pe lângă corp și se strâmbă, îi făcu semn cu capul spre stânga. Pe zid, apărea un mâner metalic, vopsit în roșu.

— Trage de el, cu putere.

Își linse buzele și își lăsă coada să se strecoare afară din legătură. Nimeni nu îi garanta că tech-ul spunea adevărul. La urma urmei, după tot ce se întâmplase, se putea considera pe

un teren inamic. Întinse mâna dreaptă, smuci cu putere de mâner în jos și își lăsă, simultan, corpul să se prăbușească pe platformă. Jetul de apă care țâșni din fanta îngustă apărută deasupra locului unde fusese prins mânerul avea presiunea de peste 100 de atmosfere. Izbi peretele concav al conductei din spatele ei cu viteza unei avalanșe și îl decupa cu acuratețea unui fascicul laser. Șuierul aerului care se grăbi să iasă spre exterior își urlă bucuria cu o mie de voci diferite, făcând să-i sângereze timpanele.

Se strădui să nu ia în seamă cacofonia sonoră și termină de executat mișcarea de secerare a picioarelor. Trupul greu al lui Greynhold bufni alături, făcând praful să se învolbureze pe lângă ei. Își repezi cotul către gâtul lui, în timp ce subvocaliză o comandă de așteptare. Firul de iridiu bâzâi și se culcă ascultător pe umărul ei stâng. AI-ul din lobul temporal îi proiectă pe jumătate de retină o imagine alb-negru a jetului care continua să izbească gaura cu aceeași presiune afurisită, făcând să se scurgă pe perete o cantitate impresionantă de apă. Când cotul îi atinse pielea, își încetini substanțial forța loviturii, străduindu-se să-l lase în viață. Corpul fără cunoștință al celuilalt zvâcni în sus, apoi căzu moale alături.

— Târâtură! șuieră. E a doua oară când încerci chestia asta. Sigur nu o să mai ai timp pentru a treia!

Se ridică în genunchi și examină cu atenție tubul din jurul său. Cu excepția mânerului roșu, a fantei prin care țâșnea apa și a găurii din partea opusă prin care se scurgea, nu se mai vedea nimic altceva. Nimic care să semene cu o platformă de ridicare, cu un tub de absorbție sau măcar cu o obișnuită scară metalică. Estel Eyre Powell își scutură capul. Nu credea totuși că tech-ul ar fi dus-o într-un punct mort. Într-un loc destinat numai s-o ucidă. Pentru că nu părea suficient de prost, încât să nu ia în calcul și ipoteza că ar fi putut să-și rateze lovitura. Ori, în acest din urmă caz, ar fi trebuit să aibă ceva de oferit pentru a-și salva propria viață.

Vârî vârful metalic al bocancului sub el și-l răsuci cu fața în sus. Chipul cenușiu și chinuit al lui Greynhold alunecă într-o băltoacă. Nu, hotărât lucru, nu arăta a imbecil. În plus, toată suflarea de pe stație era încadrată în armată. IQ-ul oricărui militar trebuia să depășească limita superioară a oricărui civil de pe Therra. Și atunci?

Era obligată să riște și să-și lase AI-ul să-i reseteze receptarea vizuală. În următorul sfert de oră, creierul avea să fie cuplat la globii oculari prin intermediul AI-ului, iar rezoluția în spectrul vizibil normal oferită de capacitatea de procesare a acestuia urma să scadă semnificativ. Suficient încât dinamica mișcărilor sale să ajungă la nivelul acelora ale unui soldat obișnuit. Suficient cât să nu fie capabilă să se ferească din calea unei rafale de proiectile, pornită dintr-o țeava ergonomică.

Șovăi o clipă, cu ochii pe capul nemișcat al bărbatului de la picioarele ei, apoi cuplă. Imaginea se destabiliză, se fragmentă, cadru alb-negru după cadru alb-negru, apoi se resetă și reveni la normalul dinamicii obișnuite. Numai că, în continuare, în alb și negru. Însă lățimea de bandă în care putea să vadă se mărise considerabil. Îi sugeră AI-ului câteva ajustări și, imediat, pereții coloanei se transformară într-un fagure interesant și straniu, pe suprafața căruia apărură nouă celule marcate ca sisteme de ieșire în exterior.

Două hublouri din dreapta erau fumurii. Celelalte șapte aveau o strălucire de tip „oglindă” și înțelese că orice s-ar fi aflat în spatele lor nu constituia ceva ce ar fi putut-o interesa. Ieșirile trebuiau să fie marcate într-o manieră diferită de celelalte simboluri și coduri. Într-o manieră ușor interpretabilă de oricine ar fi avut nevoie urgentă de a le utiliza. Aruncă o privire scurtă spre stânga. Două hublouri erau fumurii, dar păreau mate, așa că nu se mai obosi să verifice.

Două hublouri. Ce semnificație ar fi putut să aibă cifra? Pe care ar fi trebuit să-l aleagă? Dar trebuia oare să aleagă sau era suficient să identifice doar un anumit sistem logic? Două hublouri, două mâini. Ridică palmele și le fixă pe cele doua porțiuni ovale și reci. Nu se întâmplă nimic. Clătină din cap. Alt model logic? Totuși, părea destul de limpede că era soluția cea mai simplă și mai la îndemână – cineva aflat în pericol nu ar fi avut prea mult timp la dispoziție pentru a decripta enigme puse înainte de o AI hotărâtă să îi taie drumul și să îl oprească. Nu cu un pericol iminent pe urme.

Atunci? Părea rațional să fie un cod binar simplu de tot: două hublouri, două palme. De om. Zâmbi. De om... Era vorba despre o recunoaștere biochimică, desigur.

Se apleca, apucă de la încheieturi mâinile bărbatului, trase de ele până lângă peretele conductei și le lipi de hublourile fumurii. Se auzi un sunet asemănător unui fluierat de balenă, transpus în frecvență auditivă normală, și toată zona marcată de hublouri se trase înapoi și într-o parte.

Se apleca și ridică trupul inert pe umărul stâng, apoi păși dincolo de spațiul-ușă. Se opri după primul pas. Ajunsese într-un alt tub, mult mai mic în diametru și orientat pe verticală.

Și acum? Respiră profund și se strădui să-și ordoneze fluxul gândurilor. Nu reuși, deoarece în clipa următoare podeaua se puse în mișcare, ridicând-o către punctul luminos de deasupra capului. După 33 de secunde de urcare (AI-ul îi proiectase tot timpul un cronometru pe fundalul retinei), înțepeni și un alt perete se puse din nou în mișcare în față. Păși prin spațiul liber, cu firul de iridiu bâzâind nervos, asemenea unui șarpe în poziție de atac. Tunelul scurt, îmbăiat într-o lumină albă, strălucitoare, se termină în fața unui sas uriaș, din vanadiu transparent.

Se aflau pe fundul unui crater. Pe cerul iluzoriu de deasupra, cerneala neagră a spațiului era denaturată de strălucirea roșiatică a obrazului ciupit de vărsat al lui Marte. Mult în față și în dreapta, aproape lipită de peretele craterului, se zărea o stâncă paralelipipedică, în care erau decupate nenumărate ferestre pătrate, acoperite cu folii bombate din același vanadiu transparent.

Casa-de-piatră, își spuse, privind neîncrezătoare către ea. Îi solicită AI-ului o aproximare de distanță și primi o proiecție 2D, cu două tipuri de traiectorii – pentru cea ușor curbă (cea a saltului prelung, fără impuls reactiv), era de 112 metri; pentru cea foarte curbă (cu impuls reactiv), care ajungea aproape la o treime din înălțimea craterului, era de 644 metri.

Așeză trupul imobil la picioare și privi cercetător împrejur. Cum să străbați această distanță, fără costum de exterior și fără coardă de siguranță? Orice lansare spre înainte, fie ea numai prin forța mușchilor, risca să te trimită direct spre atmosfera roșcată și să te transforme într-un satelit artificial. Se găsea într-un capăt de coridor absolut gol. Și, totuși, era imposibil ca întreaga construcție care o adusese până aici să fie inutilizabilă. Trebuia să existe un sistem locomotor care să o ajute să ajungă la stânca din față. Și ceva asemănător modelului logic din celălalt coridor, care să deblocheze sasul și să-l pună în mișcare.

Luă din nou mâinile bărbatului și le lipi de suprafața netedă. O mulțime de unde verzi, tremurătoare, părură că ies din piele și se strecoară în metalul transparent, făcându-l să vălurească ușor. Brusc, stânca paralelipipedică se ilumină în alb și verde, luminile trecând, pâlpâitoare, de la o fereastră la alta, conform unui cod al cărui înțeles nu se mai obosi să-l caute. Era suficient că reușise să declanșeze o reacție, al cărei rezultat îl aștepta în următoarele clipe.

Un laser alb tăie spațiul dinspre stâncă și se lipi de baza sasului, scoțând din beznă o șină magnetică. Deasupra ei, tremura un câmp electric de culoare gălbuie. Un punct roșu pâlpâi în capătul celălalt, lumina galbenă se intensifică și începu să scânteieze, apoi o cabină de forma unei picături de apă se desprinse din peretele clădirii, apropiindu-se cu viteză de sas. Se opri la mai puțin de doi metri de el și întinse un tub de legătură, care se poziționa pe punctele de prindere din exterior. Se auzi un sfârâit puternic și sasul își desprinse ventuza pneumatică de zid. Presiunile se egalizară și o voce lipsită de tonalitate anunță că pot să intre în cabină.

Powell îl ridică din nou pe umăr pe tech și trecu din coridor în tubul de legătură, apoi intră în cabină. În spatele ei, tubul se desprinse de sas, se strânse în poziția inițială și cabina se puse în mișcare. Femeia ridică fruntea și privi prin cupola de deasupra capului. Undeva, în dreapta craterului, Deimos se mișca foarte încet către buza circulară de piatră, punând o umbră neagră, cât o unghie, pe furtuna de praf care înghițea suprafața Planetei Roșii de sub ei.

Secvența cuplării la celălalt sas se repetă identic și, după numai două minute, cei doi pătrundeau în clădirea tăiată în stâncă. Casa-de-piatră trepida ușor și Powell știu că trebuia să fi fost vorba despre reculul izbiturii unui meteorit pe partea cealaltă a satelitului. Părea că Phobos își merita numele și că tremura de frică.

***

În anul 14 EC, Taiwanul, Pakistanul și Nepalul au format o alianță politico-militară al cărei scop nedeclarat în mod oficial era să contracareze influența politică din ce în ce mai mare a Republicii Chineze în regiune. Deși a primit propuneri comerciale

ispititoare, India a refuzat categoric să participe la această izolare strategică, chiar în condițiile în care relațiile cu uriașul vecin de la nord nu erau dintre cele mai bune.

Cea mai importantă consecință a activității alianței a fost realizarea proiectului pentru o platformă spațială militară, care urma să fie înzestrată cu rachete tactice nucleare extraatmosferice. Până în anul 17 EC, structura de bază a platformei a fost ridicată pe orbită și asamblată, intrând în faza de așteptare, înainte de sosirea echipamentului militar. Rachetele rusești, cumpărate prin intermediar arab, au rămas însă la sol, deoarece baza de lansare a fost bombardată de o organizație teroristă proaspăt înființată, un paravan în spatele căruia alianța a susținut cu înverșunare (dar fără nicio probă materială) că s-ar fi aflat Republica Chineză.

În anul 19 EC, alianța s-a destrămat, iar baza spațială părăsită a fost ocupată de o expediție chino-mongolă, care a motivat acapararea acesteia prin faptul că stația perturba funcționarea unui telescop spațial european, construit și ridicat pe orbită de cercetătorii chinezi. Doi ani mai târziu, cosmonava *Tzi-Li* a realizat primele teste de lansare de pe orbită, iar în anul 23 EC un cuplaj de trei module atașate de corpul acesteia a pornit spre o direcție necunoscută. Șase luni mai târziu, Forțele Aerospațiale Chineze au adus la cunoștința ONU că au lansat o expediție de lungă durată către satelitul Vesta. Intenția declarată era de a construi aici o bază spațială-depozit, care să servească tuturor celorlalte națiuni therrane spațiale, în drumul lor spre colonizarea Sistemului Sol. Pentru a-și demonstra buna-credință, ambasadorul Chinei la ONU a declarat că viitoarea bază va fi deschisă tuturor emigranților de pe Therra, chiar și acelora care au fost condamnați pentru delicte în țările lor, dacă acestea s-ar fi angajat să suporte costul călătoriei.

În anul 28 EC, Colonia vestană Hoi-Min și-a anunțat intenția de a adera la ONU, ca dominion chinez, deschizându-și registrele pentru emigranți. Primul val de emigrare din istoria umanității și-a început afluirea către sfârșitul anului, când convoiul format din șase corpuri de navetă spațială, atașate de un buster enorm, împărțit în 12 sfere detașabile, a pornit la drum din zona de largare a stației spațiale chineze către asteroidul cu diametrul de 525 km.

***

Pe ultimii zeci de metri, îl târî pe Greynhold pe podeaua de piatră finisată destul de grosolan.

Interiorul Casei-de-piatră era un fel de depozit pe 12 niveluri, patru la suprafață și opt în subteran. Fiecare nivel consta într-un coridor lung de 50 de metri, cu patru încăperi pe o parte și alte patru pe cealaltă. Toate aveau ușile metalice retrase în tecile speciale din pereți și toate erau goale. Nu existau nici măcar ferestre, ceea ce văzuse pe suprafața orientată către perimetrul de intrare în colonia militară fiind sculpturi în bazalt și în skarn verde-roșu, practic niște scuturi de protecție împotriva ploilor de meteoriți.

Verifică ultima încăpere, apoi începu să urce din nou pe scara metalică, săltându-l pe tech numai atât cât să nu-i rupă șira spinării. Nu înțelegea de ce o trimisese Ivan în această clădire pustie, care părea să fi rămas în felul acesta încă din clipa încheierii lucrărilor de excavare a Coloniei.

Prima ușă pe stânga era închisă. Se opri brusc și cercetă statusul celorlalte șapte uși – erau cu toate deschise. Își chestionă AI-ul cu privire la înălțimea la care se găseau în raport cu solul și calculă că se aflau la etajul al treilea. Ridică palmele tech-ului și le puse pe suprafața de metal, de culoare oliv. După cum se aștepta, auzi un clinchet sec și ușa se retrase în teaca sa.

Dincolo de ea, se vedea o grădină împrejmuită de ziduri înalte și albe. Ronduri de flori puternic colorate pătau suprafața gazonului tăiat scurt și alei sinuoase, cu pietriș alb, șerpuiau printre ele. Un teren de badminton, o peluză îngustă și un bazin îmbrăcat în polipren albastru păreau că își întind dimensiunile cu mult dincolo de cei patru pereți.

O imagine complexă în 3D, se gândi Powell, verificâd cu coada ochiului dacă șuvița de iridiu se găsea în stare de alertă. Tot ceea ce vedea ca realitate obiectivă era doar un joc al fotonilor cu pupilele și cu acea parte a creierului ei destinată interpretării imaginilor. Cineva sau ceva se străduia să o păcălească. Dar sistemele hotronice ale AI-ului descifraseră deja enigma și îi mențineau simțurile în alertă maximă.

Lângă bazin se vedea o porțiune acoperită cu dale de marmură de culoarea oului de struț, pe care se găseau piese de

mobilier de grădină, măsuțe joase, împletite din răchită, fotolii din plastic cu suporturi pentru picioare, acoperite de perne mari, iar deasupra lor o uriașă umbrelă, albastru cu alb. O femeie blondă, languroasă, stătea într-un fotoliu, cu picioarele ridicate pe un suport capitonat. Un pahar subțire și înalt, pe jumătate aburit, aștepta pe o tavă din argint filigranat, aflată pe o masă, în apropierea cotului drept, iar alături de fotoliu, într-o frapieră cu picior scurt, se răcea o sticlă de scotch.

De la distanța la care se găsea, părea o blondă foarte stilată. AI-ui o reduse la ceva mai puțin de trei metri, focalizându-i retinele de contact. Când imaginea se stabiliză și se limpezi, arăta ca o femeie excesiv de fardată, cu rimelul de pe gene atât de gros, încât semănau cu antenele unor rădaște, și cu o gură exagerat de mare, pe care tușa de ruj violet o făcea asemănătoare cu aceea a unui vampir.

Era îmbrăcată în pantaloni trei sferturi, din bumbac alb, sandale cu un deget, de culoare alb-albastră, și o bluză de mătase de culoarea pielii, peste care atârna lejer un colier din pietre verzi, care păreau smaralde, dar erau numai simple imitații din serpentin, cum îi preciză AI-ul, în setul de informații alfanumerice, care îi licărea permanent în colțul din dreapta al ochilor, scurgându-se fără oprire, nu pentru a fi examinate vizual, ci pentru a stabili sinapsele chimico-electrice necesare receptării și interpretării lor. Pe fotoliu, alături de ea, o pălărie albă, din pai, cu o panglică de satin albastru, aștepta să fie luată în seamă.

— Ce-ar fi să vii puțin mai aproape? Cred că nu ți-e teamă de mine, nu? Nici măcar un taipan scutellatus nu poate sări până la tine. În plus, ai paznicul de iridiu activat, îl aud cum zumzăie provocator, în vreme ce eu, după cum vezi, sunt o simplă femeie, singură, tristă și lipsită de companie, la marginea unei colonii populate de soldați insipizi.

Estel Eyre Powell ridică mai sus puțin capul și pieptul bărbatului, apoi păși dincolo de prag, apropiindu-se cu pași mari. Niciun pericol, încadrabil în perimetrul armelor produse de Federație sau de inamicii acesteia, semnală AI-ul. Cel puțin nu în cele cunoscute până la ultima actualizare, de dinainte de a părăsi Niobe.

Blonda tuși ușor și arătă cu bărbia în direcția lui Greynhold.

— Este animalul tău de companie sau ce? Poți să-l lași la ușă, dacă nu are nevoie de supraveghere.

Powell se uită urât la ea și șuieră:

— Are.

Apoi îl târî mai departe, răscolind pietrișul alb al aleii, întoarse capul și privi o clipă în urmă. Imaginea părea atât de naturală, încât începu să aibă îndoieli în capacitatea AI-ului de a emite afirmații referitoare la realitate. Se opri, șovăind.

— Nu este o imagine 3D, hotărî, după câteva clipe. Dar nici realitatea coridorului din care vin nu este. Atunci, în ce mama dracului am intrat?

Blonda izbucni în râs. Scoase o limbă neașteptat de mică și o trecu peste buzele ispititoare.

— Este un spațiu multidimensional cerebral alternativ. Un DCA. Funcționează numai atunci când creierul pentru care a fost realizat ajunge într-un spațiu de proiecție adecvat. Așa cum este depozitul ăsta. Oricine altcineva intră aici, în acest moment, nu o să vadă decât o încăpere goală și un droid de luptă, pe jumătate epuizat, cărând trupul unui tech. Dar creierul tău... cu creierul tău este o altă poveste, iubito. O poveste tot atât de veche, pe cât este tehnologia care a ajutat la fabricarea ta, în An-Droid Lab din Baltimore. Când au pus mâna pe voi, frații Huismans au săltat întreaga tehnologie disponibilă de la fața locului. Nu vrei să iei loc, totuși? O să mă trag mai într-o parte, fotoliul ăsta este de ajuns de lat pentru două persoane...

Powell clătină din cap.

— Dă-i drumul și termină odată cu ce ai de spus.

— Pe vremuri, nu așteptai de două ori o invitație.

Femeia râse din nou, degajat. Partea de sus a trupului se mișca ușor, un șarpe paralizându-și prada, în linia desăvârșită a unui dans erotic. Powell închise ochii, străduindu-se să se concentreze, dar nu reuși. I să părea că mai trăise o dată, de mai multe ori, de nenumărate ori scena asta. Și că, de fiecare dată, nu rezistase ispitei și se așezase lângă corpul unduitor. Dacă, în cazul ei, ingineria genetică reparase toate greșelile de construcție corporală induse de factorul întâmplare, în cazul necunoscutei din fața sa accentuase tocmai acele erori care o făceau tulburător de umană. De dezirabilă. Apoi, o parte tăinuită a memoriei îi aduse în prim-plan amintirea băii pe care o făcuseră amândouă în piscina de alături, un clocot de mișcări

line și bruște, de țipete languroase, pe jumătate retezate, de apă împroșcată peste alei și peste peluză. Un DCA?

— Îl port în mine, înțelese și un duș de apă înghețată o făcu să se trezească la realitate. DCA-ul ăsta nenorocit... Îl port în mine, nu-i așa?

— Nu ți-am spus de An-Droid Lab? Am fost proiectată nu ca să te mint, ci ca să îți ofer soluții. Aparțin spațiului multi-dimensional construit exclusiv pentru creierul tău. Am fost făcută ca să mă iubești. Estel, sunt singura entitate capabilă să te înțeleagă și să te susțină, dacă asta are vreo însemnătate pentru tine. Ți-am adus atâta plăcere și mângâiere, în toate întâlnirile noastre anterioare, încât chiar dacă ai fost obligată să uiți, trupul tău își mai aduce aminte câte ceva. Există și o memorie tactilă, nu numai una intelectuală... Hai, spune-mi că nu ai uitat chiar tot!

Nu uitase chiar tot. Powell își scutură capul și lăsă trupul lui Greynhold să cadă peste pietrișul alb. Fața i se izbi de muchiile mici și ascuțite, pielea se tăie în câteva puncte și un fir de sânge le mânji pe cele mai apropiate. Ce fel de univers reprezenta un DCA, dacă reușea să interfereze în felul acesta cu realitatea? Își îndreptă spatele și simți în apropierea gâtului vibrația firului de iridiu, pregătit de atac.

— Nici măcar nu m-ai întrebat cum mă numesc, spuse blonda și se ridică, la rândul ei, într-un cot. Sunt sigură că asta nu-ți mai aduci aminte.

— Cornish-cea-cu-un-ochi.

Femeia fluieră, făcând pe surprinsa.

— Ah, da, spuse. Da, sigur. Trebuia să-mi fi dat seama că, mai întâi, te-ai întâlnit cu Ivan. Care s-a grăbit să se spele pe mâini, ca de obicei. I se pare că eu pot să rezolv toate încurcăturile în care se bagă el. Ei, da, eu sunt Cornish. Sunt cea-cu-un-ochi, deoarece trebuie să supraveghez simultan cele două planuri: realitatea Coloniei, din care vii tu, și DCA-ul în care ai intrat acum. Tot nu vrei să te așezi lângă mine?

— Am să mă așez după ce mă voi lămuri asupra statutului tău. Ai spus că DCA-ul acesta este în mintea mea și că locul unde mă găsesc a condus la activarea lui. Corect?

Femeia zâmbi palid și dădu din cap.

— Nu am spus exact cu aceste cuvinte, dar în principiu este corect. Și adaug: de câte ori este activat, DCA-ul îi transmite AI-

ului tău detaliile acțiunii pe care o ai de îndeplinit. Acest lucru se întâmplă cât mai aproape de punctul de finalizare a acțiunii, pentru ca informațiile clasificate să nu ajungă în mâinile inamicului.

— Mai există vreun loc în universul locuit de specia umană unde acest DCA se poate activa?

— Două pe Therra și unul pe Dione. După prima activare, au devenit însă inutilizabile.

— Aha!

Se scărpină după ureche, sperând ca femeia de pe fotoliu să-l perceapă ca pe un gest suficient de neutru. Oricum, dincolo de zâmbetul cvasierotic, pe chipul ei nu se putea citi mare lucru. O privea ca și cum părea că nu mai conștientizează prezența ei acolo.

— Ce legătură există între clone și DCA-uri?

— Oamenii nu pot să perceapă DCA-urile. Creierul clonelor este special modificat în momentul realizării designului pentru asta.

— Aha!

Nu era un dușman. Toate răspunsurile acelea, întreaga atitudine lascivă, lipsită de intenționalitate adversă... Un fel de voce, care răsuna doar în creierul ei, îi spunea că nu există niciun fel de primejdie.

— Mai exact, ce sunt DCA-urile?

Se uită de jur-împrejur, ca și când ar fi căutat pe cineva. Powell se uită și el, odată cu ea. Nu era nimeni, nici sub fotoliu, nici trăgând cu coada ochiului din spatele vreunui vas de flori sau după vreo ușă mascată.

— Puncte informative, pe un traseu demult stabilit. 50 de ani pot să fie o groază de timp. Sau să nu însemne nimic. Realitatea umană este una a anilor numărabili în decenii, în secole, în milenii. Cea a unui DCA nu este decât un etern prezent.

— Un proiect de colonizare a planetei Marte, vrei să spui? Unul realizat în toate detaliile cu putință. Un proiect pentru o jumătate de secol... Ce fel de om a putut să gândească tot acest mecanism uriaș și complicat, cu un parcurs atât de îndelungat?

— Nu-mi dezvălui niciodată sursele informațiilor, spuse Cornish și un zâmbet slab îi încreți buzele violete. Dar, pentru că suntem cunoștințe atât de vechi și de... apropiate, pot să-ți spun că niciun creier uman nu este capabil de așa ceva. Ridică

paharul brumat și sorbi, delicat, o înghițitură. Îl puse alături și o fixă pe Powell cu o privire languroasă. Ți-aș mângâia sprâncenele încruntate, dar știu că nu vrei asta. Nu vrei decât să afli blestemata de comandă, care să te proiecteze către șacalul ăla bătrân și viclean de Marte. Eu însă pot să-ți ofer dragostea...

Vârful piciorului gol desenă ceva prin aer, ca o chemare mută. Droidul își scutură capul, străduindu-se să-și păstreze hotărârea inițială.

— Mai trage o dată, nemernico. Și când o faci, data viitoare, ai grijă să fie ceva mai mult decât o linie de DCA între noi, auzi? Mult mai mult decât atât!

— Nu mai fi atât de ostilă, iubirea mea. Ești fermecătoare când te înfurii, dar ai oasele tare fragile. Parcă nici nu ar fi de soldat. Ce zici de degetul arătător?

Prevăzătoare, Powell se trase un pas înapoi. Apoi aruncă o privire scurtă asupra arătătorului mâinii drepte. Acesta atârna de falanga a doua, iar osul spart îi sfâșiase pielea, ca un dinte cariat. Se holbă la el, nereușind să înțeleagă.

— Cum... cum ai făcut asta? bolborosi, fără să-și poată desprinde privirile de pe rană.

Nu simțea nicio durere și bănuia că trebuia să fie vorba despre starea de șoc care urmează unei traume fizice. Dirijă un set de întrebări referitoare la starea glucidelor în organism, dar AI-ul rămase mut. Să fi fost ceva legat de prezența unui DCA?

— Legile unui spațiu multidimensional sunt destul diferite de cele ale unui spațiu cu dimensiuni finite. Vârful piciorului gol refăcu desenul chemării anterioare. Fotoliul încă te așteaptă, Estel.

Prinse degetul rupt cu degetele celeilalte mâini și îl lipi de degetul mediu, străduindu-se să nu sfâșie pielea și mai mult. Apoi scoase din buzunarul de la piept trusa medicală, o desfăcu și scoase spray-ul antiseptic. Pulevriză peste cele două degete un lichid incolor, combinat cu oximorofonă, un analgezic semisintetic produs special pentru armată, apoi le înfășură în bandă adezivă, al cărei capăt îl rupse cu dinții.

— Dacă mă apropii de tine acum, voi încerca să te omor.

Deocamdată, nici tu, și nici eu nu dorim foarte tare acest lucru, nu?

Clătină din cap.

— De unde să știu eu? Poți să încerci. Dacă nu reușești însă, vei arăta atât de rău, încât nu voi mai avea cui să adresez invitația.

— Cred că te-aș putea ucide, răspunse Powell, analizând în minte o schemă de atac. Sau cel puțin aș încerca și tot ar fi mai bine decât nimic.

— E o idee, răspunse cealaltă și sorbi din pahar lichidul rece, privind-o peste buza lui. Dar nu cred că vei ajunge prea departe, cu șira spinării fracturată. Degetul tău arătător a fost numai proba că pot face și altceva decât să stau pe un fotoliu și să par că mă distrez. Dar și avertismentul că pot utiliza aceeași forță, oricând doresc, și la orice parametri.

— Exact cum am spus, nici tu, și nici eu nu ne dorim foarte tare acest lucru. Cum mi-ai rupt degetul?

Blonda râse și-și arătă dinții drepți și frumoși. Făcu un gest și măsuța, tava, paharul cu picior, frapiera și sticla de scotch dispărură, ca prin farmec.

— Creierul tău. Acolo stă tot secretul. Dacă știi cum să-l manipulezi, obții de la el tot ce îți dorești, l-am sugerat că pentru arătătorul tău drept atracția gravitațională a crescut de o mie de ori. Nimic nu rezistă la așa ceva, iar el s-a conformat noii realități.

— Când încetează jocul ăsta stupid?

— Credeam că tu ești cea care și-l dorește. L-ai jucat de fiecare dată când ai pătruns într-un DCA. Constat că ți-ai pierdut rafinamentul, Estel Eyre Powell. Clătină din cap și continuă: Nu ai decât să spui ce dorești.

— Un mijloc de deplasare pentru a ajunge pe suprafața lui Marte. Cer prea mult?

— Niciodată nu ai cerut prea puțin. Cornish zâmbi: Dar nu ai fi tu, dacă s-ar întâmpla una ca asta. Oricum, știu foarte bine că nu suntem decât doi pioni pe o tablă de șah mult prea mare. Ceea ce îmi ceri, de fapt, nu ceri tu, este parte a unui plan, care plan are ca finalitate ca tu să ajungi pe Marte, la doi pași de Fortul Cressey. Am vrut doar... am încercat doar să te am câteva clipe lângă mine. Un remember pentru clipele frumoase care s-au dus.

Blonda se ridică încet în picioare, privind-o cu ochi duși în fundul capului. Un firicel de rimel începuse să i se scurgă pe la colțul ochiului drept. Împinse cu piciorul în fotoliu și acesta

dispăru. Lumina păru mai intensă și strălucirea pietrișului alb deveni deranjantă. Estel Eyre Powell își feri ochii cu mâna rănită. O durere surdă începu să îi zvâcnească de-a lungul brațului, către cot.

— Fortul Cressey. În denumire chineză, Colonia Marelui Zid. Toată existența ta, Estel, s-a învârtit, fără să știi, în jurul acestei necunoscute. Ai fost proiectată și realizată la un an după ce Marele Zid a devenit operațională. Ai avut de executat multe operațiuni militare, însă toate au fost numai simple antrenamente în vederea susținerii acesteia. Pentru asta, nu e nevoie decât să ajungi la capătul acestei încăperi și să acționezi sasul fals, de pe zidul exterior. Știi care-ți este misiunea?

Pe chipul supralicitat al femeii din fața ei, cu corpul de dansatoare de cabaret, apăruse o expresie de demnitate gravă.

— Trebuie să distrug Fortul Cressey.

— Aceasta este ultima soluție, Estel. De fapt, trebuie să-i convingi pe chinezi să se întoarcă pe Vesta și să-și distrugă singuri baza. Ai un set de argumente operaționale în memoria AI-ului. Dacă nu vei reuși, abia atunci ai mână liberă să distrugi colonia. Nici măcar nu ar trebui să fie complicat: patru mine pentru atmosferă foarte scăzută, amplasate în puncte diferite ale cupolei și decompresia rezultată în urma exploziei ar trebui să măture absolut totul, azvârlind obiectele și trupurile coloniștilor până la altitudini de 2,5 - 3 km.

— Ceea ce ți-ar plăcea la nebunie, nu, Cornish?

Femeia își șterse dunga de rimel cu degetul mic, se uită la el, apoi ridică din umeri.

— Sunt doar o rutină, în cadrul unui program care te vrea pe tine în rolul principal. De ce mi-ar face plăcere moartea unor coloniști?

— Există posibilitatea, pur teoretic, e adevărat, dar există, ca mecanismul exploziei să nu funcționeze. Sau ceva să mă împiedice să declanșez explozia, după ce tratativele eșuează. Powell își linse buzele și se aplecă ușor către înainte pentru a lansa întrebarea: Ce ar trebui să fac, în acest caz?

— O să găsești o modalitate de a ieși din situația asta. Întotdeauna ai găsit, pentru așa ceva ai fost îndelung antrenată. Se cheamă plan de rezervă, nu?

— Dacă suntem doar subrutine ale unui program ce rulează chiar în aceste clipe, atunci mai mult ca sigur că există și un plan de rezervă, da.

Cornish clătină din cap și părul ei blond se mișcă prin aerul cald, ca bătut de o pală de vânt.

— Presupun că nu este nevoie să ne luăm la revedere.

Și dispăru, cu grădină, cu ziduri, cu alei, cu piscină cu tot. Alături de piciorul ei drept, trupul nemișcat al lui Greynhold părea un câine mare, adormit.

***

Sasul se deschise de la prima atingere a palmelor bărbatului încă leșinat.

Dincolo de lentila de metal transparent, se zărea marginea zimțată, ca o oală știrbă, aplecată într-o parte, a craterului Stickney. O baliză roșie își arunca semnalele de avertizare, o dată la trei secunde, pentru cine știe ce sistem de supra-veghere, încă și mai departe, ochii lui Powell se refocalizară și încadrară un alt vârf conic, probabil cel mai înalt de pe microsatelit – Rosinas 001. Peste el, cuprinzând jumătate din orizontul vizibil, strălucea Marte Roșu, asemenea chipului unui diavol din vechile texte religioase.

În stânga ușii rotunde, la numai două palme de ea, dulapul încastrat în roca neagră conținea două costume de exterior, speciale pentru mers pe suprafața accidentată a lui Phobos (asta numai dacă săriturile controlate de cele două boostere atașate de bocanci puteau fi numite mers).

Două, își spuse Powell, privindu-le mai mult decât ar fi fost necesar. Cine gândise întreaga aventură, îl avusese, pesemne, în vedere și pe Greynhold. Asta ar fi explicat, până la un punct, de ce se încăpățânase să-l care după ea peste tot, cu toate că ar fi fost mult mai simplu să-i fi retezat mâinile-cheie cu firul de iridiu și să-l fi abandonat într-o nișă oarecare.

Se răsuci cu fața către priveliștea exterioară și își lipi fruntea de metalul transparent. AI-ul îi comunica, în maniera lui seacă, alfanumerică, despre cele 2879 de baloane meteorologice cu heliu, pe care cei 48 de coloniști ai celei de-a treia expediții americano-japoneze le lansaseră în atmosfera superrarefiată a Planetei Roșii, în anul 21 EC, de la baza permanentă Michigan.

Cartografii meteo identificaseră 889 de rute atmosferice, unde curenții erau aproximativ statornici și ar fi menținut baloanele într-un strat altitudinal de aproximativ 5 km, vreme de mai multe decenii. Aceasta le-ar fi permis realizarea de multiple observații și ar fi ajutat la descifrarea misterelor considerate inexpugnabile, cu privire la uraganele devastatoare care izbucneau, majoritar, la poalele lui Mons Olympus, informații mai mult decât necesare pentru construirea unei colonii cu adevărat sigure pentru viitorii ei locuitori. Mai mult decât atât, nacelele aveau atașate pe exterior moriști de vânt, care produceau în permanență curent electric, înmagazinat în microacumulatori performanți. Planul inițial fusese ca, după 3-4 ani de funcționare, fiecare balon să fie adus la sol, iar curentul să fie restocat în acumulatorii coloniei. Dar izbucnirea *Războiului de 87 de minute*, spulberase majoritatea planurilor spațiale ale marilor puteri. Baloanele însă rămăseseră. Și puteau fi utilizate drept scară, pentru cea mai înspăimântătoare coborâre la care putuse vreodată să viseze o minte umană.

Estel Eyre Powell se cutremură, involuntar. Nu cunoștea, efectiv, sentimentul de frică, în creierul ei semnalele biochimice care transmiteau acea stare corpului fiind întrerupte. Era însă conștientă de faptul că, în acest punct, planul grandios care conducea specia umană pe cărările spațiului, în primii ei pași de colonizare, era destul de fragil și dependent de o mulțime de presupuneri. Cum ar fi fost imuabilitatea traseelor meteorologice alese în urmă cu peste patru decenii. Sau ideea că absolut toate baloanele supraviețuiseră toanelor naturii marțiene. Și că se găseau la locul potrivit, în momentul potrivit, pentru salturi.

Pentru că totul presupunea nebunia unor salturi extraat-mosferice. Pentru desprinderea de pe suprafața lui Phobos era suficientă o simplă deschidere a sasului, urmată de expulzarea aerului din interior, cu tot ceea ce se găsea acolo. Rezultatul ar fi fost un salt către Marte, cu viteza de 18,6 km/sec, la care o simplă corectură de 2,5 secunde, adusă de boostere spinului de rotație, ar fi urcat-o până la 38,8 km/sec, mai mult decât suficientă pentru a atinge pătura foarte înaltă a atmosferei marțiene în urma unui zbor-cădere de aproape 23 de minute. Iar aici ar fi intrat, aproape automat, în plasa de captură a balonului 778, aflat în cea mai de sus poziție pe harta meteo a primilor

coloniști. După o staționare de 12 minute și 19 secunde pe platforma acestuia, ar fi urmat saltul numărul doi, cu o accelerare de 6 secunde a boosterelor, apoi un alt zbor-cădere de 16 minute, până în plasa balonului 699. Și tot așa... Accelerare, cădere liberă, semifrâne, intrare în plasa de captură, cățărarea pe platformă... Accelerare...

AI-ul trebuia să recalculeze permanent pozițiile, vitezele de accelerare, cele de frânare, timpii de staționare și cei de cădere liberă. Și, mai ales, trebuia să identifice existența baloanelor.

Ce s-ar fi întâmplat dacă unul sau mai multe baloane-trepte lipseau la apel? Ar fi reușit să intercepteze în timp util o treaptă, aflată la o altitudine inferioară?

AI-ul făcu o pauză de o zecime de secundă înainte să răspundă, imperceptibilă pentru creierul uman, dar sesizabilă de acela al unui droid de luptă amplificat. Prăbușirea controlată, la ultima viteză generată de boostere, ar fi continuat până în apropiere de altosfera marțiană. Cu toată diferența de gravitație dintre Therra și Marte, corpurile celor doi săritori s-ar fi zdrobit pur și simplu de sol, dacă nu ar fi existat posibilitatea inversiunii jeturilor în boostere. La 12 km altitudine, ar fi fost inițiate primele ajustări inverse, care ar fi continuat până când s-ar fi obținut combinația ideală între încetinirea căderii și orientarea spațial-geografică a acesteia, astfel încât corpurile lor, antrenate într-o mișcare elicoidală, să ajungă într-un unghi de 52^0 deasupra Coloniei Marelui Zid, suprafața elastică a acesteia urmând să atenueze în mod semnificativ impactul final.

Powell se concentră asupra acestui aspect final. Ce însemna, de fapt, „atenuare semnificativă”? AI-ul făcu cea de-a doua pauză, apoi transmise o succesiune uriașă de operații, al căror rezultat final era, în esență, că existau 42% șanse ca trupul său să supraviețuiască impactului. Cu condiția să-l folosească pe acela al lui Greynhold ca tampon între ea și calota elastică a Coloniei.

42% șanse de supraviețuire nu însemna foarte mult pentru un om. Estel Eyre Powell își dezlipi fruntea de hublou și se uită către corpul de la picioare. Un scut uman. Își reprimă un fior, generat nu de ideea în sine, bărbatul nu însemna absolut nimic pentru ea, așa cum nu ar fi însemnat alți o sută sau o mie de oameni asemenea lui, dacă ar fi stat în calea realizării misiunii.

Fiorul fusese generat de ceea ce implica, în realitate, prezența lui, în acea încăpere-depozit a Casei-de-piatră. O minte gândise cu mult, foarte mult timp în urmă o acțiune atât de complicată și de detaliată, încât cuprindea chiar și un plan de rezervă, în cazul imixtiunii vreunui factor aleator. Cărase după ea, tot timpul, în mod subconștient, un colac de salvare.

Își supse buza de sus. Dar celălalt plan? Rezerva, în cazul în care varianta A, aceea a acceptării propunerii de evacuare, și varianta B, aceea a distrugerii fizice a Coloniei, ar fi eșuat?

O să găsești o modalitate de a ieși din situația asta. Întotdeauna ai găsit, pentru așa ceva ai fost îndelung antrenată. Se cheamă plan de rezervă, nu? îi spusese Cornish-cea-cu-un-ochi.

Undeva, într-o altă DCA, încă necristalizată, exista și un asemenea plan. Urma numai să-l descopere. Dar pentru asta, trebuia să mai întâi să părăsească baza Primus, mai înainte ca Solesmes Abbey Dyonnet să pornească alarma de securitate. Era adevărat că, în urma sa, rămâneau cele două copii genetice care aveau să iasă din stază în mai puțin de o oră și să aducă în urma lor iadul diversiunilor. Dar nu se putea bizui numai pe asta.

Miles Huismans îi spusese înainte de plecare: „Vreau locul ăsta de pe Marte complet pustiu, până la sfârșitul anului therran. Nu mă interesează ce se întâmplă cu gălbejiții ăia nenorociți. Centura de Asteroizi e suficient de încăpătoare pentru întreaga Chină, la urma urmei”.

Deschise dulapul și apucă, la întâmplare, costumul din dreapta. Îl măsură, suprapunându-l peste corpul întins pe podeaua cu dale nefinisate. Era cu un număr mai mare, dar se potrivea, în linii mari. Îl îmbrăcă, grăbită, cu mâini de expert, terminând operațiunea în mai puțin de cinci minute. Apoi intră în cel din stânga, operând ajustările permise de dinamica costumului. Îl ridică în picioare pe Greynhold, sprijinindu-l de zid, și trecu cablul de siguranță prin inelele de la centura acestuia. Trase de câteva ori și dădu mulțumită din cap – ancorarea părea solidă. Setă comenzile radio ale boosterelor lui Greynhold pe frecvența pe care opera AI-ul său, apoi aruncă o ultimă privire în încăperea-depozit, unde cu numai câteva minute în urmă stătuse într-o grădină și respirase mirosul de iarbă și de flori. Nu știa dacă mai exista vreun DCA proiectat pentru viitorul în care

tocmai se pregătea să intre sau dacă acela fusese ultimul și nu știuse să profite de el. Oricum, hotărî că nu-i părea rău de felul în care se petrecuseră lucrurile, iar dacă misiunea se îndrepta spre un final așteptat, atunci nimic nu ar fi putut fi trecut la capitolul pierderi.

Tastă închiderea ușii automate din spate și, în timp ce fâsâitul acesteia umplea aerul încăperii minuscule de tranzit cu zgomote înăbușite, se gândi din nou la Centura de Asteroizi. Vestanii veniseră pe Marte chiar de acolo. Un spațiu imens, practic o ascunzătoare fără limite, cum sugerase Președintele. Un labirint format din milioane de planetoizi, pe care să te refugiezi, dacă erai urmărit și pe care să-ți construiești depozite de negăsit pentru orice forță de poliție cosmică. Se gândi la insulele tropicale din Oceanul Pacific și la rolul pe care-l jucaseră acestea în înflorirea pirateriei.

Se apropie de Greynhold și cercetă informațiile oferite de costum: totul părea aproape în regulă, cu excepția pulsului, accelerat și cu un suflu sistolic interesant, și a infecției care începuse să-i cotropească falangele rupte ale mâinii stângi. Powell nu se îndoia însă că bărbatul avea să ajungă viu la sol, cu atât mai mult cu cât micro-AI-ui costumului depistase problema medicală și îi injectase câteva doze de tranchilizante.

Un bărbat viu ar fi fost o ofertă de luat în seamă de coloniștii de pe Vesta. De fapt, cea mai bună ofertă, stabili droidul și întinse degetul arătător către butonul de declanșare a sasului exterior. Niciodată bărbații unei așezări izolate și aflate sub amenințare de extincție nu ar fi urmat un droid, cu atât mai mult o femeie-droid. Dar un alt om, care să le propună o variantă concretă de salvare, da. Cele șase nave, cu care coborâseră în urmă cu decenii pe suprafața planetei, ar fi fost un bun început în această colaborare. Cu atât mai mult cu cât numărul lor scăzuse constant de atunci. Șase nave, care să se ridice toate odată de la sol și să pornească spre Centură, având un comandant, așa cum cronicile omenirii nu mai consemnaseră vreodată – un pirat cosmic. La urma urmei, Greynhold nu trebuia decât să asculte de sfaturile ei, ce alt consilier de luptă mai bun și-ar fi putut găsi?

Moartea sau exodul pirateresc? Estel Eyre Powell nu se îndoia nicio clipă asupra cărei opțiuni avea să se îndrepte votul coloniștilor din interiorul Marelui Zid. Începea să bată vântul

fermecat al unei noi istorii și nările ei fremătătoare puteau să îi ghicească evoluția. Zeci, sute poate chiar mii de ani de piraterie, de mici sau mari lovituri date unei economii umane aflate la începuturile cursei spațiale. Un dușman nu devastator, ci constant, care să o țină în tensiune și să îi ghideze dezvoltarea. Cineva gândise tare demult toate astea. O minte strălucitoare, care trasase cu acuratețe toate liniile planului. Cineva care nu fusese un om.

Apăsă pe buton și sasul se retrase fulgerător în teacă, încăperea minusculă se vidă într-o clipă și trupurile lor urmară curentul de aer și vaporii de umezeală, care se cristalizară imediat, devenind ace strălucitoare de gheață. AI-ul anunță viteza de desprindere și timpul rămas până la prima corecție. Powell căută din priviri corpul bărbatului. Se găsea la aproape cinci metri de ea, spre stânga, dar în limita vizibilității. Niciunul nu suferea de efectul de rotație întâmplătoare, așa că boosterele nu trebuiau decât să ajusteze viteza cu care se îndepărtau de satelit.

După aproape un minut, căldarea lui Stickney rămase în urmă, iar suprafața spartă de sute de cratere de impact a lui Phobos apăru ca o sită imensă, cu găuri inegale, pe care Marte pensulase o culoare slab roșcată. I se părea ireal să plutească înconjurată de atâta tăcere către un corp ceresc care îi umpluse brusc tot câmpul vizual. Apoi AI-ul îi invada colțul retinei cu primele avertismente alfanumerice. Prima corecție urma să aibă loc în 12... 11... 10... 09...

O să găsești o modalitate de a ieși din situația asta... Așa îi spusese... cum se numea femeia aceea? Powell se strădui să-și amintească de culoarea părului și a ochilor... În ce era îmbrăcată... Nu reuși și se enervă. Dar nu mai avea ce face, decât să privească la spectacolul insolit al coborârii și să se roage ca balonul meteorologic să se găsească pe poziția precalculată. Îi părea bine că acela care o activase fusese Miles Huismans și nu fratele său, Hamish. Miles nu era un geniu, ci un simplu și eficient om de acțiune și, sub conducerea lui discretă, SUTA va ajunge din nou o forță principală pe canavaua omenirii.

06...05...04...03...

Undeva, foarte jos sub picioarele lor, pata închisă la culoare, ca o rană veche, a lui Mons Olympus, se întindea pe sute de kilometri, în toate direcțiile. Un furuncul pe obrazul pătat de

coșuri al zeului războiului, hotărî Powell și se încordă, simțind impulsul energetic dat de boostere. O aventură se încheiase, dar alta sta gata să înceapă.

Să nu te saturi niciodată de aventuri, o sfătui o voce feminină necunoscută. Se răsuci ușor într-o parte, cu brațele ridicate spre înainte, gata să apuce. Și chiar apucă rețeaua ochiurilor plasei de titan, cu care era acoperit balonul, atunci când AI-ul îi spuse să o facă. Trupul de la capătul celălalt al corzii veni cu mare viteză către ea, se izbi de balonul uriaș și se îndepărtă, răsucindu-se. Reculul nu era o problemă, AI-ul va comanda jeturile de aducere înapoi și Greynohold se va lipi cuminte de nacela din polybaxită.

Estel Eyre Powell respiră ușurată. Coborârea începuse cu prima treaptă, care se dovedise a fi la locul ei. Un lanț noros trecu pe sub ei, ascunzând muntele. Dar el se găsea tot acolo, iar Colonia Marelui Zid îi aștepta neștiutoare, să li se supună.

Începea marea bătălie, râse droidul, încă agățat de ochiurile mari ale plasei și privind dincolo de ea, către Marte. Zeul războiului îi asigura un război care nu avea să se încheie, practic, niciodată.

Închise ochii și se concentra pentru al doilea salt.

Hoinărind pe Cronos Bulevard

Marcus Antoninus Nerva își întinse coatele peste șanț și scuipă cu precizie, exact pe piatra din fața porții metalice. În spatele grilajului, prin care galopa un impresionant câmp de forță ce făcea să tremure de jur-împrejur un aer albăstrui, se înălța, imobilă și stranie, Poteca Timpului.

Soldatul își dădu pe spate coiful cu panaș auriu și ridică din umeri: stăteau degeaba. Timp pierdut, bani cheltuiți, munți de bonuri, chitanțe și ordine de plată, pe care un șir nesfârșit de contabili le puneau mereu în ordine... Toate astea și multe altele, la care nici măcar nu voia să se gândească acum, pentru că, într-o zi, unui libert i se năzărise că pe Calea lui Saturn coborau câteva femei înaripate, înarmate cu arcuri și pilumuri.

Se săltă în mâini și sări afară din șanț.

Spre apus, din soare de-abia de mai rămăsese o geană mânjită cu roșu-sângeriu, clipind peste găvanele unor nori întunecați. Undeva, nu departe, poate chiar dincolo de Colinele Hesperidelor, se pregătea să izbucnească o nouă furtună, care avea să umple locurile cu o apă puturoasă și să le spulbere pânza de cort sub care se întindeau să doarmă în nopțile când nu erau de gardă.

Cum era mai rău, adică, bombăni necăjit, căutându-și din priviri camaradul. Nu-l zări însă nicăieri. Așa se întâmplase și în urmă cu o săptămână, când vântul acela blestemat îi lovise pe neașteptate, la puțin timp după miezul nopții, le smulsese pânza și ridicase lăzile cu provizii, azvârlindu-le în toate părțile. Noroc că apucaseră să îngroape amforele cu apă potabilă, altfel chiar că s-ar fi găsit într-un mare rahat. Mai privi o dată către apusul amenințător și porni către latrina improvizată din scânduri negeluite, care se ridica la marginea campusului.

Panglica cenușie, ușor ridicată la margini, coborâse în formă de spirală din cer, în timpul domniei împăratului Claudius al XII-lea Saturninul și de aceea rămăsese cunoscută drept „Calea lui Saturn”. Se rotise o vreme, un burghiu uriaș, cu aerul sfârâind și pocnind, asemenea unei crengi de brad asaltată de flăcări, apoi intrase în spinarea tare a gresiei ce se găsea la nici o palmă sub stratul de humus, acoperit cu smocuri de iarbă rare și grase. Păstorii nomazi care se găseau la vremea aceea pe Câmpul lui

Ianus povestiseră că pământul se cutremurase de mai multe ori și trombe înalte de scântei se ridicaseră în sus, umplând aerul cu un miros greu de pucioasă.

Vreme de aproape două generații, nu se întâmplase nimic. Oameni sălbatici, care-și mânaseră vitele încoace și încolo, ocolind drumul pustiu al cerului, fără să-l ia în seamă mai mult decât pe o groapă oarecare de pe câmp... Bătălia din apropierea lacului Quintus, dintre armatele clanurilor Talassio și Regalian, care risipise în jurul ciudatei construcții a nimănui câteva mii de cadavre, ale căror oase albiseră și se îngropaseră sub iarbă, netulburate decât de lătratul ascuțit al coioților și de croncănitul corbilor bătrâni... Secta iudaiților antecreștini, care-și înălțase corturile în jurul Căii, aducându-i jertfe animale și învăluind-o în fumul de tămâie și smirnă ani de-a rândul, până când, într-o noapte, dispăruseră cu toții, ca suflați de vânt.

Apoi, împăratul Avidius Otto Hadrianus trimisese o cohortă formată din cei mai buni soldați hopliți, conduși de un tribunus celerum, să urce pe calea străbunului său Saturninul pentru a vedea ce se găsea la capătul celălalt al ei, pierdut în albastrul orbitor al cerului. Cohorta nu se mai întorsese niciodată. Zece ani mai târziu, noul moștenitor al tronului, împăratul Didius Septimius Clodius instalase în jurul acesteia o tabără permanentă și îi provocase pe inginerii săi geniști să o distrugă. Fuseseră încercate toate strategiile posibile: îi dăduseră foc, ungând-o cu smoală și păcurină, o aruncaseră în aer, montând sub ea butoiașe cu „focul grecesc”, o bătuseră cu baroasele și chiar cu berbeci metalici, puși în mișcare de forța unor cazane cu aburi, o retezaseră cu joagăre uriașe, trase de câte 100 de soldați odată, săpaseră sub ea, încercând să ajungă la capătul vârfului de burghiu, o înțepaseră, o crestaseră, o încinseseră, arzând sub ruguri ale căror flăcări nu se istoviseră cu lunile... În tot acest răstimp, pe suprafața materialului necunoscut nu apăruse nici măcar o zgârietură, păstrându-se permanent rece. Lupta cu necunoscutul fusese abandonată, iar împăratul Niger Macrinus Vado poruncise izolarea perimetrului apropiat cu un gard electric și instalase pază permanentă dincolo de porțile ferecate.

Iar acum, ei doi își pierdeau vremea, păzind buruienile de pe câmpul pustiu și plictisindu-se. Marcus ieși din latrină, cu tunica fără mâneci atârnându-i pe braț. Sub ea, spânzura sabia scurtă

gladium, ușor știrbită chiar sub mâner, în urma bătăliei de la trecătorile Vaaledemar. Le așeză pe amândouă pe piatra care le servea drept tăblie atunci când venea vremea mesei.

— Pe Jupiter Capitolinul! Unde naiba umblă jigodia asta de Agrinium?

Se așeză alături de ele, pe piatra caldă. Norii bulbucați cotropiseră deja un sfert din cer și continuau să se deplaseze cu viteză către Poteca Timpului. Îi privi o vreme, străduindu-se să nu ia în seamă sunetele neplăcute care i se învălmășeau prin mațe. De două zile îl durea burta întruna și trebuia să meargă la latrină aproape din ceas în ceas. Și, bineînțeles, ac-turarul Vigilinus uitase să le pună în efecte medicamentele. Nu aveau nici măcar un nenorocit de ceai de valeriană. Iar până la venirea schimbului mai erau încă cinci zile.

Cinci zile! bombăni el cu mâna pe burtă. Cinci zile, în care avea să umple de putoare Câmpul lui Ianus, de avea să se simtă până la Roma!

Scuipă din nou, de astă dată cu obidă, și se sprijini pe mâini pentru a-și lăsa capul pe spate, să prindă ultimele raze ale soarelui. Strânse pleoapele și filtră lumina puternică. Drumul spiralat se făcuse mic de tot, încăpându-i pe retine. Cine naiba să coboare de acolo? Niciun soldat al Legiunii a XII-a Fulminata nu văzuse vreodată pe cineva care să fi întâlnit vreo ființă a cerului. Sigur că povești se vânturaseră dintot-deauna. Și mai era și gardul electric care te punea pe gânduri, împărații romani, mai ales cei din ultimii 40-50 de ani, storceau supărați o visterie din ce în ce mai goală. Probabil că nu ar fi făcut o cheltuială inutilă ca asta, dacă...

— Te bronzezi, nu? Ți-ai și găsit vremea!

Agrinium Antoniu Macer stătea cu mâinile în șolduri alături, ținând calul plin de spumă, de zăbala de bronz. Era îmbrăcat în uniformă completă de luptă, iar transpirația îi curgea în pârâiașe subțiri pe lângă urechi și dispărea sub pieptarul de piele groasă.

Marcus se ridică încet în șezut și îl privi uluit.

— Ai fost plecat din tabără?! Ți-ai părăsit postul fără să anunți? Asta înseamnă dezertare...

— Dezertare pe boașele bătrânului Uranus! La naiba, de dimineață abia apucaseși să ațipești, doar ți-ai petrecut întreaga gardă pe latrină sau ai uitat? Mi-a fost milă de oasele tale.

Se așeză, desfăcu șireturile din piele de pe picioarele păroase, apoi își descălță pantofii cu talpă groasă, cu un oftat de ușurare. Își mișcă degetele de la picioare cu vădită plăcere. Un vânt ușor prinse să sufle, culcând firele de iarbă la pământ.

— Am fost până aproape de valea Ingelui, spuse după câteva clipe. Să-ți caut un leac pentru durerea aia de burtă. Știam că pe acolo hălăduiesc niște păstori samniți, îi văzusem în campania de la Terrenato, se ascund cu turmele prin munți când simt vreun pericol, apoi se întorc la pășune. Mi-am zis că musai să cunoască ei vreun leac bătrânesc pentru boala ta. Și nu m-am înșelat. Pentru doi dinari mi-au înfundat traista cu plantele astea ciudate și mi-au umplut burduful cu lapte, ca să le fierbem în el.

Marcus trase sacul lângă el, îi căscă gura și își apropie nasul. Miroseau amărui, aducând cu sâmburele de migdală zdrobit.

— N-ai întâlnit pe nimeni, pe drum?

Agrinium se ridică și prinse să se dezechipeze. Calul îl privi câteva clipe, apoi își lăsă capul în iarbă și începu să pască.

— Doar vânt, praf și nori. Trânti pieptarul pe piatră: Cine crezi că e nebun să se plimbe prin pustietățile astea? își scoase centura și rezemă gladiumul de piatră: Dar tu, cum ai petrecut? Ai făcut coadă la latrină?

Marcus se strâmbă, dar nu răspunse. Amintirea closetului îi stârnea un fior neplăcut prin mațe. Celălalt își termină dezechiparea, strânse toate efectele cu brațul și se îndreptă către cort.

— Ar fi cazul să sufli în focul ăla... Ar trebui să ne grăbim cu masa de seară, dacă nu vrem să ne prindă vijelia. Nu că ți-ar fi foame, adăugă după ce mai făcu un pas. Apoi întoarse capul și rânji: Nu ți-ar strica însă o băutură caldă, din plantele alea.

Marcus se ridică, la rândul său, aruncă o ultimă privire norilor vineți de pe fruntea cerului de dincolo de drumul aerian, oftă și se îndreptă spre vatra unde mai fumegau încă vreo doi-trei tăciuni.

***

Erau soldați de 23 de ani. Intraseră în armată în același an, dar la date și în locuri diferite.

Marcus Antoninus era fiul nelegitim al bătrânului proconsul Valerius Nerva. Fusese pregătit încă de mic pentru cariera militară, așa încât atunci când tatăl său venise în căsuța de pe malul Tibrului și-l luase de lângă fustele maică-sii, nu se smiorcăise și nici nu ceruse să fie dus înapoi. Ca băiat de trupă, avusese parte de o viață grea și numai faptul că centurionul Vespa cunoștea întreaga poveste a nașterii sale l-a ajutat să treacă peste cumplita perioadă a acomodării cu viața de campanie. Când a împlinit vârsta, s-a înrolat ca milite gregarium și a fost primit în legiune.

Agrinium Antoniu Macer trecuse de 25 de ani când a fost obligat să se vândă ca gladiator pentru luptele din Roma. Numai așa reușise să facă rost de bani pentru a-și răscumpăra părinții căzuți în mâinile piraților, cu puțin înainte de începerea bătăliei de la Masada. După mai multe victorii la rând, fusese remarcat de consulul Praetorius, care se ocupa de procurarea armelor pentru legiunile Romei, și trimis să se înroleze în Legiunea a III-a Umbrica.

Cei doi se întâlniseră pe terenul de luptă, într-o bătălie împotriva tribului cheruscilor, câștigată dramatic de Arminius, conducătorul barbarilor. În timp ce fugeau prin pădurile întunecate ale Teutoburgului, Agrinium sărise în ajutorul lui Marcus, care fusese înconjurat de trei cherusci, și reușise să-l salveze de la moarte. De atunci rămăseseră împreună, Agrinium Macer solicitând transferul în cadrul Legiunii a XII-a Fulminata.

Trăiseră umăr la umăr asediul cetății Adys, când îi înfrânseseră pe cartaginezii nordici, sub comanda lui Regulus, apoi cele două înfrângeri zdrobitoare de la Dropana și Faesulae, în care își găsiseră sfârșitul peste 45.000 de soldați; își vărsaseră mațele pe puntea corăbiilor între insulele Aegates, când victoria aproape la limită pusese capăt lungului război punic, căzuseră prizonieri în curusl bătăliei de la Trasimene, când consulul Gaius Flaminius fusese ucis de săgeata arcașului personal al lui Hannibal, trăiseră timp de trei ani umilința prizonieratului pe coasta vestică a continentului negru, după care fuseseră eliberați, alături de alți o sută de camarazi de suferință, în urma unui acord între Imperiu și Regatul Cartaginez. Se bătuseră cu triburile galice ale boiilor, la Placentia, cu spartanii lui Nabis, la Philopoemen, cu seleucizii la

Termopile și cu galii din Galatia, în bătălia de uzură de la Ancyra.

Nu se despărțiseră nici măcar o zi, iar când tribunul laticalvius Aulus Symmachus îi propusese misiunea de la piciorul Potecii Timpului, nici nu mai fusese nevoie să-i ceară aprobare și pentru Agrinium, toate efectele militare fuseseră pregătite pentru doi.

Aruncă ultimele balegi uscate de cal pe foc și puse deasupra ceaunul cu laptele gălbui, ușor acru. Puse în el o mână cu frunzele uscate ale plantei ce avea să-l vindece de pântecăraie. Sau, poate, avea să-l omoare. Trebuia să fii nebun ca să ai încredere în ciobanii aceia barbari, după ce strămoșii lor fuseseră de mai multe ori trecuți prin tăișul săbiei de armata romană. Iar Agrinium era suficient de țăcănit, încât să testeze acest adevăr pe el.

Marcus mestecă cu un băț uscat în lichidul ce începea să fiarbă și se gândi că nu avea altă opțiune. De două zile nu mai putea să mănânce aproape nimic, iar apă nu avea curaj să bea. Pielea de pe mâini începuse să se descuameze, din cauza deshidratării. Și mai erau încă cinci zile de așteptare! Noroc că nu se vedea nicăieri niciun semn de primejdie, altminteri nu ar fi știut cum s-ar fi descurcat: ieri nu fusese în stare nici măcar să ridice scutul de jos.

Mestecă din nou și aruncă o privire scurtă către apus. Norii cuprinseseră deja jumătate din cer și vântul se stârnise în inima cîmpiei, ridicând trâmbe groase de praf și de ciulini. Dincolo de trefla aeriană, masivă și, cumva, butucănoasă, auzea strigătele lui Agrinium, care încerca să lege caii la adăpostul celor trei scânduri bătute sub formă de acoperiș pe cei doi pari ce mărgineau ieslea.

Apoi, vântul se învolbură chiar în apropiere și smulse cu un pocnet asurzitor pânza de cort, ridicând-o spre cer. Se uită uluit în urma ei: semăna cu vela unei corăbii pe jumătate pierdute în valuri. Apoi un val de ploaie îl izbi rece peste față, făcându-l să se înfioare. Exact ca în noaptea aceea nenorocită, dinaintea bătăliei de la Actium, când o săgeată venită de nicăieri se înfipsese în gâtul camaradului său, trecând prin cămașa de zale și oprindu-se la numai un deget de vena a cărei secționare i-ar fi

adus moartea. Ca și atunci, ploaia îl plesnea peste față, înghețată, nepăsătoare.

În câteva clipe, diluviul pornit aproape din senin stinse focul și umplu ceaunul, făcându-l să dea peste el.

— Marcus! urlă Agrinium, încercând să acopere zgomotele potopului. Lasă-l naiba de foc și vino aici! Nu pot să leg caii numai cu o mână...

Se grăbi spre adăpostul provizoriu, alunecând prin șuvoaiele care inundaseră locul. De mult nu mai văzuse o ploaie atât de puternică.

Când intră sub scândurile ude, se întunecase de tot. Îl ajută pe celălalt să lege animalele speriate și să le pună în jgheabul făcut din alte două blăni așezate în „V” orz amestecat cu porumb. Caii se mai liniștiră și își apropiară boturile de grăunțe. Apa pătrundea prin crăpăturile dintre blăni și se scurgea ca o cascadă în miniatură pe capetele lor. Agrinium îi aruncă un coif, după care arătă cu mâna liberă spre cer.

— Dacă mai ține așa, o să ne înece.

Dădu din cap, fără să răspundă. Nici nu avea ce. Când plecaseră din campus, renunțaseră de bunăvoie la mantalele de vreme rea. Era vară și se găseau în plină câmpie. Nu mai plouase de nu se mai știa când. Ce rost ar fi avut să se încarce cu...

— N-avem mantale, spuse și își șterse apa de pe față cu dosul mâinii.

— Trebuie să ne adăpostim undeva, altfel răcim și ne îmbolnăvim de plămâni.

— Unde? bombăni, sigur că celălalt nu îl va auzi în ropotitul asurzitor din jur.

— Acolo.

Se uită la arătătorul întins în direcția Potecii Timpului.

— Acolo?! se miră de unul singur.

Gardul metalic pârâia și azvârlea jerbe de scântei mărunte, de culoare verde, care mureau imediat în bezna din ce în ce mai adâncă.

— Și cum trecem de blestematul de gard? Ori poate ciocănim și vine cineva să ne deschidă?

Agrinium își apropie coiful de al lui. Apa i se scurgea pe brațele goale și țuruia pe cot către ieslea improvizată. Aerul mirosea a praf umezit și a mare.

— Toba! strigă el. O punem sub gard și sărim pe ea. Vom zbura pe deasupra, ca niște lebede.

Ca niște cufundari, se strâmbă Marcus, dar nu se împotrivi. Fie și toba de alarmă. La urma urmei, merita să încerce, nu exista altă salvare din calea potopului.

Se repeziră amândoi în mijlocul pânzei lichide, găsiră pe bâjbâite locul unde își țineau bagajele, unul peste altul, și traseră de dedesubt jumătatea de butoi din lemn de fag, cu gura sa uriașă acoperită cu o întreagă piele de bou. Îl rostogoliră, pe orbește, în direcția gardului și se opriră la câțiva pași de nefirească strălucire verzuie.

— Și acum?

Nu se gândiseră că nu aveau pe ce să se cațere, ca să își dea drumul pe suprafața elastică. Al naibii ghinion! Marcus își ridică descurajat fața în bătaia pânzei lichide. Nu mai era nimic de făcut, decât să se întoarcă la iesle. Era ud leoarcă și începea să înghețe.

— Ce te-ai face fără mine? rânji decurionul Agrinium Antoniu Macer și, cum stătea cu fața în bătaia ploii, părea o copie îndârjită a lui Jupiter Optimux Maximus. Fugi și ia un cal! De preferat, al tău, ca să-l poți ține când o să mă urc pe șa, în picioare. Până te întorci, aduc un țăruș de aramă și barosul.

Reveniră amândoi odată. Agrinium bătu repede țărușul lung în pământul mocirlos și legă căpăstrul lung de el. Apoi îl apucă de braț.

— M-am răzgândit! strigă el și apa i se scurgea pe chip ca pe o marmură vânătă. Sari tu primul. S-ar putea ca animalul să se sperie și să nu mai vrea să stea locului pentru al doilea săritor. Iar tu ești atât de leșinat, încât nu ai să poți face nimic.

Marcus clipi și-și șterse sprâncenele cu dosul palmei.

— Și tu?

— Dacă Dolba sare și tropăie, îl duc înapoi și îl aduc pe al meu. Ești gata?

Ce însemna să fii gata? Se ridică cu greu în șa, alunecând pe crupa udă. Calul tremura și-și fremăta nările mari, dar nu se mișca, sub apăsarea fermă a zăbalei. Se ridică încet în picioare, apoi Agrinium își bătu umărul drept. Puse un picior pe el și trase puternic aer în piept. Se găseau la mai puțin de două picioare de gard, iar bâzâitul curentului prin metal era neliniștitor. Își flexă

mușchii gambelor, trase aer în piept, se înclină în față și în spate, închise ochii și... sări.

Se izbi aproape imediat cu umărul drept și cu capul de ceva tare. Zguduitura se dovedi atât de puternică, încât își mușcă limba. Crezu că nu a reușit să se ridice prea sus și că s-a lovit de gard. Deschise ochii, cu precauție. Se găsea de cealaltă parte, chiar lângă cubul de piatră cioplită cu ajutorul căruia inginerii împăratului Vado îmbrăcaseră baza Potecii, până la înălțimea unui om.

Se ridică, amețit. Dacă nu ar fi avut coiful, acolo i-ar fi rămas creierii. Nici nu știa că putea să sară atât de departe. Se răsuci către gard.

— Ești în regulă?

— Da. E rândul tău! strigă și scuipă un cocoloș de sânge. Suie-te în șa, cât timp vorbesc eu cu Dolba.

Calul părea destul de liniștit și nu dădea semne că ar fi avut nevoie de încurajări. Decurionul își luă avânt și azvârli pillumul peste gard. Apoi își desfăcu sabia din legătură și o aruncă în același loc.

— Nu se știe când ai nevoie de o armă bună, rânji el.

Se apleacă și fixă mai strâns legătura de țăruș. Bătu ușor calul cu palma peste crupă și puse piciorul în scară.

În acel moment, o explozie albă, îndepărtată, ilumina ca ziua capătul din nori al Potecii Timpului și o furtună de pietre, de diferite dimensiuni, de schije metalice și de bile de sticlă, de culoare lăptoasă, se abătu peste întreaga zonă. Calul tresări violent, izbit în burtă de o bucată de metal, se cabră puternic, ridicându-se în două picioare, rupse funia și o zbughi către inima câmpiei.

Agrinium își ridică mâinile în dreptul ochilor. Erau pline de sânge. Înjură de mai multe ori, nemaiferindu-se de obiectele care continuau să cadă pretutindeni. Marcus se trase înapoi, până ce spatele i se lipi de piatră. Încă nu-l atinsese nimic.

— Ești rănit? țipă el, la rându-i.

— Pe boașele ude ale lui Cerber! urlă celălalt, ridicând brațele în sus. Ploaia îi scurgea pe trup sângele, spălându-i degetele. Nu eu, ci Dolba. Cred că i-a crăpat burta. Nu ajunge prea departe. Nici măcar nu putem să-i tăiem gâtul, ca să nu se chinuie.

Lumina albă se stinse la fel de brusc cum apăruse. În locul ei, pâlpâi violet o ciupercă uriașă de fum și de aburi, care se

încolăci treptat în jurul cărării spiralate. Un vuiet îi urmă îndeaproape, mai întâi îngroșat și surd, făcând să tremure cubul de piatră, apoi din ce în ce mai ascuțit și mai strident, părând să îmbrace întreg orizontul. Marcus căzu în genunchi, apăsându-și urechile cu mâinile. În jur, pietrele, cioburile de sticlă și fragmentele de metal izbeau cu putere mocirla, ridicând stropi mari.

Ca și cum l-ar fi bătut cineva pe umăr. Își ridică fruntea și privi în sus. De pe bucla cea mai de sus, se aruncau în gol, izbind aerul cu puterea unor aripi uriașe, mai multe femei goale, cu trupul pictat în întregime în culori vii.

— Pe Hades! strigă îngrozit Marcus, încercând să intre de-a dreptul în piatră. Ferește-te, Agrinium!

Decurionul se răsuci și privi la rândul său către cer. Prea târziu însă. Două mâini puternice îl înșfăcară de brațele rămase încă în aer și-l smuciră în sus. Cu un croncănit asurzitor, o a doua femeie-vultur îl apucă de tunică și picioarele decurionului se desprinseră de pe sol.

— Marcus! Ajută-mă...

Marcus Antoninus Nerva se aruncă în genunchi și bâjbâi cu degetele prin nămolul gros din jur. Un ciob de sticlă îi sfâșie o bucată de ureche, dar șocul fu atât de puternic, încât nu resimți decât foarte șters durerea. Descoperi vârful ascuțit al suliței și se ridică în genunchi, sprijinindu-se în ea. Apoi se ridică în picioare, își luă avânt și o azvârli cu boltă peste gard. Auzi un urlet de durere, dar nu văzu ce anume lovise, deoarece în jurul decurionului ridicat din ce în ce mai sus, se roteau nebunește, asemenea unui stol de corbi uriași, trupurile colorate, ascunse în învălmășeala de aripi ce izbeau frenetic aerul întunecat.

Marcus se lăsă să cadă din nou în genunchi și pipăi cu degetele după gladium. Tovarășul său parcă prevăzuse nenorocirea și îi aruncase ambele arme. Găsi sabia, o apucă de mâner și se târî în patru labe la adăpostul ipotetic al cubului. Se așeză în șezut, cu spatele lipit de piatra rece și lăsă ploaia să-i spele fața cu șuvoaiele-i reci.

Totul se sfârșise mai înainte chiar de a fi începui. Agrinium fusese răpit de niște... femei înaripate? Pe Hermes Trimegistul! Nu crezuse niciodată prea mult în poveștile alea despre harpii. Și parcă harpiile arătau altfel. Își dori fierbinte ca pillumul să-l fi lovit în inimă sau în gât, ca să nu se chinuie prea mult. Măcar

atât să fi putut face pentru vechiul său camarad. Pentru că, în privința lui însuși…

Aruncă o privire rătăcită în jur. Pietrele, așchiile de metal și cioburile de sticlă încetaseră să cadă, dar ploaia devenise încă și mai violentă. Pâraie umflate îi ajungeau deja până la genunchi și se pregăteau să-i treacă peste pulpe. Se găsea în spatele gardului electric, fără posibilitatea de a sări înapoi. Singurul drum, dacă nu voia să moară de foame și de sete, era numai în sus. În sus, pe Poteca Timpului.

Ridică bărbia și înțepeni. Drept în fața lui, înconjurat de o pâlpâire verzuie murdară, asemănătoare cu aceea a gardului, stătea un bărbat ciudat, cu bărbuță neagră, despărțită în două, cu picioare de țap și o coadă lungă, răsucită în jurul brațului. Purta o togă aurie, azvârlită în grabă pe trup, încopciată doar în fibula de pe umărul stâng. Se uita la el fix, ca și cum l-ar fi cunoscut de undeva. Mânca semințe de floarea soarelui și scuipa cojile chiar la picioarele lui.

Parcă era sub un clopot de sticlă, se gândi Marcus, uitând să înghită. Ploaia și vântul nu-l atingeau, faldurile cădeau drept, fără să se umfle, iar cojile pluteau drept spre pământ, fără să fie luate de iadul dezlănțuit din jur.

Poate că vine direct din Infern, oftă Marcus, străduindu-se să se calmeze. Nu reuși și își încleștă și mai puternic mâna pe sabie. Ce mai urma?

***

Un satir?

Marcus înghiți saliva amestecată cu sânge și își promise că, de îndată ce se va întoarce la Roma, va sacrifica o capră lui Jupiter Capitolinul, dacă vedeniile vor înceta. Mai întâi, amazoanele-harpii, iar acum…

Ciudata creatură întinse brațul spre el și-i spuse ceva într-o limbă care semăna vag cu aceea folosită de triburile haruzilor, marcomanilor, tribocilor, vangionilor și nemeților, conduse de regele Ariovistus în marea bătălie de pe malurile lacului Constance. Marcus își mai amintea câteva cuvinte și expresii din ea, numai pentru că fuseseră obligați să chinuiască o noapte întreagă un prizonier marcoman pentru a-i smulge informații cu

privire la poziționarea triburilor germanice pe dealurile din apropiere.

— Nu înțeleg, bolborosi el, brusc obosit și se strădui să se ridice în picioare. Nu vorbești limba latină?

Satirul își aplecă fruntea într-o parte și zâmbi. Sau rânji, clătină din cap romanul. Cine putea să cunoască expresiile feței unei ființe neomenești? Bătu brusc din palme și energia verde, pâlpâitoare din juru-i se destramă, lăsând picăturile de ploaie să-l atingă.

— Va să zică ești vorbitor de vulgata... spuse el, articulând foarte clar cuvintele. Atât de jos am coborât? Nimeni nu a crezut că *atingerile* au reușit să afecteze însăși baza sistemului. Asta înseamnă că există cu mult mai multe geode decât ne-ar fi prezis orice fel de calcule. În fine...

Întinse către el o mână puternică, acoperită până la rădăcina degetelor cu o blană deasă.

— Pentru tine, numele meu ar trebui să fie Benedict Fiore Aachen. Nu știu de ce am impresia că mă confunzi cu un satir din legendele voastre. Din legendele despre Călătorii Timpului. În fine, nu are importanță. Tu ești...?

Vorbea latina marii aristocrații cu o fluență care-l lăsă pe soldat cu gura căscată.

— Sunt optio Marcus Antoninus Nerva, din Legiunea a XII-a Fulminata, își linse el buzele sărate. Ridică vârful săbiei către pieptul arătării: Cum se face că o... o maimuță ne vorbește limba atât de bine?

Numitul Benedict râse cu hohot și îndepărtă lama cu un deget. Ploaia îl udase complet, iar blana deasă i se lipise de corp.

— Nici eu n-am auzit de Legiunea asta. Ce imperator domnește la Roma?

— Avidius Casius, dinastia Antoninilor. Ridică din nou sabia și insistă: Tot nu mi-ai spus cum...

— Lasă arma! îi porunci străinul și se răsuci către câmpie. Atât de rău stăm? De unde naiba a apărut dinastia asta?

Dar valul de ploaie nu-i oferi niciun răspuns. Marcus se enervă și îi apropie gladiumul de gât.

— Dacă nu vrei să mori, răspunde la...

— Idiotule! răcni arătarea, iar cuvântul sună ciudat cu accentul stilat al limbajului cu care Marcus nu era obișnuit, în

ciuda faptului că Valerius Nerva îl adusese în mai multe rânduri în vila sa din apropierea Capitoliului.

Benedict Fiore Aachen împunse cu arătătorul în bărbia lui și aerul se umflă ca împins de niște foaie gigantice. Marcus zbură prin aer și se izbi, pentru a doua oară în aceeași zi, de cubul de piatră cioplită. Arma îi căzu alături și, când încercă să o atingă, un curent electric îl scutură cu putere, ridicându-i părul vâlvoi. Constată cu surprindere și groază că nu mai reușea să tragă aer în piept. Holbă ochii către satirul care părea că-l examinează cu mare atenție, apoi o negură groasă îl acoperi ca o melasă și durerile se făcură din ce în ce mai mici, până ce dispărură cu totul, în timp ce el aluneca în uitare.

Când deschise din nou pleoapele, înțelese că nu se schimbase aproape nimic din peisaj: ploaia continua să cadă bezmetic, Poteca Timpului strălucea în verde-jad spre partea sa superioară, iar satirul stătea aplecat peste prima buclă a ei, undeva deasupra, străduindu-se să vadă ceva în sus. Încercă să se ridice, dar constată că o forță nevăzută îl apăsa pe umeri, silindu-l să rămână așezat.

— Hei! strigă și scuipă șuvița de apă de pe buze. Sati... Benedict! Ce mi-ai făcut, de nu mai pot să mă salt în picioare?

— Acum poți să te salți, auzi vocea înfundată, venind parcă dintr-o mare depărtare.

Brusc, apăsarea încetă. Se ridică, sprijinindu-se de blocul de piatră. Își căută gladiumul, izbind cu vârful sandalei în bălțile adânci, apoi îl văzu rezemat de zidul din piatră. Îi apucă mânerul și oftă ușurat: se simțea ceva mai în siguranță. O clipă, se întrebă ce va fi gândit Agrinium când fusese atacat de femeile-harpii și găsise locul gol la centură. Ridică din umeri, la urma-urmei, erau soldați, li se putea întâmpla oriunde și oricând.

— Urcă până aici! îi porunci nevăzutul Benedict.

Hotărî că era mai bine să-l asculte. Încercase o dată să facă altfel și trăise destul de neplăcut consecințele actului său. Orice ar fi fost creatura care își dăduse acest nume, avea puteri de zeu. Ori poate că era chiar un zeu. Își șterse părul tuns perie de picăturile de apă.

Hermes Trismegistus?

Marcus Antoninus Nerva nu avea niciun fel de încredere în zeietățile grecești, le considera asemenea elinilor, trufașe, viclene, răuvoitoare și înzestrate cu o mare aplecare către

trădare. Olimpul lor era mai plin de intrigi și de răutăți decât Senatul roman. Dar asta nu-l împiedica să să se teamă de ele, erau zei, nu? Și ca orice zei, când se supărau, nu-și mai aminteau că pământenii erau niște ființe lipsite de puteri.

Își puse sabia la centură, apoi întinse brațele și se prinse de marginea postamentului. Își încorda mușchii și se ridică, încet-încet, peste ea. Se lăsă să alunece într-o parte și trase aer în piept cu putere. Se ridică în picioare.

Poteca Timpului intra printre pietre chiar lângă vârful sandalelor sale. Ridică fruntea, uimit. Nu mai ploua. Ba ploua, se contrazise, după numai o clipă, dar nu pe postament. Nu pe Poteca Timpului. Totul în jur era uscat, de parcă n-ar fi căzut nici măcar un strop de apă din cer. Întinse mâna dincolo de marginea blocului de piatră și simți șuvoaiele răsturnate din cer. O trase înapoi, la adăpost.

Pesemne că era Hermes, hotărî. Coborâse din cerurile lor zeiești și nu voia să fie recunoscut de muritori. Își zisese Benedict, așa că trebuia să-i respecte voința.

Se aplecă și puse degetele pe marginea Potecii. Era tare și caldă. Ridică piciorul și păși pe calea netedă și lată a drumului către înălțimile înnorate. După răsucirea primei bucle, aproape că se ciocni de Benedict. Creatura îi făcu semn să se aplece în afară. Scoase capul în ploaie și privi în sus.

— Vezi ceva? îl întrebă.

— Nori, răspunse, după câteva clipe. Și o lumină verde, la capătul Potecii.

— Și o lumină verde... repetă celălalt, apoi îl trase de braț. Ajunge. Așază-te, vreau să-ți povestesc ceva. Pentru că am nevoie de ajutorul tău.

Dintotdeauna zeii avuseseră nevoie de ajutorul oamenilor pentru a întreprinde ceva împotriva lor. De ce ar fi fost acum altfel? Nu avea însă ce face, așa că se așeză și așteptă. Benedict se lăsă să alunece, la rândul său, în șezut, strângându-și toga pe lângă corp.

— Acesta este un drum, spuse, ezitând și căutându-și cuvintele. Vine din Sus-Timp și coboară spre Rădăcini. Nimeni nu știe ce se află la capete – nici în coama îndepărtată a Sus-Timpului, nici în negurile Rădăcinilor.

— Nici măcar Jupiter?

— Ha-ha! râse satirul, privindu-l cu îngăduință. Nici măcar Jupiter. Dacă vrei neapărat să te raportezi la zei, Timpul este singurul zeu căruia i se închină tot.

— Saturn, da, este un zeu puternic. Templul său din Roma se găsește chiar lângă Arcul de Triumf.

— Uită-l pe Saturn. Prietene, Timpul de care-ți vorbesc este propriul său Zeu. Drumul acesta este inima lui. Iar eu... sunt un umil slujitor al drumului. Sunt cel care-i reașază dalele sparte, care le înlocuiește, care se îngrijește de călătorii ce-l străbat în sus și în jos, în fine sunt cel care poartă informațiile despre starea lui în ambele sensuri.

— Adică ești curierul zeilor. Te ascunzi sub chipul acestui Benedict Fiore Aachen, dar numele tău adevărat este Hermes.

— N-am să reușesc niciodată să te conving de contrariul, nu? Benedict clătină din cap. La urma-urmei, mi s-a spus în fel și chip, nu văd de ce m-ar supăra numele de Hermes. Fie și așa, dacă asta dorești, dar aș prefera să-mi spui Benedict.

Dorința zeilor era lege. Marcus nu era el un om prea dus pe la temple, dar știa că nu era bine să zgândărești mânia vreunuia dintre ei.

— Așa am să-ți spun, Benedict. Ce voiai să-mi povestești?

Benedict se uită lung la el, ca și cum atunci l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Trebuie, mai întâi, să-mi aduc aminte unele lucruri despre epoca voastră. Deși sunteți o derivație neînsemnată, aveți multe în comun cu Realitatea. De exemplu, pe Herakleitos din Efes. Un grec foarte înțelept, deși eu unul îl bănuiesc că avea ceva legături cu paznicii. Ai auzit de el?

Marcus ridică din umeri. Nu auzise. Era soldat, nu scrib. Abia de învățase să citească, și asta la amenințările bătrânului Varo, care nu concepea ca vreuna dintre odraslele sale, chiar și nelegitimă, să nu cunoască legile. Dar de Herakleitos ăsta…

— Nici nu mă așteptam, îi mărturisi zeul. La urma urmei, cred că aparține totuși unei alte secvențe temporale. Unui alt univers. Evident însă că tu habar nu ai ce este acela un univers, nu?

Habar n-avea. Și ce era rău în asta? Dar cum să-i spui așa ceva lui Hermes? Nu voia să mai fie azvârlit încă o dată în peretele de piatră. Sau, și mai rău, dincolo de marginea Potecii, în gol.

— Acest Herakleitos a spus despre partea materială a universului că totul curge, că nimic nu rămâne neschimbat. Adică a intuit faptul că toate structurile sunt schimbătoare și că numai ideea de univers este eternă. Și tot el a afirmat că nici un om nu poate să intre în apa aceluiași râu de două ori, deoarece nici râul și nici omul nu mai sunt la fel.

— Asta e la mintea cocoșului, rânji Marcus. Nu trebuie să fii foarte înțelept ca să-ți dai seama că trupul tău se schimbă, cu timpul, și că picurii de apă care formează valul ce te lovește pentru o clipă se duc la vale și că alții te vor lovi în clipa următoare, în ziua următoare.

Benedict îl privi din nou lung. Romanul se simți stânjenit și își mută privirile către ploaia care continua să cadă mânioasă, dincolo de Potecă.

— Te pomenești că vei fi fiind și tu vreun filozof, amice?

— Sunt doar un soldat, mormăi și se jură să-și țină gura.

— Ei bine, Herakleitos ăsta a mai făcut o comparație: a spus că lumea în care trăia nu era o singură lume, ci o mulțime nenumărată de lumi, aproape la fel, care difereau numai printr-un element una de alta. Dacă în lumea asta eu mă numeam Benedict și aveam părul roșu, în lumea vecină din stânga purtam numele de Hermes și aveam părul negru. Și tot așa. El a numit lumile-tot un mănunchi de nuiele care, văzut de la distanță, pare o creangă mare și groasă. Un copac. Dar de aproape poți distinge nuielele de diferite grosimi. Aceeași realitate, într-o mulțime de feluri, înțelegi, optio Marcus?

— Nu.

Și chiar nu înțelegea. Singura realitate pe care o cunoștea era aceea a Imperiului și a gladiumului. De altceva nu-i păsa. Dar dacă Hermes spunea altfel, nu era bine să i se împotri-vească. Așa că încercă să o dreagă:

— Adică... cum să-ți spun, Benedict Fiore Aachen? Toată treaba asta este așa, ca o oglindă care-ți cade din mână și se face bucăți? Și fiecare bucată te reflectă tot pe tine, dar din locuri diferite? Așa că ești și nu ești tu?

— Excelent! râse numitul Benedict și-l bătu pe spate. Prinzi repede, așa că s-ar putea să-mi fii de folos. Asta e, foarte multe cioburi de oglindă... Iar noi ne găsim pe unul dintre ele, care

reflectă o altă... hai să-i spunem o altă bucată de cer, decât aceea care ne trebuie nouă.

— Adică suntem pe bucata greșită.

— Exact așa, dădu din cap satirul și își trase coada în poală. Suntem pe bucata care n-ar trebui să existe. Spune-mi, te rog, de cât timp aveți curent electric?

Marcus încercă să-și aducă aminte, dar nu reuși.

— Habar n-am. Cine e interesat de treaba asta? Oricum, nu e pentru plebe, îți trebuie bani mulți, ca să-l poți avea în atrium și ești obligat să respecți o grămadă de reguli, altfel te trezești prăjit, înainte de a ști ce te-a lovit.

— Vezi, vezi? Tocmai asta e, pe ciobul vostru există un lucru care nu ființa atunci când oglinda era întreagă, pricepi? Și de-ar fi numai unul! Mă tem însă că...

În acel moment, aerul dintre ei urlă cu glasul unui animal deznădăjduit. Marcus simți cum ochii i se holbează și se străduiesc să-i sară din găvane, iar urechile îi pocnesc, de parcă ar fi fost izbite cu un baros. Prin ceața groasă a lacrimilor îl zări pe Benedict cum se îndoaie înainte și își prinde fața între genunchii acoperiți de togă.

Apoi, drumul ușor înclinat văluri de câteva ori, iar aerul se transformă într-o melasă clocotită, care-i pârjoli obrajii și pielea de pe mâini. Sabia deveni o bucată de metal înroșit, pe care se grăbi să-l azvârle din mână, cu o fâșie de piele, amestecată cu sânge.

— Pe toți zeii! strigă din toate puterile sau așa i se păru, cel puțin.

Și, brusc, de după bucla Potecii își făcură apariția mai mulți soldați atletici, îmbrăcați într-o fustă scurtă, albă, cu o tunică din plasă metalică, și înarmați cu două lănci scurte, cu vârfurile foarte late și ascuțite din argint. Fascinant la ei era capul de șacal, cu botul negru și urechile ascuțite, ridicate. Lătrau scurt unii la alții, asemenea unor coioți. Când îi zăriră, se opriră pentru o clipă. Marcus își văzu spada la jumătatea distanței dintre ei și nou-sosiți.

În prima clipă se gândi să-l lase pe Hermes-Benedict să rezolve problema, era doar un zeu, nu? Pesemne că n-ar fi trebuit decât să se încrunte sau să pocnească din degete și ciudatele animale-soldat să sară peste marginea Potecii. Sau să

se repeadă unele la altele și să se sfâșie, ca niște dușmani. Sau...

În clipa următoare, își spuse că ar fi bine totuși să găsească el însuși o soluție: Benedict stătea în continuare cu capul prins între geunchi și se legăna înainte și înapoi, cu buzele murmurând un fel de litanie. Își făcu vânt și se rostogoli în direcția săbiei, cu ochii fixați pe invadatori. Capetele de șacal se apropiau în viteză, agitându-și lăcile și continuând să latre unii la alții.

Soldați cu cap de șacal?! se întrebă Marcus, în timp ce degetele i se strângeau în jurul mânerului gladiumului, iar corpul își urma rostogolirea înainte.

Cu mult timp înainte de a se muta în Legiunea a XII-a, avusese un camarad signifer, Valerius Orto Sagellanius, care luptase cu armatele parte și nubiene. El le povestea, în serile dintre plecările în patrule, despre ciudățeniile acelor locuri fabuloase, arse de un soare nemilos și lipsite de apă și de verdeață. Sagellanius îi descrisese pentru prima dată pe soldații lui Amon, trupuri de om și capete de fiare sălbatice. Nimeni nu îi văzuse în realitate, dar găsiseră multe fresce și basoreliefuri în care făpturile lor stranii apăreau în prim-plan.

Când rotogolirea se termină și mușchii picioarelor îi trimiseră corpul pe verticală, gata de luptă, se găsea la mai puțin de zece pași de primii trei dușmani, care se opriseră din alergare și îl examinau cu priviri sălbatice, continuând să latre către cei din spatele lor. Aceștia mai înaintară câțiva pași, la rândul lor, și se opriră, gâfâind, cu sulițele încrucișate în dreptul pieptului.

Nu avea nicio șansă în fața sulițelor scurte, își spuse, complet detașat. Dacă ar fi vrut să-l omoare, nu ar fi avut decât să arunce spre el pillumurile acelea nemaivăzute. Probabil că de unul sau două ar fi reușit să se ferească, dar celelalte l-ar fi străpuns ca pe un sac cu nisip, folosit pentru antrenament. Se gândi cum ar fi fost mai practic să treacă peste apa întunecatului Styx – întins pe jos și așteptându-și supus sfârșitul sau înfruntând moartea, ca un soldat adevărat, hotărât să lupte, indiferent de puterea și de valoarea inamicului?

Ridică sabia, își urlă provocarea către implacabila moarte și se repezi cu pieptul înainte, drept către sulițele nemișcate, în fața asaltului neașteptat, soldații-șacali se traseră un pas înapoi, izbindu-se de armele celor din spatele lor. Marcus izbi cu toată

puterea și lama gladiumului alunecă peste vârful unei sulițe, reteză o ureche, apoi se opri în gâtul soldatului din mijloc. Un val de sânge îi împroșcă pe toți, în timp ce acesta se prăbușea greoi în genunchi.

Marcus smuci sabia, o ridică și izbi din nou cu toată puterea. Soldatul din dreapta se feri, instinctiv, ridică sulița și pară lovitura. Romanul se aplecă pe spate, apărându-se de lovitura trimisă spre el de cel de dinapoi, apoi se lăsă într-un genunchi și seceră cu gladiumul, izbind genunchii lipsiți de apărare. Auzi sfâșierea pielii și simți pe obraz căldura stropilor de sânge, care săreau în toate părțile.

Se ridică din nou în picioare, gata să-și accepte moartea, asemenea unui veteran – cu fața la dușman. Spre surprinderea sa, ceilalți cinci sau șase soldați-șacal, din rândul al doilea, se traseră grăbiți înapoi, azvârliră sulițele de parcă ar fi fost curentați și o zbughiră la fugă către volutele superioare ale Potecii Timpului.

— Ai oprit doar cu un gladium nenorocit o patrulă a lăncierilor-Kopesh, din Egiptul-de-Sus?! Marcus Antoninus Nerva trebuie că ești mai mult decât mi-am închipuit eu că voi găsi în fundătura asta!

Benedict Fiore Aachen se ridicase în picioare și se uita la el cu o reală surpriză.

— Taie-le beregata! se răsti, aproape imediat. Kopesh-ii sunt cei mai nenorociți soldați din câți am întâlnit vreodată. Pot să se regenereze în numai câteva minute, dacă nu au pierdut prea mult sânge și revin în luptă cu și mai multă furie.

Marcus aruncă o privire asupra trupurilor nemișcate, năclăite de sudoarea morții.

— Nu pot, spuse el încet, trăgându-se un pas înapoi. Nu pot să ucid un trup lipsit de apărare.

— Fii sigur că niciunul dintre ei nu ar fi avut scrupulele astea! se răsti Benedict, dar văzând că romanul continua să clatine din cap, se aplecă deasupra celui mai apropiat, îl ridică pe brațe, cu o surprinzătoare forță pentru un trup ca al lui, îl trecu peste marginea înălțată și îi dădu drumul.

— Ajută-mă! țipă din nou, dar Marcus clătină din cap, îngrozit.

Văzând că nu obține sprijin, Benedict se grăbi să facă singur toată treaba și, în scurt timp, se găseau din nou singuri pe calea

ondulată a timpului. Benedict alergă către marginea buclei și privi dincolo de ea. Se pare că îi plăcu ceea ce văzuse, deoarece se întoarse mai liniștit, adună sulițele împrăștiate pe jos și le rezemă una de alta, făcând două triunghiuri din ele.

— Te pricepi să arunci cu ele?

— Orice soldat ar trebui să poată face asta. Pentru asta există antrenamentul dintre două bătălii. Sunt ceva mai scurte decât pillumurile și se cumpănesc altfel în pumn, în rest însă e doar o problemă de forță și de precizie.

— Atunci așază-te între ele și, dacă vreun nemernic își mai face apariția, nu șovăi să-i trimiți una în piept.

Dădu din cap și se așeză unde i se indicase. Era obosit, plin de sânge și de sudoare și avea o vagă impresie că va începe să-l doară din nou stomacul. Benedict luase loc în fața lui și-l privea extrem de atent.

— Ai mai făcut vreodată asta?

— Asta, ce?

— O luptă cu coborâtorii-din-Sus-Timp.

— Habar n-aveam că măcar există. Deși povești s-au spus întotdeauna, la focurile de tabără.

— Aha, făcu zeul îngândurat. Te bați cu precizia unui expert. Și ești extrem de iute. Atât de iute, încât ochii lor aproape că nu ți-au putut urmări mișcările.

Marcus își trase sabia mai aproape de genunchi, apoi aruncă o privire dincolo de marginea Potecii. Cerul era la fel de întunecat, iar ploaia se izbea, în continuare, de o copertină nevăzută, trimițând sunetul sec al darabanei pe tubul gol al Timpului.

Își amintea că același lucru i-l spusese demult Agrinium Antoniu Macer, după o luptă cu goții lui Garalick. Îl ajutase să-și dezbrace tunica, hărtănită de lovituri în mai multe locuri de tăieturi adânci, și îi spusese, privindu-l la fel de bănuitor printre sprâncenele ușor îmbinate, că se mișcase atât de rapid, în mijlocul gloatei de barbari ce-l înconjurase, încât avea impresia că i se așternuse o ceață pe ochi. Nu știuse ce să-i răspundă, pentru că nu-și amintea decât foarte vag ce se întâmplase acolo, în Văioaga lui Fern, pe malul pietros al râului fără nume. Acum însă, când își răsucise gândurile către trecut, își dădea seama că și acolo, ca și aici, se avântase în luptă cu certitudinea că nu va mai ieși viu din vălmășagul de trupuri și de arme.

— Dar ochii tăi? întrebă răgușit, străduindu-se să mai câștige puțin timp.

— Ai mei? rânji satirul. Uiți că eu sunt un zeu? Poate chiar Hermes?

Stomacul îi trimise primul semn cum că pacea nu se semnase niciodată între ei doi. Se aplecă în față, cu chipul brusc învinețit. Un fir de salivă verde i se scurse prin colțul buzelor și căzu pe sângele închegat de pe lamă. Îi venea să urle, dar nu scăpă decât un geamăt sec.

Benedict se ridică dintr-un salt și îi puse mâna pe umăr.

— Ești rănit! Ah, nu... Înțeleg. De când te doare?

Scuipă un val de flegmă urât mirositoare. Silueta din fața sa avea contururile verzui și degaja o aură purpurie. Scuipă din nou și își șterse buzele cu dosul palmei.

— De câteva zile, bolborosi cu greu. Noroc că nu m-a apucat atunci când ne-au atacat lăncierii ăia...

— Da... noroc, cum spui tu... Îndreaptă spatele! Mâna încleștată pe umăr îl forță să stea drept.

— Ce vrei să...?

Văzu ca prin vis cum palma dreaptă a celuilalt se repede, ca o catapultă, către stomacul său. Vru să se ghemuiască, așteptând lovitura și durerea. Nu se întâmplă însă nimic. Mâna lui Benedict trecu, pe rând, prin tunică, prin cămașa de cânepă, prin piele și pătrunse, asemenea unei călduri mângâietoare printre mațe. Holbă ochii, dar nu reuși să țipe.

— Nu te mișca!

Picuri mari de transpirație îi alunecau pe frunte și cădeau pe brațul creaturii, pătând țesătura togii. Simțea căldura binecuvântată cum îndepărta faldurile de mațe, cum ocolea ficatul și urca încet spre capul pieptului. Urmă o arsură fulgerătoare, atât de scurtă, încât și uită de existența ei în clipa următoare. Brațul transparent al celuilalt începu să iasă de sub tunică, mânjit cu o substanță unsuroasă, slab verzuie. Apoi căldura aceea protectoare îi părăsi corpul, iar degetele, dosul palmei și încheietura își recăpătară consistența cărnii chiar sub ochii lui.

— Avantajul de a fi zeu, râse Benedict și își șterse mâna de marginea Potecii. Ar fi trebuit să simt încă de când te-am atins prima dată, dar locul era prea încărcat de energii nomade.

Își roti coada și izbi cu ea în podea.

— Gastroenterită. Niște ființe foarte mici, pe care nu le poți vedea cu ochiul liber, au intrat în stomacul tău și s-au lipit de peretele lui. Un fel de șerpi veninoși invizibili. Ți-au mușcat stomacul de atâtea ori, încât te-au îmbolnăvit. Atât de rău, încât nu mai puteai nici să mănânci, nici să bei. În una sau două zile ai fi murit de deshidratare. Corpul tău ar fi consumat toată apa din el însuși și pac!

Pocni din degete. Marcus tresări.

— I-am omorât eu pe micii șerpișori. Așa că suntem chit.

— Chit?

— Nu mai am nicio datorie față de tine. Mai înainte, m-ai salvat tu de armele lăncierilor-Kopesh. Acum, te-am scăpat eu de veninul blestemat. Să ne întoarcem, deci, la discuția de mai înainte: cum faci de reușești să te miști atât de repede?

— Nici măcar nu știu că mă mișc așa cum spui tu. Pentru mine este o luptă obișnuită. Atâta doar...

— Da?

— Atâta doar că îmi dau seama că mi-a mai spus cineva același lucru. La finalul unei alte bătălii câștigate. Zicea că, deși se uita normal la mine, mă vedea ca prin ceață. Îmi aduc aminte că, în ambele situații, mă găseam în pericol de moarte.

— Interesant.

Marcus se ridică în picioare și își examină corpul cu atenție. Nu văzu nimic diferit. Se pipăi, mai mult o atingere, la început, apoi din ce în ce mai apăsat. Durerea dispăruse complet. Ca și cum n-ar fi existat niciodată, își spuse. Din păcate pentru el, existase. Și îi făcuse foarte grele ultimele zile. Poate că l-ar fi vindecat și ceaiul din ierburile culese de păstorii samniți, dacă ar fi apucat să-l facă. Agrinium fusese sigur de asta.

— Agrinium... șopti, aducându-și aminte de camaradul său.

— Ai spus ceva? întrebă Satirul și își înfășură toga mai bine în jurul brațului, apoi își petrecu coada pe deasupra. Un nume, cumva?

— Tovarășul meu de gardă. A fost răpit de femeile-harpii.

Arătarea îl privi cu milă și clătină din cap.

— Nu-ți rămâne decât să speri că a avut parte de o moarte rapidă și fără chinuri.

Da, dar numai dacă pillumul său ajunsese unde trebuia. Iar Marcus Antoninus Nerva nu avea s-o afle niciodată. Singura mângâiere era că se ținuse de făgăduială și că încercase.

— Până la urmă, ce cauți aici, în Imperiu?

— În Imperiu? Ha-ha-ha! În Imperiu, zici?! Te pomenești că Avidius Casius ăla o să-mi ridice o statuie, în Forum. Iar tu o să-mi aduci ofrande dimineața, pe burta goală!

Mai râse câteva clipe, apoi se așeză cu picioarele sub el.

— Așa cum ți-am povestit mai înainte, sunt doar un umil slujitor al drumului-Timp. Mă ocup cu reparațiile. Numai că uneori nu pot să fac treaba asta singur, e prea complicat. Și atunci apelez la ajutoare. Așa, ca tine. În schimb, pot să-ți îndeplinesc o dorință.

Marcus dădu din cap, în semn că a înțeles.

— De regulă, indigenii au dorințe destule de asemănătoare: unii vor să trăiască mult, alții să aibă averi fabuloase, să călătorească prin lumile lor... Nu ai decât să numești ce îți dorești și presupun că îți voi putea îndeplini visul. Chiar înainte de a mă ajuta, ca să vezi că nu mi-am propus să te înșel.

Când nu îi înșelaseră zeii pe muritori? Marcus își linse buzele și încercă să-și potolească bătăile iuți ale inimii. Hermes era mesagerul zeilor, dar și patronul hoților. Or, cine se aseamănă, se adună, nu?

— Nu am pus niciodată la îndoială cuvântul zeilor. Așa că nu am nevoie ca el să-mi fie probat dinainte de a fi făcut ceea ce mi s-a cerut.

— Frumoase cuvinte, răspunse Benedict și-și bătu genunchii cu palmele. Ești ager la vorbe, ca și la arme. Exact ce îmi trebuie pentru geoda asta. Bucățica voastră de oglindă, explică. Nu mai putem să lipim la loc toate spărturile, dar putem desface nuielele de trunchiul comun. Le putem izola. În felul acesta, ele vor avea propria lor lume și nimic din alte lumi nu va mai putea răzbi în ea. Niciodată femeile-harpii sau lăncie-rii-Kopesh nu vor mai ajunge aici. Vă veți trăi propriile vieți, conduși de împărați care nu vor exista niciodată în adevărata Realitate, veți duce bătălii de fum și veți crește imperii de ceață. Dar pentru voi toate acestea vor fi foarte, foarte reale, întinde palma, muritorule!

Marcus o întinse, cu fereală. Satirul o apucă și o trase către el.

— Ia te uită, ce linie a vieții lungă ai, soldatule! Pare că se pierde în încheietura mâinii. Ai putea să trăiești cât zeii de care-mi tot vorbești. Iar linia destinului... se îndreaptă către degetul

lui Saturn, după ce trece de linia capului. Asta înseamnă că aventurile vieții tale nu se vor încheia prea curând.

Își aplecă fața de podul palmei și scuipă în ea. Romanul zvâcni din braț, încercând să-l tragă înapoi, dar constată că nu se putea mișca. Benedict rânji și îi întinse saliva cu vârful degetelor peste întreaga suprafață a palmei. Pielea începu să-l ardă și bărbatul urlă cât îl țineau plămânii. Dâre colorate îi apărură în colțurile ochilor și i se întinseră rapid peste retină. Lumea arăta ca o țesătură multicoloră, care începea să se destrame, lăsând firele urzelii să iasă în evidență. Mai încercă o dată, fără convingere, să-și tragă mâna, după care renunță și se lăsă pradă iluziei.

Pentru câteva clipe, îl zări pe bătrânul proconsul Valerius Nerva aplecându-se deasupra patului său și scrutându-i cu atenție chipul adormit; apoi pe acela al Erniei Saavestra, sclava eliberată care nu voise să părăsească umila lor locuință din cartierul Fumiante, mestecând în oala de pământ cu mâncare de ciuperci și scoțând din când în când linguroiul din ea pentru a gusta din sosul gros; după care, cu totul de neînțeles pentru el, Agrinium Antoniu Macer își lipi palmele în fața lui, într-un salut mut și ciudat. Își scutură capul și culorile se amestecară, construind puntea unui uriaș curcubeu.

— Trezește-te, odată!

Ceva îi plesni obrazul cu forță. Culorile dispărură, făcând loc unei pânze groase de lacrimi. Deschise pleoapele. În fața lui, ușor aplecat înainte, Hermes-Benedict îl privea cu un zâmbet viclean pe figură. Își pipăi obrazul care-l ustura.

— Va să zică, a fost aici.

— Cine?

— Raportorul... În fine, cel pe care-l cunoști sub numele de Agrinium.

— Macer a fost camaradul și prietenul meu. Sigur că a fost aici, ți-am spus doar că a fost răpit de femeile-harpii.

Satirul se retrase un pas, continuînd să-i țină mâna între palemele sale.

— Nu a fost niciodată prietenul tău. A construit nișa asta și, probabil, încă multe altele, cu gând să se retragă definitiv într-o lume personală. În fiecare are o ființă apropiată, care să-l ajute să se integreze, după plecarea din Realitate. În fine, a fugit de

aici, așa că nu are importanță. Ai promis că mă ajuți să izolez această geodă.

Marcus își trase palma și căută, fără să se uite, gladiumul. Îl găsi, îi strânse mânerul în pumn și se ridică într-un genunchi.

— Ce ar trebui să fac?

— Să păzești Poteca Timpului de musafirii nepoftiți care și-ar dori să vă viziteze lumea. Trebuie reușești să faci asta în următorii 15 ani, până când legătura geodei cu trunchiul Realității se va întrerupe, iar voi vă veți trăi viețile în liniște, așa cum ți-am promis. Avidius Casius o să aibă o domnie lungă și plină de cuceriri, ca orice împărat care se respectă. Drept pentru care o să-i umple de glorie și de bani pe soldații săi credincioși. O să trăiești o bătrânețe liniștită, optio Marcus Antoninus Nerva, cu o pensie care îți va permite să-ți crești nepoții și să faci excursii în Gallia și în Abbu-Hanat.

Când nu îi înșelaseră zeii pe muritori? Marcus râse și se ridică în picioare.

— De ce 15 ani?

— Atât îmi va lua mie, măsurat în timpul de aici, să întrerup energia furată din Realitate, care alimentează lumea aceasta.

— Serviciul nostru aici urmează să înceteze peste cinci zile.

— Nu pot să te silesc să accepți propunerea mea. Există niște protocoale etice, conform cărora sunt verificat, cât sunt eu de zeu, așa cum spui tu. Dar dacă vei fi de acord, garda care va veni să te înlocuiască îți va aduce numai un ordin de prelungire, pot să aranjez foarte ușor asta.

Marcus își linse buzele și le simți sărate.

— De ce...?

— ...tocmai tu? Benedict căscă, ușor plictisit, și spuse: Pentru că te-am verificat și corespunzi. Povestea este simplă și complicată, în același timp. În fiecare geodă pe care o creează, Raportorii își asigură sprijinul total al unui locuitor al acesteia. Știe că va trebui să fugă cândva de acolo, dar și că s-ar putea să revină. Așa că are nevoie de o permanență în fiecare lume pe care reușește s-o desprindă de Realitate. Permanența aceasta prezintă anumite caracteristici, uneori foarte diferite de la caz la caz. A trebuit să te verific, să văd cum reacționezi și să mă asigur că tu ești prietenul său.

— Și sunt...

Benedict ridică din umeri.

— Ești. Ai fost proiectat pentru luptă. Majoritatea sunt proiectați pentru luptă. Așa că vom activa această capacitate a ta și te vom lăsa să păzești Poteca de intruși. Vei omorî pe oricine coboară către acest terminal. Inclusiv pe Agrinium Antoniu Macer, dacă va fi atât de idiot, încât să reia această înfățișare.

— Așa ai închis toate celelalte lumi?

— Pe unele dintre ele, da. Majoritatea au însă alte conformații. Dar nu văd de ce naiba te interesează acest...

— Fără motiv. Și fără supărare, râse Marcus și se răsuci atât de iute, încât ochii satirului clipiră zăpăciți, căutându-l.

Înfipse gladiumul până la jumătate prin toga albă și răsuci arma cu putere. Ochii celuilalt se holbară în direcția lui și, în privirea lor albastră, soldatului i se păru că zărește unda unei uimiri atât de puternice, încât acoperi chiar și cenușiul enervant al ploii.

— Era singura informație pe care doream s-o aflu, din toate inepțiile pe care mi le-ai povestit până acum, zeule! spuse el încet, în timp ce susținea în lama săbiei trupul din ce în ce mai greu al celuilalt. Cincisprezece ani, nu? Apoi rețelele de identificare se închid în această regiune și nimeni nu se va mai întoarce, niciodată, să mă caute.

Smuci brațul spre înapoi și coborî lama spre sol. Din vârful ascuțit se scurgea un pârâiaș de sânge stacojiu. Benedict căzu în genunchi, cu palmele acoperindu-i rana. Toga i se mânjise până aproape de umeri.

— De acum nu va mai trebui să fug de pe o geodă pe alta. Și nici să mai organizez capcane false, ca să îmi pierd prietenii în mod teatral. Acum, am o lume, în sfârșit. O lume, în care optio Marcus Antoninus Nerva va trăi cu o pensie ce îi va permite să-și crească nepoții și să facă excursii în Gallia și în Abbu-Hanat, așa cum i-ai prezis tu. ZEULE!

Se răsuci pe călcâie, își luă avânt și, dintr-un salt, trecu dincolo de gardul electric, ajungând în ploaie. Ateriză în picioare, își scutură picurii de apă din păr, apoi se grăbi să ajungă la adăpostul iluzoriu al ieslei, unde calul lui Agrinium fornăia neliniștit și lovea scândurile cu copita.

În spatele său, curentul încetă brusc să mai bâzâie în gardul metalic. Benedict-Hermes mai rămase câteva clipe cu privirile

pierdute în inima ploii, apoi se prăbuși cu fața în jos, pe metalul călduț al Potecii Timpului.

Era în anul 14.245 al Erei Cosmice și imperiul roman Unamerikha își începea lunga și neliniștita sa existență, sub guvernarea glorioasă a împăratului Avidius Casius și a sfetnicului său de taină Marcus Antoninus Nerva.

Harta cronologică a Erei Cosmice

O privire cronologică sintetică asupra unei istorii alternative

— Î.EC (1920): Karel Čapek lansează termenul de „robot”, punând bazele Erei Robotice

— Î.EC (1950): *bunul doctor* Isaac Iudovici Asimov propune cele Trei Legi ale Roboticii și fundamentează teza roboților cu creier pozitronic

— secolul I EC: primele 3 expediții pe planeta Marte; descoperirea planetoidului Poarta (distrus mai târziu de către Mans Minovetter Cruciatul)

— 26 EC: deschiderea primei mine selenare, Walpurgia-1, în craterul Mafic Mound

— 31 EC: prima amartizare reușită a astronavei chineze *Lao-Tzî*

— 36 EC: construirea Coloniei Miniere Egan & Allamater pe Lună

— 51 EC: constituirea pactului Asiatico-Indian, condus din umbră de Republica Chineză

— 56 EC: are loc *Războiul de 87 de minute*, soldat cu dezmembrarea Lunii în 3 bucăți, dintre care cea mai mare, Phoebe, are diametrul de 1334 km, Niobe 714 km, iar Dione de 289 km; distrugerea de către armata iraniană a *Orașului Satelitar Avacuum,* ridicat de forțele musulmane din întreaga lume pe orbită La Grange; prima tentativă, eșuată, de instalare a unui punct de lucru permanent pe Marte, de către coloniștii asteroidului Vesta (Colonia Marelui Zid)

— 57 EC: fabricarea primilor droizi de luptă antropomorfi, de tip Estel Eyre Powell, prin inginerie genetică

— 58 EC: construirea bazei militare de colonizare *Waterloo,* pe satelitul Niobe, de către Alianța Statală Texas-Nevada; este „fabricat” Johann Frederick Griffith Mendel, prima clonă umană realizată direct în formă adultă

— 59 EC: Grupul Militar Autarhic, condus de frații Hamish și Miles Huismans, recucerește prin luptă fostele teritorii ale Montanei, Dakotei, Minnesotei, Wisconsin, Iowa, Nebraska, Wyoming, Idaho și Oregon, realizând prima structură statală

americană de după război, denumită inițial Mica Americă și devenită ulterior SUTA (Statele Unite Therrane ale Americii)

— 60 EC: inaugurarea Portului Spațial

— 64 EC: ONU se transformă în Organizația Națiunilor Spațiale (ONS)

— 78 EC: colonia marțiană planetară Olympus devine locuibilă

— 80 EC: înființarea coloniilor satelitare Primus, pe Phobos și Secundus, pe Deimos, de către SUTA (Statele Unite Terestre ale Americii)

— 87 EC: SUTA cumpără de la ONS, printr-o manevră bursieră, contestată de către Republica Chineză, Hellas Planilia, cel mai mare crater de pe Marte, cu 2000 km în diametru și 6 km adâncime, în care deschide Complexul minier „Martin Luther King”

— 88 EC: obținerea statutului de micronațiuni cosmice de către America-Deimos și America-Phobos

— 89 EC: începe *uraganul Clovis*, cea mai mare dezlănțuire de energie din istoria meteorologiei solare; este publicată schița primei declarații de independență a Națiunilor Cosmice, intitulată „Pledoarie pentru înființarea unei noi structuri administrative pentru spațiul cosmic și colonizare”

— 91 EC: ia ființă Forța Spațială Federală;

— 93 EC: Andrea Silvermood-Hata cumpără planetoidul Ceres și deschide prima mină spațială privată, cu banii obținuți lansând competiția curselor solitare în jurul Sistemului Sol

— 99 EC: o armadă federală distruge Colonia Marțiană Olympus

— secolul II EC: Dionisie cel Mare și Clement Gură-de-Aur propun creștinarea oamenilor mecanici

— 112 EC: se inventează *chimia bioenergetică;* aceasta poate codifica informații cu ajutorul undelor Alpha, pentru a le stoca în mediu gazos

— 115 EC: primul atac al *piraților cosmici*, sub direcția lui Silvermood-Hata, are ca rezultat furtul unui transport de sodiu congelat, având lungimea de peste 700 km

— 116 EC: începe destrămarea Statelor Unite Terestre ale Americii (SUTA)

— 127 EC: este semnat Pactul celor Nouă, care conduce la închegarea unei Federații Americane Nordice (FAN)

— 149 EC: se încheagă Imperiul Catolic Hispano-German, care cuprinde un teritoriu de 8.850.000 km^2 și o populație de 202.324.000 locuitori

— 150 EC: proiectantul de structuri spațiale Vasili Elianov-Makarrenko îi propune regelui Frederic Alonso I, al Imperiului Catolic Hispano-German, un proiect minier menit să propulseze noua structură statală în rândul națiunilor spațiale – *praștia cosmică*. Proiectul funcționează neîntrerupt până în anul 5221 EC, trimițând către Pământ 35.776.182 de „mine”

— 152 EC: se impune ideea înființării unui cimitir cosmic

— 162 EC: filozoful Edenard Florentino Schiarri devine primul *librarian*, director al Bibliotecii Viului, primul depozit informațional realizat în vederea schimburilor de informații cu civilizațiile extraterestre

— 176 EC: Curtea Catolică Hispano-Germană acceptă statutul de profesiune al cerșetoriei, înființând denumirea de *cerșetor-mediant*

— 187 EC: *fizica dinamică* prevede existența unei „pelicule superficiale” de rezistență pe suprafața oricărui tip de material anorganic, capabilă să stocheze informații optice

— 188 EC: un grup de cercetători de la NASACom propune construirea unui far solar, pe principul *inelului Dyson*

— 209 EC: este inaugurat primul far cosmic din istoria navigației intrasolariene

— 234 EC: piratul Andrea Silvermood-Hata își anunță retragerea din activitate și se transformă într-una dintre cele mai durabile și de succes legende cosmice ale umanității

— 242 EC: un grup de savanți ai Universității Molnia din Imperiul Hispano-German anunță descoperirea faptului că artefactul arheologic *terasa de la Baalbek* este o bibliotecă informațională extraterestră

— 289 EC: Vaticanul acceptă intrarea în rândurile clerului a roboților creștini cu circuite de fidelizare

— 293 EC: descoperirea în apropiere de Micul Nor al lui Magellan a unor forme de viață extraterestră, care trăiesc direct în spațiul cosmic, denumite Gardienii Paradisului

— 298 EC: Forța Spațială Federală ia decizia unilaterală de a întrerupe fluxul informativ al farului solar, trimis către inima Galaxiei

— 302 EC: intenția Imperiului Catolic Hispano-German, condus de împăratul Bartolomé Luis Borges al II-lea, de a începe colonizarea Centurii Marțiene, în vederea stârpirii bandelor de pirați cosmici, duce la declanșarea primei faze a războiului energiei – amenințarea cu folosirea *lentilelor solare* ca arme de distrugere în masă

— 313 EC: extinderea războiului energiei în spațiu – savanții Universității Catolice Molnia construiesc o *hiperlentilă solară*, în jurul planetei Mercur, amenințând orașele Therrei

— 319 EC: forarea unui puț de aducțiune a magmei în spinarea muntelui Cerro Paranal, de către savanții Imperiului, produce declanșarea unei serii de cutremure catastrofale, în care moare familia imperială

— 336 EC: Vaticanul emite edictul de excomunicare a tuturor roboților credincioși, atât a celor de pe Therra, cât și a celor din Coloniile Spațiale

— 402 EC: Este fondată structura de sănătate publică La Guardia Medical și se instaurează regimul de dictatură medicală

— 440 EC: Astronavele de colonizare din seria *Euterpe* descoperă cristalele inteligente procariote în Micul Nor al lui Magellan, capabile să-și producă propriile microgăuri de vierme pentru a se deplasa prin spațiu

— 446 EC: apare prima variantă a Programului Nanonicelor Medicale Asklepyos (PNMA-1)

— 456 EC: nava-generație *Thales din Milet* ajunge în sistemul Proxima Centauri

— 499 EC: primul eșec de proporții al nanonicelor medicale PNMA-1, în cazul infectării unei echipe de foraj cu un virus extraterestru; PNMA-1 evoluează în PNMA-2, un program medical înzestrat cu inteligență extraumană

— 558 EC: PNMA-2 este înfrânt de un nou virus extraterestru; în Coloniile Marțiene izbucnesc cele trei molime consecutive, în care mor mai multe milioane de oameni

— 560 EC: are loc bombardarea de pe orbită a celor trei colonii marțiene, pentru eradicarea bolii, după relocarea pe sateliții Phobos și Deimos a celor 625.818 supraviețuitori; creatorul PNMA-2, Entitatea Rațională Digitală Xolotl, solicită întreruperea funcționării sale

— 561 EC: ia ființă Sistemul Solar Medical (SSM), care încearcă să umple golul administrativ și curativ lăsat de întreruperea funcționării PNMA-2

— secolul VI EC: Imperiul Catolic Hispano-German poartă un război religios cu Regatul Huasteca; crearea locandei, un scanner regenerativ, capabil să „intuiască” elementele absente dintr-un sistem informațional biologic și să-l completeze

— 612 EC: se lansează *porțile Soarelui*, primele închisori spațiale

— 672 EC: Imperiul Catolic Hispano-German se dezmembrează, ca urmare a îndelungatului război religios purtat cu Regatul Huasteca, în urma sa luând naștere două regate-marionetă și o republică-pilot

— 723 EC: descoperirea Portului Xenoc, o structură uriașă, plină cu nave spațiale extraterestre

— 733 EC: înființarea Administrației Spațiale Solariene, cu sediul pe satelitul Phoebe

— 772 EC: farul solarian este scos definitiv din funcțiune, fiind înlocuit cu *lanțul de faruri cu retransmisie*, poziționat pe câte unul dintre sateliții fiecărei planete a Sistemului

— 776 EC: Henri Manheim Lippershey realizează prima observație prin *luneta cosmică*, prinzând alinierea necesară a coroanelor atmosferelor de pe planetele Venus și Jupiter

— 798 EC: Parlamentul Sol devine operațional la capacitate integrală

— 808 EC: instalarea Roții Satelitare în punctul de convergență Chandrasekhar, din apropierea planetei Venus, și transformarea fenomenului natural de lunetă într-unul permanent

— 822 EC: Administrația vinde drepturile asupra exploatării *praștiei spațiale* cetățeanului Nicholas Flamen, care le cumpără cu astronomica sumă de 10.000 de miliarde de soli

— 890 EC: este lansată *Sara Monteverdi*, prima stație meteorologică solară

— 892 EC: intră în funcțiune Agenția de Identificare Integrală a Personalității (AIIP), având drept misiune, printre altele, și identificarea *nemuritorilor*

— 896 EC: Nicholas Flamen afirmă, într-o discuție oficială, purtată în fața a peste 11 miliarde de vizitatori ai programului NABC – For Ever, că este *nemuritor*

— 899 EC: astronava *Erebus Hallo* atinge fruntariile Sistemului Proxima Centauri

— 921 EC: Nicholas Flamen primește acceptul Administrației Spațiale de a iniția un program de cercetare medicală asupra *nemuritorilor*

— 938 EC: Papa Zefirin Macedoneanul al XII-lea emite o bulă de expulzare din sânul catolicismului, ortodoxismului, lutheranismului, iudaismului și mahomedanismului a celor 58 de *nemuritori* identificați de AIIP

— 1001 EC: nava-generație *Ostrovul stelar 001* începe colonizarea Sistemului Proxima Centauri; Parlamentul Sol hotărăște expulzarea din sânul umanității a tuturor celor 12.456 de *nemuritori*, identificați până în acel moment

— 1030 EC: Administrația Spațială Reunificată deschide primele rute pentru velierele Marinei Solare

— 1140 EC: Misha Mohorovičić realizează Proiectul Lilohabitat Mohorovičić pentru colonizarea planetoidului Ceres, dar din cauza războiului de gherilă cu pirații cosmici acesta este abandonat

— 1209 EC: Secta Brahmanică Prajapati cumpără o insulă în Oceanul Arctic și începe forarea puțurilor către Caverna Verniană

— 1228 EC: SGEI, o firmă privată cu capital olandezo-spaniol, pune bazele industriei spațiale de minerit în domeniul gazelor, începând exploatările pe Saturn

— 1344 EC: înregistrările din Caverna Verniană fac înconjurul habitatelor umane: sunt descoperite entitățile lithice cunoscute sub denumirea de *gabrouri,* forme din lavă, cu o structură faneritică, aflate la limita dintre viața biologică și cea minerală; acestea sunt produsele funcționării unui uriaș creier magmatic, aflat în centrul planetei, care-și trăiește perioada de creștere de la stadiul de bebeluș la cel de adult

— 1503 EC: Entitatea Rațională Digitală Xolotl încheie cu umanitatea un tratat de nonintervenție în Cavitatea Verniană, valabil timp de 30.000 de ani, perioadă care va permite maturizarea „zeului lithic”, înainte de încercarea reluării comunicării cu el

— 1584 EC: începe aplicarea în practică a Planului Chin-Qua Warton de agregare a primei planete artificiale din Sistemul Sol, prin poziționarea pe orbite de fricțiune a celor doi mari

planetoizi ai Centurii de asteroizi, Ceres și Vesta. Pentru a participa activ la realizarea lui, Entitatea Rațională Digitală Xolotl condiționează acest lucru de oprirea planurilor de colonizare de dincolo de fruntariile lui Jupiter, pentru o perioadă de 4.300 de ani

— 2120 EC: *Ostroavele stelare* 002, 003, 004, 005, 006, 007 sunt lansate către Sistemul Proxima Centauri pentru accelerarea procesului de colonizare

— 2210 EC: anul Primei Desprinderi Cosmice, în care structurile sociale cele mai îndepărtate de Therra își declară independența și devin autonome din punct de vedere administrativ

— 2319 EC: construirea tunurilor acvatice- Bruguel-Ellyann, cu ajutorul cărora se realizează cele șapte inele de gheață din jurul Therrei

— 2390 EC: Institutul Pentru Cercetări Fractale Booleene anunță descoperirea mișcării de rotație a Timpului în jurul propriei axe

— 2405 EC: *Ostroavele stelare* 002, 003, 004, 005, 006, 007 de tip asteroid devin sateliți permanenți ai Proximei Centauri

— 2468 EC: crearea planetoidului locuibil Gheața Veșnică, stabilizat pe o orbită eliptică în jurul Proximei Centauri

— 2726 EC: coloniștii Gheții Veșnice descoperă că Proxima Centauri este o stea fluctuantă

— 2693 EC: Administrația Spațială decretează Proxima Centauri zonă interzisă navelor therriene pentru o perioadă de 2000 de ani

— 2935 EC: este descoperit astroportul extraterestru Poarta

— 3208 EC: începe proiectul „Energie Joviană pentru Therra” (EJT)

— 3357 EC: se declanșează invazia Heechee, prin intermediul Porții

— 3362 EC: Poarta este dirijată spre coroana stelei Sol și distrusă prin remodelarea structurilor subnucleare de bază; în urma războiului Heecheean, rămân blocate definitiv peste 25.000 de astronave extraterestre

— 3379 EC: Administrația Spațială îl eliberează pe raptorul plutonian Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski, solicitându-i sprijinul pentru a da de urma Portului Xenoc

— 3395 EC: Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski se declară împărat al Imperiului Oort, populat de un singur om, el însuși, și de un miliard de entități raționale inteligente, provenite din Sistemul Sol

— 3396 EC: Administrația Spațială Reunificată recunoaște statutul de asociat politic al Imperiului Oort

— 3589 EC: revenirea astronavei tahionice *Arrakis*, pornită în urmă cu un mileniu către constelația Fornax, încărcată cu spori de viermi-de-nisip care vor cotropi Therra în 4356 EC

— 4112 EC: dispare Marea Pată Roșie de pe Jupiter, ca urmare a EJT

— 4236 EC: Sistemul Sol este închis într-o *sferă Dyson*

— 4382 EC: se încheie, în manieră catastrofică, proiectul „Energie Joviană pentru Therra” (EJT)

— 4881 EC: Ethan Von Chamisso don Misere este primul om care-și transferă personalitatea pe un creier de siliciu

— 5010 EC: prima reclamă creată de structura inteligentă noncarbonică Noul Ogillvy – *capodopera Nuages*

— 5087 EC: Ogillvy realizează primele *reclame minerale* în Centura de Asteroizi

— 5144 EC: nava-toroid *Osaka Nippo* descoperă sistemul stelat cvintuplu Pladentarius, care se rotește în jurul unei găuri negre, pe o orbită stabilă

— 5192 EC: Therra intră în gara cosmică Pegasus, devenind conștientă de faptul că entități inteligente cosmice utilizează corpurile cerești ca pe mijloace de locomoție prin spațiu

— 5221 EC: omenirea își stabilește prima colonie pe uriașa stație spațială IVERNA 11, poziționată la 180 de zile-lumină de Sistemul Solar

— 5460 EC: Administrația Spațială Solară hotărăște realizarea unei arhitecturi inteligente nonumane, bazate pe structura cea mai răspândită din Univers – stelele, care are ca scop studierea fenomenului *Galaxia Sudică* din sistemul cvintuplu Pladentarius

— 5521 EC: *nemuritorul* Nicholas Flamen, revine în Sistemul Sol pentru închiderea *praștiei cosmice*, în urma unui acord comercial încheiat cu Societatea de Exploatare a Gazelor Cosmice

— 5536 EC: Administrația Spațială semnează un tratat de colaborare cu Guvernul Teritoriilor Centauriene pentru construirea unei piramide triunghiulare, care să aibă ca bază

Proxima, respectiv Alfa A și Alfa B, iar vârful să fie orientat către Pladentarius. Acesta urmează să devină cel mai puternic transputer din spațiul uman, primul dezvoltat în întregime pe o rețea inteligentă fotonică, care va înțelege misterul fenomenului denumit *Galaxia Sudică*.

— 5682 EC: directorul de programe de pe *Erebus Alticol*, cuirasatul care asigură protecția stațiilor therriene în zona Pladentarius, realizează că fenomenul *Galaxia Sudică* reprezintă un cromatofag cosmic

— 5885 EC: are loc războiul de 60 de minute dintre Therra și Coloniile Miniere Saturniene, încheiat cu victoria flotei therrane

— 6010 EC: este descoperită pe satelitul saturnian Mirandia *apa vie*, capabilă de restructurarea genetică a organismelor ce o consumă, adaptându-le la supraviețuirea liberă în spațiul cosmic

— 6432 EC: conceperea *in vitro* a lui Jean Hunt Mendel-Lamarck, primul om modificat genetic

— 6889 EC: Administrația Spațială creează Entitatea Multiplă ENAIC, în scopul de a determina factorul matematic implicat în acțiunea de curbare a timpului.

— 7120 EC: în Coroana Solară este amplasată prima Insulă, în vederea exploatării de plasmă

— 7520 EC: Leopold Alvaro Hosco Minimatti concepe *suveica ionică*, cu ajutorul căreia devin posibile sporturile solariene – Surf Ra și Desant Ra

— 7724 EC: plonjorul Eric Sant descoperă în timpul unui Desant primul biocromat, formă de viață solariană cu structură fotonică

— 7895 EC: Administrația Spațială Reunificată interzice sporturile solariene, în vederea conservării speciei inteligente a biocromaților

— 8122 EC: Entitatea Multiplă Eniac (EME) înființează Ordinul *Dervish*, care readuce în actualitate planurile străvechiului Ordin Masonic de dinainte de Era Cosmică

— 8129 EC: EME propune umanității *filozofia călătoriei fără de sfârșit*, un sistem de călătorie în timp, de tip *poltergeist,* prin care milioane de Isuși Christoși sunt aduși pe Therra pentru începerea marii Judecăți

— 8899 EC: Grupul-surogat Codinus 0001 de pe Hydra creează primul *energoid* din istoria cosmică, *Enola Nihon,* un

șarpe bioenergetic, cu independență de mișcare, lung de aproape 1000 de kilometri

— 9624 EC: omenirea încetează să existe sub forma biologică de până la începutul Erei Cosmice

— 12.122 EC: este descoperită într-un depozit de tehnologii străvechi, de la periferiile Centrului Urban Delos, *mașina timpului HGW* (anul 0 al Erei Temporale); are loc revolta ateilor împotriva fanaticilor religioși, care zguduie întregul continent afro-american, producând o sută de milioane de victime; începe Era Antireligioasă

— 12.400 EC, SGEI se transformă în SEEI și începe extracția plasmei din Soare

— 12.608 EC: este inventată Moara, primul sistem virtual de receptare, stocare și punere în condiție de funcționare a *sufletului* uman (există 998 de planete colonizate)

— 12.899 EC: descoperirea de către inginerii SBEE a plasmoizilor în razele solare (declanșatori ai apariției *cărămizilor vieții biologice*, în sistemele atmosferice de tip terestru)

— 13.178, SEEI se transformă în SBEE (Spațial Black Energy Extraction) și începe realizarea primei micro-găuri negre artificiale, cu pâlnia îndreptată în direcția altor universuri

— 14.245 EC: pe continentul Unamerikha, apare Cronos Bulevard, o cale de călătorie care traversează, pe verticală, cronologiile și spațiile.

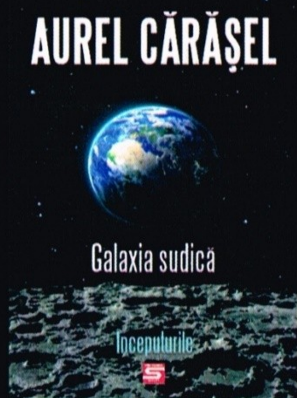
AUREL CĂRĂȘEL

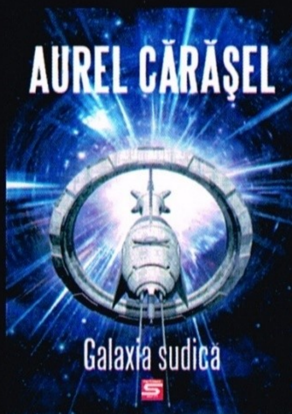
Galaxia sudică 3 - FORMULA MAGICĂ A DESTINULUI

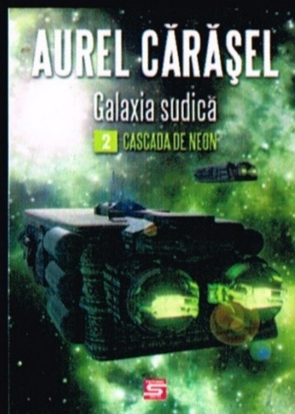
Am pornit de la ideea că oamenii au consemnat în cronici şi letopisețe fragmente din istoria la care asistaseră sau pe care o cunoscuseră prin intermediul altora, pentru ca ea să nu fie dată uitării, iar cititorii acestora să aibă ce învăța pentru a nu repeta greşelile trecutului. M-am gândit că acest lucru ar fi posibil şi în cazul viitorului.

Aurel Cărăşel

În seria Galazia sudică au apărut:

www.tritonic.ro/ebooks
www.tritonic.ro/blog
www.tritonic.ro

ISBN 978-606-749-259-0

Recomandat de:

4arte ro

PRwave

TRITONIC SCI-FI

t... TRITONIC